

A person is shown in silhouette on the left, looking out over a city at sunrise. The city features a prominent domed building, likely a cathedral, and other structures are visible in the background. The sky is a warm, hazy orange. The title is written in a large, elegant script across the middle of the image.

*Jó reggelt,
René!*

CAROL
SOUYA

CAROL SOUYA

*Jó reggelt,
René!*

Carol Souya: Jó reggelt, René!

Copyright © Carol Souya, 2021 © newkids kiadó, 2021

ISBN 978-615-6030-10-8

Borítóterv:

Becca Prior

A szöveget gondozta: Becca Prior

Felelős kiadó:

Rádi Rebeka

Nyomdai előkészítés:

Fontoló Stúdió

Nyomta és kötötte:

KORREKT Nyomdaipari Kft.

2021. évi LXXIX. törvénymódosítás a GYtv 6/A. §-hoz

„E törvényben foglalt célok és gyermeki jogok biztosítása érdekében tilos tizennyolc éven aluliak számára pornográf valamint olyan tartalmat elérhetővé tenni, amely a szexualitást öncélúan ábrázolja, illetve a születési nemnek megfelelő önazonosságtól való eltérést, a nem megváltoztatását, valamint a homoszexualitást népszerűsíti, jeleníti meg.”

Így ez a könyv is csak azoknak szól, akik elmúltak már tizennyolc évesek. 🤖

Kedves Olvasó!

Hiszem, hogy az ember szeretette lett teremtvé. Ezért olyan erős bennünk a sóvárgás, hogy szerethessünk és szeretve legyünk. A világon tulajdonképpen minden a szeretettől szól. Még a rossz mögött is a szeretet elhibázott, kétségbeesett keresése áll. Ha különbözünk is egymástól, ez a mélyen gyökerező vágy hasonlóvá tesz minket. Egyedül az ember sajátja az alkotás, mert a szeretet meg akarja osztani magát.

Tizenkét évvel ezelőtt indult útjára ez a mese. Soha nem reméltem, hogy ilyen messzire jut, ahogy azt sem, hogy ilyen lelkes fogadtatásra talál, ilyen mérhetetlen sok szeretetet kap. Hosszú idő után most elérkezett karrierje csúcsára, a Newkids Kiadó jóvoltából ebben a szépséges új köntösben tarthatod a kezében.

Ha már régi ismerősök vagyunk, hálásan köszönöm, hogy még mindig velem tartasz. Ha először találkozol Gui és René történetével, kívánom, hogy megtalálja a szívedhez vezető utat.

Ne feledd, legyen bármekkora is a külső sötétség, a lélekben kiolthatatlan szeretetláng lobog.

Carol

*„Találd ki, mondtam a szememmel, rettenetes kitöréseimmel és
soha nem szelídülő indulatosságommal, találd ki, hiszen szeretsz,
találd ki, hogy van valami, amit nem tudok kimondani”*

(Szabó Magda)

Ki vagy te?

(Guillaume története I.)

I.

René. Már a nevét is gyűlöltem. René. Hogy hívhatnak valakit így? René. Meg akartam ölni. Még egyszer sem láttam, de már elképzeltem, hogyan folyik le a vére a kezemen. Sűrűnek és olyan pirosnak képzeltem el, ami már majdnem fekete. Feküdtem az ágyamon, és láttam magam előtt fájdalomtól vonagló testét. Láttam, ahogy karjaiba veszi a halál. Volt René, nincs René! Belenevettem az éjszakába.

Tizenhárom éves voltam, amikor ő és az anyja betették a lábukat az életünkbe. Addig a napig Apa nevelt. Egy kicsi faluban laktunk, ahol úgy élhettem, mint egy igazi vadember. Szerettem vadember lenni. Koszosán és kócosán rohantam a falu utcáin, a legelőkön, az erdőben. A vademberekre nem vonatkozik a törvény és az illem. A vadember őszinte. Akkor tanultam meg hazudni, amikor felköltöztünk a városba. Emlékszem, a tükör előtt álltam, és néztem az arcomat. Csúnyának láttam magam, de egyre csak azt ismételgettem, hogy szép vagyok. Ez volt az első hazugságom.

Az entellektüel negyedbe költöztünk, mert René anyja ott dolgozott, mint könyvkiadó, vagy valami ilyesmi. Az utcák olyan kuszák, keskenyek és szövevényesek voltak, mint az agy egymásba gabalyodott idegpályái. Ha az út közepére álltam a házunk előtt, és kinyújtottam oldalra a karjaimat, könnyedén megérinthessem a két ház falát. Ilyenkor azt képzeltem, hogy én vagyok Krisztus, akit a saját apja feszített ki, mint kötélre a száradó ruhát. Én is ott lebegtem, és ide-oda fújt a szél a közös múltunk és apa új jelene között.

Renét sokáig rejtegették előlem. Valami menő bentlakásos iskolába járt. Már ezért is utáltam. Anya - Anyának kellett hívnom René anyját - sokat mesélt róla, de csupa jelentéktelen dolgot.

Folyton elmondta, hogy reméli, jó testvérek leszünk, hiszen egyidősek vagyunk.

Gyűlöltem Renét.

Aztán megérkezett.

Tanácsstalanul toporogtunk, és néztük egymást. Nem látszott félelmetesnek, inkább olyan volt, mint egy lány. Göndör tincsei folyton a szemébe hullottak. Ilyenkor egy ideges mozdulattal simította hátra őket. Nagyon hosszú, vékony ujjai voltak. Apa és Anya ott fontoskodtak körülöttünk, és lehetetlenné tették, hogy akár egyetlen normális szót is válthassunk egymással. Egy óra múlva már én is olyan zavarban voltam, hogy rágni kezdtem a körmöm, pedig akkor már egy éve leszoktam róla. René mosolygott, és olyan halkán beszélt, hogy alig értettem, mit mond. Csak néztem és néztem. Már nem gyűlöltem. Egy egészen újfajta érzés lett úrrá rajtam, egy furcsa, szorító érzés, ami a gyomorban kezdődik, és mint egy kígyó felsiklik a torokba, onnan rátekeredik a nyakra, és fojtogatni kezd. René szép volt, én nem. Megismertem az irigységet.

A zavar még hetekig nem oldódott fel közöttünk. Úgy udvariaskodtunk egymással, mint két diplomata. Apa el volt ájulva, hogy megváltoztam. Mindig ilyen volt. A külsőségek érdekelték. Az, hogy hajlandó voltam megfésülködni, számára máris azt jelentette, hogy kikupálódtam, és levetkőztem a vadembert, de bennem még mindig kupleráj volt, és istállóbűz. Már nemcsak magamnak, hanem másnak is tudtam hazudni. Az entellektüel negyedben gyorsan tanul az ember.

René meg én az emeleten laktunk. Az ő szobája egészen kicsi volt, az enyém hatalmas, és tőlem nyílt a tetőterasz is. Narancsfákat meg orchideát vettem, és törpefenyőket vagy miket. Nem vagyok nagy botanikus, de szeretem a növényeket. Apa azt

mondta, hogy egy hétig sem bírják ki a kezem alatt. Nem lett igaza. - René is szerette a virágokat. Néha kiült a teraszra olvasni. Én ilyenkor bent rostokoltam a szobámban, és a kezemet tördeltem. Mi a fenéről beszélgethettem volna vele?! Nem voltak barátai, soha senki nem hívta eljátszani. Én hamar összehaverkodtam a szomszéd srácokkal. A metróban meg a bevásárlóközpontokban lebzeltünk. Lányokat szedtünk fel, és elvittük őket a Csatornához, ahol papírhajókat lehetett úsztatni. Egyszer Apa bejött a szobámba, és arra kért, hogy vigyem magammal Renét is. Csak a vállamat vonogattam.

Nem tudtam elképzelni Renét, ahogy papírhajót úsztat a Csatornán. René sokat mosolygott, de sohasem nevetett. Szobájában roskadoztak a polcok a sok könyvtől. A vihar előtt csak egyszer jártam nála, de az untig elég volt. Nem voltak poszterek a falain, csak egy fura festmény másolata, meg az anyja képmása, amit ő maga rajzolt szénnel. René gyönyörűen rajzolt. Ez egy újabb ok volt az irigységre, mert én nem értettem semmihez. René színes volt és csillogó, én szürke és jelentéktelen. A tülekedő, zajos város tudatosította bennem az ürességemet. Emlékszem, hogy megálltam a festmény előtt, és néztem az összefonódott meztelen testeket. Halottak voltak, vagy haldokoltak. Hogy tehet valaki ilyen képet a falára?! Valami deszkán hánykolódtak a tenger közepén.

Egy alvómaci kivételével Renének nem voltak játéakai sem. Az én szobám tele volt repülőgép-modellekkel meg kisautókkal. Illedelmesen rámosolyogtam, és távoztam. Azt gondoltam, hogy még egy ilyen idegesítő alakot keresve sem találhattak volna nekem testvérnek. Az idegesített Renében, hogy olyan kristálytisztának látszott, mint egy hegyi patak, mégis olyan sötét és mély volt, mint az óceán. René. Már a neve is idegesítő. René.

II.

A vihar változtatott meg mindent. Kicsi korom óta féltem a vihartól, az égen felszikrázó hatalmas ostorcsapásoktól. Ha vihar volt, Apa szobájába futottam, és a karjaiba rejtőztem. Apa karjai erősek voltak, és ha magához szorított, tudtam, hogy semmi bajom nem eshet. De aznap éjjel, amikor kitört a vihar, Apa Anyát ölelte. A szél nekifeszült az ablaküvegnek. Kint a teraszon a narancsfák vad táncot jártak. Reszketve ültem az ágyamon, és attól féltem, hogy bármelyik pillanatban becsap a villám. Egyszer csak hallottam, hogy a szomszéd szobában kivágódik az ablak. Füleltem. Újabb zaj. René becsukta, tehát ébren volt. A félelem adta a bátorságot, hogy felkeljek az ágyból, és bekopogjak hozzá. Kábult voltam a megaláztatástól, ezért alig ismertem meg, amikor kinyitotta az ajtót. A haja nagy, rendetlen csigákban hullott az arcába. Akkor vettem észre, hogy Renének gyönyörű, kék szeme van hosszú fekete szempillákkal. Egy másodpercig bambán bámultam rá, aztán egy, a vadember múltamból megmaradt őszinteségi rohammal elmondtam neki, hogy félek a vihartól. Nem nevetett ki. Félszegen elmosolyodott, és behívott a szobájába. Ott, abban a percben szerettem meg Renét, amikor menedéket adott. Talán mégiscsak jó, ha az embernek van testvére. Leültem az ágyára. Az ágynemű meleg volt, és ez zavarba hozott. Apáén kívül még nem éreztem más ember testének melegét.

Úgy gondoltam, hogy a testből sugárzó hő intim dolog, olyan, mint egy elsuttogott vallomás.

Kint megdörrent az ég, de úgy, mintha ágyúból lőttek volna, és én összereztem az ijedtségtől. René leült mellém, a szokásos mozdulattal elsimította homlokából a haját. Beszélgetni kezdtünk, már nem emlékszem, miről, egyszer csak azt vettem észre, hogy nem tudom eldönteni, a vihartól vagy René közelségétől ver-e olyan vadul a szívem. Láttam magamban szirmokat bontani egy apró virágot. Lehet, hogy Apát elvesztettem, de megkaptam Renét. Egy óra múlva sem csitult a vihar, és már éjjeli kettő volt, ezért úgy döntöttünk, hogy nem virrasztunk tovább. Lefeküdtünk.

Mindketten René ágyába. Még soha nem feküdtem idegen ember ágyában. René betakarta a hátamat a takarójával. A testemen éreztem a teste melegét.

Nem tudtam elaludni, hát az ő álmát figyeltem.

III.

Tegnap este René bejött a szobámba. Azt mondta, hogy fázik az emberek között, és hozzám bújt. Egyikünknek sem volt kedve szeretkezni, így csak néztük egymást.

Néha úgy érzem, René a bőrén hordja a lelkét. Elég egy apró karcolás, és már vérzik is a szíve ott belül. Levettem róla a pólót, és a szívére tettem a kezem. Mintha a tenyeremben lüktetett volna az erős kis szerv. Borzongató érzés megérinteni egy ember életét. René rám mosolygott. Megmondtam neki, hogy megrémít a valósága, a lüktető, lélegző testébe zárt univerzuma. Olyan óriási, hogy félek, elveszek benne. Nevetett. Eszembe jutott, hogy én tanítottam meg nevetni.

Mellkasára hajtottam a fejem, és vele együtt lélegeztem.

IV.

A vihar elpusztította az összes orchideámat, és a narancsfák se néztek ki túl jól. Apa azt mondta, vegyek újakat, de én már megszerettem ezeket, és nem voltam hajlandó ilyen könnyen lemondani róluk. Igaz, elég kopaszok és csálék voltak, de hát nem csak a szépet lehet szeretni. Legalábbis reméltem, hogy ez így van, mert én azt akartam, hogy szeressenek. Renével átültettük a narancsfákat. Egy egész hétvége ráment a kertészkedésre, de nem bántam, mert még soha senkivel nem tudtam úgy beszélgetni, mint Renével. Nem tudom, miért, de megbíztam benne. Ez nálam nagy dolog volt, mert általában zárkózott és ellenséges voltam az

emberekkel. Elmondtam neki, hogy hiányzik a falu, a pizsok a körmöm alól. Hiányzik a szabadság, hiányzik a régi életem. Miközben beszéltem, észrevettem, hogy durva és reszelős a hangom. Renée lágy volt és dallamos, mint a muzsikaszó. Renée egész lénye maga volt a finomság. Ő is mesélt magáról, és mondott valami nagyon érdekeset. Azt mondta, szereti nézni esténként a kivilágított ablakokat. Ilyenkor elképzeli, hogy milyen lehet az élet odabent, kik laknak ott, és éppen mire gondolnak. Nem mondtam el neki, hogy amíg kicsi voltam és Apával laktam abban a kis házban, én is minden karácsonyestén kiszöktem, és borzongva néztem a színes, villogó égőkkel feldíszített karácsonyfákat és a körülöttük ünneplő családokat. Aznap fedeztem fel, hogy Renével van bennünk valami közös: Mindketten egy másik életre vágytunk.

Azon a nyáron Apáék a tengerhez vittek minket. Én akkor láttam először a tengert. Renée anyja jól keresett, ezért egy roppant flancos szállodában szálltunk meg. Első éjjel olyan hangosan ciripeltek a kabócák, hogy nem bírtam elaludni tőlük. Még sosem hallottam ilyen kabócaciripelést, mintha a szálloda falán másztak volna, meg az ablakon, sőt a felhőkön és a levegőben is ott voltak. Kabócákat lélegeztem be, és a tüdőmben ciripeltek tovább. Ha valami felidegesített, szerettem dobálózni. Mivel Renével laktam egy szobában, hozzávágtam a párnám, aztán a papucsom. Erre Renée nevetni kezdett. Túlharsogta a kabócákat is. Én meg csak bambán bámultam, hogy mi a fene ütött belé. Hosszú percekig kacagott, aztán fáradtan elterült az ágyán, és csak nézett rám azokkal a hatalmas, kék szemeivel. Renée egy rejtély volt.

Másnap lementünk a partra. Örülten tűzött a nap, és az ernyő alatt Apa meg Anya terpeszkedett. Halálra untam magam. Egy ideig figyeltem a tenger hullámozását meg a távolban úszó hajókat, de erre hamar ráuntam, és ábrákat kezdtem rajzolgatni a lábammal a

forró homokba. Igazából attól féltem, ami nemsokára be is következett: René felállt, és megkérdezte, hogy nem megyünk-e úszni.

Mégis mikor és hol tanulhattam volna én meg úszni? A falunkban csak annyi víz volt, amennyi egy-egy vihar után összegyűlt a földút mélyedéseiben. Azt mondtam, hogy nincs kedvem, inkább napozom. Megvonta a vállát, és elindult a víz felé. Úgy úszkált a tengerben, mint egy delfin. Újra utáltam. Amikor kijött, Anya úgy sürgött-forgott körülötte, mintha René még ötéves kisfiú lett volna. Miután jól szárazra törölte, bekente naptejjel, és helyet szorított neki a napernyő alatt. Én meg főhettem tovább a napon. Csodásnak ígérkezett ez a nyaralás.

Amikor már kezdtem pecsenyepirosra sültni, és a víz patakokban folyt rólam, René végre gyanút fogott. Leült mellém, és az ábrákat nézegette a lábam körül, amiket unalmamban alkottam. Rendetlen csigákban száradó haja folyton a szemébe hullott, de most nem simította hátra. Az ilyen pillanatokban jobb, ha az emberek nem látnak egymás arcába. Nyíltan feltette a kérdést, hogy tudok-e úszni, én meg nyíltan megmondtam, hogy nem. Ha már lúd, legyen kövér. Tessék, itt egy testvér, aki nemcsak hogy fél a vihartól, de még úszni sem tud. René akkor rám mosolygott, és azt mondta, ha akarom, megtanít. Apáék doromboltak a gyönyörűségtől, én már kevésbé.

A tengerben az a borzasztó, hogy mindig jön egy hullám, és az ember szeme-szája tele lesz sóval meg algával. Jó néhányszor fulladás közelébe kerültem, mire úgy-ahogy megtanultam fenntartani magam a vízen, de René mindig ott volt, és megtartott, vagy legalábbis időben kihalászott a víz alól. Jól szórakoztunk. Egyedül az zavart, hogy folyton hozzám kellett érnie. Sosem szerettem, ha hozzám érnek. Nem tudom, miért, de a vér is megfagyott bennem olyankor. René érintése más volt. Tőle nem megfagyott, hanem felforrt a vérem, és ettől összezavarodtam. Minden egyes érintése úgy égette a bőrömet, mintha apró

áramütések értek volna, mintha medúza csípett volna belém. Az úszólecke után úgy terültem el a homokon, mint egy partra vetett bálna. Minden tagom fájt, és annyi vizet nyeltem, hogy a számat égette a só, de jól éreztem magam, sőt megkockáztatom a kijelentést: Boldog voltam.

Végre törődött velem valaki.

V.

Amikor az ősök reggel végre leléptek melózni, felkeltettem Renét. Bevonultunk a fürdőszobába, és kifulladásig szeretkeztünk a zuhany alatt. Fogalmam sincs, honnan jön ez a mániánk, de tény, hogy vízben szeretjük a legjobban érezni egymást. Aztán lementünk reggelizni, és én megbabonázva néztem, hogyan szárad nagy, rendetlen csigákba René haja. Úgy érzem, napról napra szerelmesebb vagyok belé. Mivel szabadnapos voltam, feldobtam az ötletet, hogy lógja el az óráit, és menjünk ki a Parkba. Könnyebben belement, mint gondoltam. Mostanában már nem veszi olyan komolyan az egyetemet. A metrón René a vállamra hajtotta a fejét, és elmesélte a legújabb novellaötletét. Egy olyan emberről szólna, aki a reggeli meg a délutáni csúcsban csak azért száll metróra, hogy egy kis melegséget, néhány érintést lopjon. René feje furábbnál furább ötletekkel van tele. Engem megrémít a gondolat, hogy valaki ennyire magányos lehet. Nem érdekelt, hogy néznek, szorosan magamhoz öleltem.

VI.

Az aznap éjszaka maga volt a pokol. Kit érdekelték már azok a nyamvadt kabócák, amikor úgy leégtem, hogy mozdulni sem bírtam vonyítás nélkül. Szenvedtem, mint a kutya. Ha az ember háta és mellkasa is leég, akkor csak ülve tud aludni, de úgy meg

igen nehézkes. Anya adott valami krémet, amivel óránként kellett kenni magam, de az első próbálkozás után bevágtam a sarokba. Azt hiszem, nem túlzók, ha a pokol tüzét hozom fel hasonlatként, az égetheti így a bőrt. Úgy káromkodtam, mint egy kocsis. Kiengedtem magamból a vadembert. René ekkor kapott belőlem igazi ízelítőt. Éjfélig tűrte, aztán kiugrott az ágyból, és felkapcsolta a lámpát. Először felszólított, hogy hagyjam abba a kiabálást, majd megkereste az elhajított kenőcsöt. Azt mondtam neki, hogy kikaparom a szemét, ha közelebb jön hozzám azzal az izével. Erre rám vágta az ajtót. Végre elhallgattam. Na, most mi van? Megsértődött, vagy mi? Visszajött kezében a jégkockatartóval meg egy doboz tejjel. Döbbenten bámultam rá. Megkérdezte, megengedem-e, hogy megmentse az életemet. Bambán bólintottam. Fogta a kenőcsöt, a jégkockákat, a tejet, meg két törölközőt, és leült mellém. Újra idegesítő közelségbe került.

Két jégkockát a markába vett, a többit belecsomagolta az egyik törölközőbe, és óvatosan a hátamra rakta. Nem akartam anyámasszony katonájának látszani, ezért visszafojtottam egy kiáltást. Lassan tényleg jobb lett, mert a hidegtől elzsibbadt a bőröm. Akkor fogta a másik törölközőt, megnedvesítette egy kis tejjel, és óvatosan végigsimított vele az égett részeken. Ez nagyon jó volt. Ezután következett az, amire egész életemben emlékezni fogok, a kenőcs. A hátammal kezdte. A kenőcsöt nem is éreztem, csak az ő jéghideg tenyerét, ahogy ide-oda siklott a bőrömön. Olyan erősen kezdett el verni a szívem, hogy azt hittem, széttöri a bordáimat. Éreztem, hogy itt baj lesz. Gyorsan lekapcsoltam a lámpát azzal az ürüggyel, hogy bejönnek a szúnyogok. René tovább simogatta a hátamat puha, hideg tenyerével, aztán hirtelen előrecsúsztatta a kezét a mellkasomra. Ez már sok volt, úgy rándultam össze, mintha belém csapott volna a villám, azt hiszem, még fel is nyögtem, és olyan gyorsan rántottam magamra a takarót, hogy az egyik törölköző leesett az ágyról, és a jégkockák szertesét gurultak a szőnyegen.

A mai napig nem tudom, René tisztában van-e vele, mi történt velem aznap éjjel. Vajon fogta-e, hogy az ő karjai között éltem át életem első igazi orgazmusát?

Hogy mentsem a helyzetet, tovább nyögtem meg jajgattam, mintha az égés kínozna. Majd belehaltam a szégyenbe. René nem szólt semmit. Összeszedte a jégkockákat, és bedóbálta őket a kádba. Aztán azt mondta, hogy próbáljak meg aludni, most már jobb lesz. De nem lett jobb, sőt rosszabb lett, mert most már a lelkem égett.

Reggel szóltanul ültem asztalhoz, és olyan görbe háttal hajoltam a gabonapehely fölé, mintha a világ összes gondja az én napégette vállamat nyomná. Apáék aznapra kirándulást terveztek egy szoborkertbe, ami legalább kétórányi autóútra volt a szállótól. Nem nagyon rajongtam a szobrokért, és már a gondolattól idegromcs lettem, hogy két órát fogok zötykölődni René mellé szíjazva a hátsó ülésen. Az éjjel történtek igencsak megviselték a lelki világomat. Nemhogy Renével, de még önmagammal sem tudtam szembenézni.

Ráadásul az orrom is elkezdett hámlani.

VII.

Néha úgy érzem, hogy én is egy nagy kötömb vagyok, ami arra vár, hogy egy szobrász meglássa benne a formát, és életre keltse.

A kertben egymástól távol, elszórtan álltak a szobrok. Egy nő készítette őket, talán ezért tűntek olyan könnyűnek, szinte folyékonyak. Az alakok ide-oda hajladoztak, táncoltak, mint szélben a nádszálak. Néha nem tudtam eldönteni, hogy férfi vagy női alakot látok-e. Furcsa, nemtelen lények paradicsomi világa volt ez. Be kell valljam, elkápráztatott. A szobrok tekintete tetszett a legjobban, a pupilla és írisz nélküli szemek. Ezek a szobrok anélkül láttak, hogy néztek volna. Ámulva sétáltam egyiktől a

másikig, és sajnáltam, hogy nem lehet megérinteni őket. Aztán megláttam Renét. A földön ült, és elmélyülten rajzolta az egyik szobrot, egy csigaházból előbújó alakot. Leültem mellé. Rám mosolygott, és folytatta a munkát. Azzal szórakoztam, hogy a hámló bőrt szedegettem az orromról. Az úton alig szóltunk egymáshoz, és most sem nagyon akart oldódni közöttünk a feszültség. Kezdtem lelkiismereti kérdést csinálni abból, hogy legalább néhány kedves szót kicsikarjak belőle. Félttem, hogy perverznek tart, de ő csak rajzolta azt a szobrot. Húsz perc múlva meguntam, ugyanis nem a türelmemről vagyok híres. Felpattantam, és a kert közepén álló szökőkút felé vettem az irányt. A szökőkútban egy meztelen nő pancsolt. Sajnos nem egy igazi hús-vér nő, csak egy szobor, de azért beindította a fantáziámat. Apa és Anya a közelben ültek egy pádon, és romantikáztak. A hideg vízbe dugtam az egyik ujjamat, hogy eltereljem a gondolataimat róluk, arról, hogy mit csinálnak a hálósobájukban. Apának mindig voltak női, de soha nem hozta haza őket, így számomra nem is léteztek. Anya már más volt. Egyszer véletlenül rájuk nyitottam a konyhában, amikor smároltak, és Apa Anya fenekét markolta. Hányingerem lett. Anya elvette tőlem Apát. Akkor még nem értettem a szexet. Nem tudtam, hogy a felnőttek egész élete a szex körül forog.

Egy nagy adag hideg vizet kaptam a képeembe. Felkaptam a fejem: Mi a fene?! René állt a szökőkút másik oldalán, és nézett, azzal az érthetetlen, rejtélyes tekintetével, aztán eliramodott, én meg üldözőbe vettem.

Még nem említettem, hogy egy dologban azért jó vagyok, és ez a futás. Még versenyeket is nyertem. Renének esélye sem volt. Pillanatok alatt utolértem, és rávettem magam. Birkózni kezdtünk, persze én győztem, mert én voltam az erősebb meg a vadabb. Ahogy a karjaim között tartottam, úgy éreztem, hogy René egy puha, törékeny kiscica. Nem tudom, miért ez a hasonlat jutott az eszembe, mert mindig is utáltam a macskákat, Renét meg már

egyáltalán nem utáltam. Az emberek fejcsóválva néztek minket. Képmutató banda! A bőröm újra felparázslott, ezért, bár én győztem, Renének úgy kellett felsegítenie a földről, mint egy reumás öregembert. Leültünk a szökőkút szélére, és én végre kifaggathattam.

A szülei akkor váltak el, amikor René ötéves volt. Az apja néha felbukkan, ha rájön a *van egy fiam, akit szeretnem kellene* roham, és magával viszi a házába, ami a tengerparton van, ezért tud René ilyen jól úszni, de ez a roham viszonylag ritkán jön rá, úgy évente egyszer. René hétéves kora óta rajzol. Szeret olvasni és iskolába járni. Na, ez a pont volt az, amikor úgy elfintorodtam, hogy egy nagy csomó bőr lehullott az orromról. Közöltem vele, hogy ez mind rám is igaz, csak visszafelé és tagadó alakban. Utálom az iskolát meg a könyveket. Anyám kétéves koromban meghalt. Rajzolni meg egyáltalán nem tudok, de ma felfedeztem, hogy szeretem a művészetet. Felajánlottam neki, hogy bármikor bejöhet a szobámba számítógépezni, meg kölcsönveheti a CD-imet is, cserébe csak azt kértem, hogy mutassa meg a rajzait. Mosolyogva egyezett bele. Így lettünk barátok.

VIII.

A nyár hamar véget ért. Mindketten új iskolában kezdtük a szeptembert. René egy rajztagozatos suliba ment, én a házunkhoz legközelebbi nyomortanyába. A sulis sosem érdekelt, időpocsékolásnak tartottam. Egyetlen pozitívuma az volt, hogy a szünetekben jókat lehetett röhögni meg bagózni a srácokkal az udvar végében. Folyton a lányokról dumáltunk, pedig semmit sem tudtunk róluk. Renével csak hétvégeként lehetett beszélni, hét közben késő estig a házi feladatait körmölte, így újra elkezdtem bandázni a fiúkkal. De valami nem stimmelt, mert már nem éreztem olyan jól magam velük, valami hiányzott. René egyre

hallgatagabb lett. Anyáéknak nem tűnt fel, de nekem igen, pedig azelőtt nem volt szokásom figyelni az emberekre. Most viszont fixa ideám lett, hogy Renével valami baj van. Nem tudom, miért, de felelősnek éreztem magam érte. Amikor erre rájöttem, padlót fogtam. Beálltam a tükör elé, és nézegettem azt az új valakit, akivé lettem. Sajnos a tükörben nem láthatunk a lelkünk mélyére, csak a testünket nézhetjük meg, és mielőtt még túlságosan áhítatba eshettem volna belső világom csodálatos átváltozásától, észrevettem, hogy ott, ahol lehámlott az orrom, apró szeplők maradtak a bőrömön, nem is kevés. Ez kikészített. Eközben René egyre búskomorabb lett. Ahogy hazajött, bevonult a szobájába, és magára zárta az ajtót. Vacsoránál alig evett néhány falatot, és végig a tányérját bámulta, hogy ne kelljen egyikünk szemébe se néznie.

Mi az ördög van vele? Hát senkit nem érdekel, csak engem?!

Egy hét múlva furcsa zajra ébredtem. René szobájából jött. Csak egy egészen rövid pillanatig haboztam, aztán kiugrottam az ágyból. Az ajtaja előtt megálltam, és füleltem. René sírt. Megdermedtem. Addig a pillanatig még nem fájt más fájdalom. Lenyomtam a kilincset. Szerencsére nem volt kulcsra zárva az ajtaja. Halkan beléptem. Nem hallotta meg a jöttömet, az ágyán feküdt, és rázta a zokogás. Nem igazán tudtam, hogy mit tegyek. Leültem mellé, és a hátára tettem a kezem. Ijedten kapta fel a fejét. Hosszú szempillái nagy csomókba ragadtak össze a könnyektől. Még sosem láttam ilyen szépnek, és ez olyan zavarba hozott, hogy csak dadogni tudtam.

Megkérdeztem, elmondja-e, mi bántja, hátha tudok segíteni. René felült, kifújta az orrát, elmondta azt, amit még az anyjának sem. Bizalmába avatott. Engem, aki néhány hónappal ezelőtt még a halálát kívántam. Az volt a helyzet, hogy Renét kiszúrta magának egy tanára, és rászállt. Minden alkalmat kihasználta, hogy szemétkedjen vele, hogy kicsinálja. Hát ez nem újdonság, pláne

nekem nem kell bemutatni, hogy zajlik ez, de René akkor élte át először, és ezért komolyan kellett venni. Miközben hallgattam, rájöttem, hogy René idealista. Hisz az emberek jóságában meg az efféle marhaságokban. Mit lehet ebben az esetben tenni? Erre a betegségekre nincs gyógyszer. Hogyan értessem meg vele, hogy az emberek ok nélkül szemétkednek egymással?

Jogomban áll-e nekem összetörni az ő álmvilágát?

Kétségbeesve nézett rám. Életemben először várt tőlem valaki segítséget, hát ki kellett tennem magamért.

Az arany közéletet választottam. Elmondtam Renének, hogy véleményem szerint az embert működtető elem két pólusa a szeretet és a gyűlölet. Muszáj szeretnie és muszáj gyűlölnie. Na mármost, a tanár is ember, bár néha ez nem látszik, így választ magának egyet, akit szeret, és egyet, jobb esetben csak egyet, akit gyűlöl. Hogy mi alapján választ? Ez az élet nagy kérdései közé tartozik. Engem általában utálnak a tanáraim, de én ezt már megszoktam. Azt azért nem kötöttem az orrára, hogy én bőségesen adok okot az utálatra. Azt volt a legnehezebb elmagyarázni neki, hogy nem tud változtatni a helyzetén, és a legjobb, ha nem tesz semmit, csak tűr és hallgat. Sőt, legeslegjobb az lenne, ha kiröhögné, de sajnos René nem volt az a fajta, ezért ezt a lehetőséget meg sem említettem.

Ennél többet nem segíthettem. René átgondolta, amit hallott, és végre abbahagyta a sírást. Amikor felálltam, hogy magára hagyjam, megragadta a kezem, és megkérdezte, nem akarok-e nála aludni. Rögtön visszhangot vertek a fejemben a saját szavaim. Vajon mi alapján választjuk ki, hogy kit szeretünk és kit gyűlölünk? Vajon miért kezdett el olyan örülten verni a szívem René kérdésére? Haboztam. Ha visszautasítom, milyen indokkal tegyem? Az igazság az, hogy nagyon is akartam, és ez volt az a tény, ami megrémített. De nem rostokolhattam egész éjszaka az ajtóban, döntenem kellett. Hát jó, gondoltam, nem kell mindent érteni, ami történik velünk.

Bebújtunk az ágyba, és magunkra húztuk a takarót. Még beszélgettünk egy kicsit, aztán hátat fordítottunk egymásnak, és elaludtunk. Reggel arra ébredtem, hogy a hátamon fekszem, és René teljes súlyával nehezedik a mellkasomra, közben Anya dörömböl az ajtón, hogy menjünk reggelizni. René álmosan kiszólt, hogy megy, aztán lekászálódott rólam, és egy szó nélkül kiment a szobából, én meg ott maradtam az ágyában, fejemben a sok kusza gondolattal.

IX.

A Parkban kerestünk egy padot távol a kíváncsi tekintetektől, és letelepedtünk rá. René végigfeküdt rajta, és az ölembe hajtotta a fejét. Nézte a felhőket. Mindig is szerette nézni a felhőket. Én közben azzal szórakoztam, hogy az ujjaimra tekertem a hajfürtjeit. Nagyon szeretem a haját, olyan selymes, mint egy kisgyereké. Rám nézett, és azt mondta, hogy szeretné, ha minden nap minden percét így tölthetnénk. Megsimogattam az arcát, aztán mutatóujjammal lassan körberajzoltam az ajkait. René olyan szép, mint egy műalkotás, mint azok a szobrok, abban a távoli kertben. Egyszer csak felsóhajtott, és megfogta a kezem. Úgy suttogott, mintha valami titkot árulna el.

Azt mondta, szeretne újra gyerek lenni, és gyűlöli a felnőttek világát. Erre azt feleltem, én nagyon is élvezem, hogy felnőttek vagyunk. René nevetett, és belekócolt a hajamba.

X.

Két héttel a karácsonyi szünet előtt tört ki a nagy balhé.

Bagózáson kaptak a suliban, és behívták Anyát. A diri kitálalta neki az összes viselt dolgomat, ezért Anya egy szót se szólt hozzám hazafelé úton, csak idegesen dobolt az ujjával a volánon.

Kész voltam. Mi a fenének kell ebből ilyen nagy ügyet csinálni?! Nem gyújtottam fel az iskolát, és különben is Apa már rég tudta, hogy dohányzom. Amikor hazaértünk, Anya leültetett a konyhába. Pont ott tartott kiselőadást nekem, ahol Apa a seggét fogdosta. Röhögnöm kellett. Szóval Anya elmondott mindennek, és előadta, hogy az ő családjában viselkedni kell, meg ilyesmi. Ereztem, hogy vörösödik a fejem. Igazából nem tudom, mi jött rám. Lehet, hogy ezen a napon égett végig az a kanóc, amit akkor gyújtottak meg, amikor Apa elvette Anyát. Robbantam. Csak arra vártam, hogy Anya elhallgasson, és üvölteni kezdtem. Rémes dolgokat mondtam. A végszó az volt, hogy ő nem az anyám, és a franc se akar a családjához tartozni, sőt tőlem elmehet az eminens fiacskájával a fenébe, nem fogok sírni utánuk, aztán rávágtam a konyhaajtót, és felmentem a szobámba.

Öt perc múlva jöttem rá, hogy mekkora hibát követtem el. Sosem szabad kimondani az igazságot, kimutatni a valódi érzelmeinket. Egy: mert senki sem kíváncsi rá. Kettő: mert abból mindig baj van, ha valaki őszinte.

Hazajött Apa. Hallottam, hogy beszélgetnek, aztán kiabálni kezdtek. Nem tudom, miért, de akkor remegni kezdtem. Álltam az ajtónál, és füleltem. Anya sírt. Soha nem kértem semmit, de abban a percben varázserőért könyörögtem, hogy vissza tudjam forgatni az időt. Csak álltam, és azt ismétелgettem, hogy egy szörnyeteg vagyok. Akkor Apa bevágódott a szobámba, és a karomnál fogva leráncigált a lépcsőn. Anya elé vitt, és követelte, hogy kérjek bocsánatot. Én meg csak néztem rá bambán. Nyílt az ajtó, és belépett René. Kék tekintete rám ragyogott. Rögtön érezte, hogy balhé van, mert egy szó nélkül ráfagyott a küszöbre. Apa megrázott, és amikor még mindig hallgattam, lekent egy pofont. Akkorát, hogy nekiestem az asztalnak. Anya sikoltva futott oda hozzám, és felemelt a földről. Nem sírtam. Nem tudom, miért nem sírtam, pedig még sohasem fájt semmi ennyire. Apa most ütött

meg először. Akkor ott Anya karjaiban összetört bennem valami, és azt hiszem, hogy a mai napig nem forrt össze. Nem kértem bocsánatot. Két hétig nem beszéltem. Anya felvitt a szobámba, és átölelt. Azt mondta, nem haragszik. Én haragudtam, de nem rá. Apával azóta egyetlen őszinte szót sem váltottunk.

Néhány hónapja elfelejtettem bezárni az ajtóm, amikor René átjött éjjel. Apa reggel bejött a szobámba. Nem nyitottam ki a szemem, de tudom, hogy ő volt az. Néhány másodpercig csak nézett minket, összefonódott meztelen testünket, aztán becsukta az ajtót, és lassan leballagott a lépcsőn. Hallottam a lépteit, olyan nyugodtan ment, bogy kirázott a hideg. A reggelinél úgy dumált velünk, mintha semmit sem látott volna, mi is úgy kavargattuk a kávénkat, mintha nem tudnánk, hogy tudja. Így lett a mi családunk a béke szigete.

XI.

René nagyszülei nálunk töltötték az ünnepeket. Egyébként elég jó fejek voltak velem, és egy csomó ajándékot hoztak. René nagymamája zenekarban hegedült. Esténként az volt a program, hogy mind leültünk a nappaliban, és hallgattuk a hegedűszót. Néha még tetszett is. Hasonlított azokra a karácsonyokra, amikről álmodtam. René ilyenkor Anya lábánál ült egy párnán, és az ölébe hajtotta a fejét. Anya elgondolkodva játszadozott a hajával. Ezeken az estéken újra elfogott az irigység. Nekem egyenes szálú, durva, fekete hajam volt, tükrözte a személyiségeimet, és folyton úgy viselkedtem, mint egy támadásra készülő, éhes oroszlán. Ugyan ki akart volna úgy játszani velem, mint egy kiscicával? Ráadásul éppen a nehéz korszakomat éltem. Betöltöttem a tizennégyet, és a testemben olyan vágy tombolt, amivel nem nagyon tudtam mit kezdeni. Jó lett volna beszélni róla Apával, de a *csak azért se* erősebb volt bennem, mint hogy a tanácsát kérjem, hát

szenvedtem magamban. René nyugalmát látva már megint úgy éreztem, hogy szörnyszülött vagyok. Nemcsak ronda, szeplős, hanem még élvezet is. Az önutálat pedig rosszabb, mint az inkvizíció. Elevenen égtem a saját gondolataimban.

Az öregek René szobájában laktak, így ő beköltözött hozzám. Lecipeltük neki a padlásról az én régi fotelágyamat. A jelenlegi állapotomban azt volt a legnehezebb elviselni, hogy egy percre sem maradhattam egyedül. René remek szobatárs volt, de néha a pokolba kívántam. A nagy balhé óta egy kicsit tartózkodóbbak lettünk egymással. Lehet, hogy megharagudott érte, ahogy az anyjával beszéltem. Nem tudom.

A szilveszter éjjel viszont furcsa fordulatot hozott a kapcsolatunkban.

El akartam menni a srácokkal bulizni, de Anya haja égnek állt az ötlettől. Azt mondta, hogy még csak tizennégy vagyok, és semmi keresnivalóm az éjszakában. Mivel a balhé óta meghúztam magam, nem szóltam semmit, csak pofákat vágtam. Így az egész szilvesztert a tévé előtt töltöttem, és röhögtem a hülyébbnél hülyébb műsorokon. Éjfélkor pezsgőztünk meg minden jót kívántunk az új évre. Tudni kell, hogy én az vagyok, aki nem hiszi, hogy bármi is megváltozik az életében csak azért, mert új év kezdődik, ez csak matematika, ráadásul utálok a matekot. Az én életemben, új év ide vagy oda, mindig minden marad a régiben. Maximum akkor változna valami, ha fejbe kólintana egy petárda, és amnéziát kapnék, mert amíg a múltam bennem él, addig nem fog kristálytisztán elkezdődni a jövőm.

Pezsgőzés után mindenki elvonult aludni.

Egyébként lehet, hogy semmi sem történt volna, ha Renére nem jön rá a beszélhetnék, de rájött. Hallottuk, ahogy a nagyszülei lefekvéshez készülődnek a szomszédban. René nyugtalanul fészkelődött. A holdfényben pont ráláttam. Nyitott szemmel meredt a plafonra.

Egy idő után megkérdezte, hogy fent vagyok-e. Mondtam, hogy igen. Akkor megkérdezte, hogy én nem félek-e az öregségtől. Ezen meglepődtem. Még csak eszembe se jutott, egészen máson járt az eszem. Például azon, hogy az egyik haverom nemrég a mosdóban megmutatta, hogyan kell maszturbálni. Már abba is beleborzongtam, ha csak rágondoltam. Vagy arról a nőről fantáziáltam, akit egy netes pornóban láttam. Azt feleltem neki, hogy még nem. Hallgatott, aztán azt mondta, ő nem akar megöregedni, nem akar kiszolgáltatott és gyenge lenni. Erre felültem, és megmondtam neki, hogy szerintem nem minden öreg gyenge és kiszolgáltatott. Embere válogatja. Ott vannak például a saját nagyszülei, akik igencsak belevalóak. És ekkor kiszaladt a számon a fatális mondat, egyébként, ahogy kimondtam már megbántam, de nem lehetett visszaszívni. Kijelentettem, hogy szerintem, ha egy kicsit fülelnénk, hallanánk, ahogy vígan kefélnék. Csönd lett. Olyan, hogy szobrot lehetett volna faragni belőle. Mi van? René prúd, vagy mi? Erre belém bújtt a kisördög, és elhatároztam, hogy kiugrasztom a nyulat a bokorból.

- No, és te René? Keféltél már? - kérdeztem tőle.

Semmi válasz. René nézte a plafont.

- De magadhoz nyúltál már? - ütöttem tovább a vasat.

Néma csönd. Ekkor bevettem azt, ami mindig hatásos fegyver, a lenéző megalázást.

- Neked még fel sem állt? - kérdeztem naiv csodálkozással.

Élveztem, hogy zavarba tudtam hozni, hogy végre megtaláltam a gyenge pontját. Lassan felült az ágyában, és rám nézett. A holdfényben ezüstösen csillogtak nagy, kék szemei, haja aranycsigákban hullott az arcába. Elállt a lélegzetem. Elfelejtettem, hogy honnan is indultunk, és hogyan jutottunk el idáig.

Nem volt sértődöttség vagy felháborodás a hangjában, talán csak egy kis zavar és bizonytalanság.

- Állt már fel, de még nem keféltam senkivel, ahogy gondolom, te sem - mondta nyugodtan.

- És maszturbáltál már? - kérdeztem rekedten, mert valamitől úgy kiszáradt a szám, hogy alig bírtam nyelni.

René hallgatott. Ekkor felvontam a szemöldököm, és azt mondtam neki, hogy a hallgatás igent jelent. Erre elmosolyodott, olyan mosollyal, amelyet még sosem láttam az ajkain. Rögtön eszembe jutott a mosdó meg a haverom, és az, amit csinált velem. Egy szó nélkül álltam fel és mentem oda az ágyához. Amikor leültem mellé, nem húzódott el, hanem nézett tovább, egyenesen a szemembe.

- Akarod, hogy megmutassam, hogy a legjobb? - kérdeztem, és éreztem, hogy örülten ver a szívem, ugyanúgy, mint azon az éjszakán, amikor René bekente a hátamat.

Egy hang folyton azt ismételte bennem: *Mi ütött beléd? Mi ütött beléd? Mi a fenét csinálsz?* De nem hallgattam rá, csak René válasza érdekelt.

Egy ideig hallgatott, és egy kicsit elpirult, aztán alig észrevehetően bólintott. Óvatosan bedugtam a kezem a pizsamanadrágjába. Amikor megérintettem, René szégyenlősen elfordította a fejét, hogy ne láthassak az arcába, de én belemarkoltam a hajába, és kényszerítettem, hogy rám nézzen.

Azt hiszem, akkor jöttem rá, hogy szeretem, amikor selymes fűrtjei az ujjaim között csigáztak, de még nagyon sokáig nem vallottam be magamnak.

XII.

Reggel úgy ébredtem, mint aki másnapos. Felültem az ágyon, és néztem magam elé a semmibe. Aztán lassan visszaköltöztek a fejembe a gondolataim, meg az előző éjjel történtek emlékei. Akkor kómáztam csak be igazán. Szerencsére René már felkelt.

Újra végigdőltem az ágyon azon töprengve, hogyan nézek ezek után a szemébe. Nyílt az ajtó. René lépett be egy szál törölközőben, és vidáman jó reggelt kívánt. Úgy néztem rá, mint aki kísértetet lát. Na, gondoltam, most jön a színház, *a nem történt semmi*.

René felöltözött, aztán mellém ült. Egymásra néztünk.

Megdöbbentően nyugodt volt a tekintete. Rám mosolygott, és azt mondta, ne kínozzam magam a történetek miatt, mert nincs jelentősége. Ja, még azt is hozzátette, hogy jól csináltam, aztán felpattant, és lement reggelizni.

Rájöttem, hogy egyáltalán nem ismerem Renét. És mi az, hogy nincs jelentősége?! Kiakadtam. Amit a haverom csinált, annak tényleg nem volt túl sok jelentősége, de René a barátom és a testvérem, ezért szerintem annak, amit én csináltam, nagyon is van jelentősége. Még soha senkihez nem kerültem olyan közel, mint azon az éjjelen hozzá.

Jaj, René! Miért mondtad ezt? Nem akarok csalódní benned.

Akkor nyugodtam meg egy kicsit, amikor a reggelinél René megsózta a teáját. Gurultam a röhögéstől, az asztalt csapkodtam, aztán René is rákezdte. Úgy hahotáztunk, mint a bolondok. Anyáék nem tudták elképzelni, mi ütött belénk. Felszabadultunk.

XIII.

Délután modellt feküdtem Renének. Anyaszült meztelenül pózoltam a teraszon. Szeretem, ha René rajzol. Mostanában mindig szomorú. A szeme csak akkor csillog a régi fénnel, ha rajzol, vagy ha szeretkezzünk. Néztem, ahogy néz. Néztem, ahogy koncentrál, ahogy a ceruzája táncol a papíron. René egy csoda. Eszembe jutott az az éjszaka, amikor először érhettem hozzá a testéhez. Még kölykök voltunk, még nem tudtuk, mi vár ránk, hogy milyen sok gyönyörűséget tartogat számunkra ez a szerelem. Amikor már

kezdett zsibbadni a lábam, René felnézett, mintha megérezte volna, és azt mondta, hogy mozduljak meg, mielőtt teljesen elgémberedek.

- Mondja, művész úr, igaz a pletyka, hogy a festők elkapják a modelljeiket egy fordulóra? - kérdeztem, és elkezdtem fel-alá sétálgatni.

René letette a ceruzáját.

- Ez nem igaz. Nem csak a festők - nevetett.

Letérdeltem elé, és felnéztem rá, egyenesen bele azokba a káprázatos kék szemekbe.

- Mi baj van, René? Viharfelhők úsznak a tekintetében - súgтам a fülébe, és kisimítottam néhány rakoncátlan tincset a homlokából.

Nem felelt. Magához húzott, és megcsókolt, aztán bementünk a szobámba.

XIV.

Az új év első napját azzal töltöttük, hogy tortát süttünk René nagymamájával. Nagyon élveztem. Még soha nem csináltam semmit a konyhában sonkás szendvicsen kívül. Egészen megkedveltem René nagyanyját, mert egy csomó érdekes történetet mesélt. Nekem nem voltak nagyszüleim, még a születésem előtt meghaltak. A közös főzőcskének jelentősége van, legalábbis számomra akkor volt.

Ott, abban a konyhában tetőtől talpig csokoládékrémesen úgy éreztem, talán mégiscsak jó, hogy Apa megismerte Anyát. René nagyija mutatott egy régi fényképet, amin tizenöt éves volt. Azt mondtam neki, ha akkor találkozunk, biztos elvettem volna feleségül. Erre ő azt válaszolta, hogy hozzám jött volna, és nevetett, úgy, hogy a könnye is kicsordult. Egy nagy, hímzett zsebkendővel törölgette a szemét. Összenéztünk Renével, és tudtuk, hogy mindketten ugyanarra gondolunk. Arra, hogy azok a

könnyek René nagymamájának elveszett fiatalságát siratják, még ha az arc ezernyi apró ráncba szaladva nevet is.

Este asztalhoz ültünk, és egy óra alatt befaltuk az egész napi véres verítékkal készült tortát. Szó szerint vérrel, mert nagy buzgalmamban sikerült elvágnom az ujjamat, de nem káromkodtam, mert egy úriember hölgyek előtt viselkedik. Aztán eljött az újabb éjszaka Renével egy szobában. Korán leoltottuk a lámpát, és ágyba bújtunk, de egyikünk sem aludt. Mondtam Renének, hogy irigylem tőle a nagymamáját. Azt felelte, hogy ő most már az én nagyim is. Ebbe fura volt belegondolni. Ezután sokáig hallgattunk, és nyugtalanul fészkelődtünk a paplan alatt.

Azon töprengtem, vajon mi járhat most René fejében. Gondol-e a tegnap éjszakára? A holdfényben folytan találkozott a tekintetünk, ilyenkor zavartan egymásra mosolyogtunk. A fal felé fordultam, és megpróbáltam elaludni, de ahogy lehunytam a szemem, olyan lett az agyam, mint egy filmvászon. Egymás után peregtek le a előző éjszaka képei megízésítve a mosdóban történetekkel, meg néhány ismeretterjesztő jellegű pornó szaftos részletével. Hát persze, hogy azonnal felállt. Úgy görnyedtem össze, mint akit gyomorszájon vágta. Egy ideig tűrtem. Szerzetesi türelemmel kísérleteztem a másra gondolással. Meditáltam én mindenben a pipacsos réttől a megmentésre váró bálnákig, de nem sokat segített. Feladtam, és mivel nem vagyok gátlásos típus, kerek perec közöltem Renével a tényállást. Mondtam neki, hogy nekem most muszáj magamhoz nyúlnom, úgyhogy vagy a fal felé fordul és befogja a fülét, vagy tíz percre kimegy a szobából.

René felült, és rám nézett azokkal az ábrándos, kék szemeivel.

Elfogyott a türelmem. Felszólítottam, hogy ha lehetséges, még ebben az évben döntse el, mit csinál.

Lassan felállt, és elindult. Felém.

Akkorákat dobban a szívem, mintha egy béka ugrált volna a mellkasomban. René leült az ágyamra, és lehúzta rólam a takarót.

Nem mondanám, hogy túl sok dolga volt velem. Nem tudom, miért, de amikor először éreztem meg hosszú ujjainak bizonytalan érintését, sírhatnékom támadt. Persze nem sírtam, én sosem sírok, de szerettem volna legalább átölelni, csak úgy, minden hátsó szándék nélkül magamhoz húzni, de féltem, hogy buzinak néz, ezért inkább nem tettem semmit. Utána kiültem a teraszajtóba bagózni.

Mondtam Renének, hogy nagyon kéne már egy nő, és hosszan kifújtam a füstöt.

XV.

A nőkérdést egy időre el kellett napolnom, mert amikor végre eljött a tavasz, úgy döntöttem, kipróbálom a karácsonyra kapott bicajomat. Minden hétvégén keresztül-kasul bringáztam a városban. Végre felfedezhettem, hol is élek én. A meredek kis utcákat szerettem a legjobban. Ilyenkor elengedtem a kormányt, és úgy repültem, mint egy madár, széttárt karokkal. Elveszett szabadságom illatát fújta arcomba a szél. Az élet iróniájának köszönhetően éppen tök normálisan tekertem, még a kormányt is fogtam, amikor elém vágott egy terepjáró. Minden olyan gyorsan történt, csak arra emlékszem, hogy már a földön fekszem, zúg a fejem és fáj a lábam. Körülöttem, mintha víz alól hallanám, emberek kiabáltak furcsa, elmosódott hangon. Egy nő a karjába vett, és a homlokomra tette a kezét. Azt suttogta, hogy ne féljek, nem lesz semmi baj, már hívta a mentőket. Ez volt az a perc, amikor pánikba estem. Rettenetesen féltem, és a lábam is egyre jobban fájt. Mint egy kisgyerek, Apát szólongattam. A nő megkérdezte, hogyan tudja elérni a szüléimét, hol lakom. Nagy nehezen előbányásztam a zsebemből a diákigazolványomat, és a kezébe nyomtam. Közben lenéztem a lábamra. Ott, ahol elszakadt a nadrágom, csupa vér volt a lábam, és volt még valami fehéres

izé is a sebben. Szerencsére akkor nem esett le, hogy a csontomat látom.

Ettől a pillanattól kezdve összefolyt minden, a mentő, a műtő, a fehér köpenyes orvosok. Amikor felébredtem, Apáék ott ültek az ágyam mellett. Anya könnyes szemmel fogta a kezem, és elmondta, hogy nyílt lábszárcsonttörésem van, meg egy jó nagy agyrázkódásom.

Mivel még sosem voltam kórházban, ez meglepően új élmény volt, és mivel három hetet rohadtam ott, bőven volt lehetőségem kiélvezni. Az első héten felkötötték a lábam, így oda voltam láncolva az ágyhoz. Az első biliztetésnél eszembe jutott az, amit René mondott a kiszolgáltatottságról. Apáék naponta jöttek látogatni. Húslevest hoztak meg újságokat. Soha nem olvastam újságot, és nem most akartam elkezdeni. Miután elmentek, szétosztottam őket a szobatársaim között. Anya néha egyedül is bejött munka után, ez azért egy kicsit meghatott. A második héten René is megjelent, és elhozta a walkmanemet. Ez életmentőnek bizonyult. Renére mindig lehetett számítani. Az ablakon rács volt, ettől olyan érzésem lett, mintha börtönben lennék. Amikor ezt elmondtam Renének, megfogta a kezem, és attól a naptól fogva minden délután jött látogatni. Az ágyam mellett írta a leckéjét, amíg én aludtam.

Sokat beszélgettünk. Meséltem neki a véres csütörtökről, más néven a kórházi horrorról. Csütörtökönként volt a nagyvizit. Ilyenkor az embert körülállták az orvosok, és elszívták előle az oxigént, közben rendkívül tudálékos pofát vágva utálták egymást. De ezzel még nem ért véget, ezután jött a hab a tortára: az orvostanhallgatók. Na, ilyenkor lett a megelevenedett betegségből kísérleti patkány. (Az emberből megelevenedett betegség pedig akkor lesz, ha orvos közelébe kerül.) Ezt utáltam a legjobban. A harmadik héten már profin járkáltam a mankóimmal. Renével lementünk a kertbe, és amíg ő pillangókat festett a gipszemre, elmeséltem neki a csütörtöki kalandomat, hogy majdnem

összeverekedtem az egyik bugrissal: Bejön az orvostanhallgató. Körülnéz. Kiszúr engem. Odajön és mosolyog, úgy, ahogy a hülyékre szoktak. Már itt vizketett a tenyerem. Végignézt rajtam, és megszólal: *Látom, eltörtük a lábunkat.* Na, erre fennakadt a szemem. Mondtam neki, hogy tévedés, a kezemet törtem el, csak a doktor bácsi rosszul lát, és véletlenül a lábamat gipszelte be, aztán én is végignézt rajta, és megkérdeztem, hogy ha ő is eltörte a lábát, ahogy azt mondta, ugyan hol a gipsze. Így kezdődött a konfliktus. René különös tekintettel nézett rám, és közben nevetett. Folytattam. Jött a vizsgálat. Aznap reggel már ő volt a harmadik, aki meghallgatta a tüdőmet és megkopogtatta a hátamat. Kezdett fogyni az egyébként is kevés türelmem, különben sem szeretem, ha vadidegenek tapogatnak. Erre René zavartan kapta le rólam a tekintetét. Nyeltem egy nagyot, és meséltem gyorsan tovább. A beszólásomért cserébe az a barom akkorát ütött a hátamra, hogy majd eltörte a bordámat. Ez volt az a pillanat, amikor elküldtem a fenébe. Azóta ferde szemmel néz rám a főorvos.

Mondtam Renének, hogy úgy várom a szabadulásom, mint a messiást.

- Azt hittem, nem vagy vallásos - jegyezte meg, és egy újabb pillangót kezdett rajzolni. Láttam, hogy kuncog magában. Abban a pillanatban nagyon szerettem Renét.

- Kötekedsz velem? - kérdeztem, és beleborzoltam a hajába.

Fogalmam sincs, miért pont ezt a mozdulatot tettem, de sikerült vele magamat is meg őt is zavarba hoznom. Szerencsére éppen arra jött az orvosom. Ránk mosolygott, aztán ment tovább. René megkérdezte, rendes-e. Gondoltam, pletykálok egy kicsit. Elmondtam neki, hogy egy éve összeköltözött az egyik ápolónővel, de titokban tartják a szerelmüket, mert kórházi körökben ciki, ha egy orvos meg egy nővér összeszúri a levet. Én nagyon bírtam a nővéreket, de az orvosokat már kevésbé.

Kezdett lemenni a nap, és René körül vöröses aura ragyogott. Nem lehetett nem látni, milyen szép. Nem tudtam visszafojtani, kijött belőlem.

- René, voltál már szerelmes? - kérdeztem.

Meglepetten kapta fel a fejét. Gyorsan hozzáfűztem, hogy most az érzelmi életére gondolok, nem a szexuálisra. Ezen nevetett, de nem válaszolt a kérdésemre. Nem akartam ennyiben hagyni, fúrta az oldalamat a kíváncsiság.

- Csak azért kérdezem, mert nehéz elképzelni, hogy nem lógnak rajtad fürtökben a csajok - magyaráztam, és elvettem előle a lábam, hogy ne tudjon a pillangói közé menekülni.

René szégyenlősen elmosolyodott, és mint egy igazi politikus, kérdéssel válaszolt. Megkérdezte, vajon én miért nem találtam egy valamirevaló nőt.

Sakk matt.

- Ha nem vetted volna észre, nem vagyok egy Donjuán, ráadásul elég zűrös a természetem is - mondtam, és feltápáskodtam.

René segített. Akkor olyan közel hajoltam hozzá, hogy éreztem a leheletét, és felszólítottam, nézze meg a szeplőimet meg a drótszőr, szénakazal hajamat, ja, és a füleim méretére is vessen egy pillantást. René lehülyézett, és visszakísért a szobába. Üldögélt még egy kicsit az ágyam mellett, hogy befejezze a pillangókat, aztán szedelődzködött.

Az ajtóból visszafordult, és azzal a különös mosolyával közölte, hogy a füleim tényleg nagyok.

XVI.

Amikor végre kiengedtek a kórházból, megtapasztalhattam a gyengeség és kiszolgáltatottság jó oldalát is. Apa a karjaiban vitt fel a lépcsőn, és én, de ezt csak halkan és szemlesütve vallom be, kihasználtam a pillanatot, hogy egy kicsit hozzábújjak, úgy, mint

régen. El se tudom mondani, milyen érzés volt a saját ágyamban feküdni. René kinyitotta a teraszajtót. Friss tavaszi levegő és madárdal áradt be a szobába. Most először éreztem, hogy *otthon* vagyok.

Hogy ne kelljen lépcsőt másznom a mankóimmal, Anya a szobámba hozta a kaját. Még egy kis tévét is kaptam, de a legjobb az volt, hogy már a negyedik hete lógtam a suliból legálisan. Egyetlen dolog rondított csak bele a mennyországomba: a fürdés. Mivel mankó nélkül nem tudtam megállni, valakinek tartania kellett. A kórházban az idegen nővérek előtt nem szégyelltem a testem, de a saját családom már más tézta volt.

Először Apát kértem meg, hogy segítsen, de rémes volt. Éreztem, hogy feszélyezi a dolog, és állandóan olyanokat mondott, hogy milyen nagy fia van neki, meg mennyire megemberesedtem, satöbbi. Ezt egynél többször nem voltam képes végighallgatni. Maradt Anya és René. Nem akartam, hogy Anya meztelenül lásson. Nem tudtam volna a szemébe nézni utána, mégiscsak egy idegen nő volt az életemben, hiába hívtam Anyának.

Fogtam magam, és amikor hallottam, hogy René hazajött a suliból, átbénáztam hozzá a mankóimon. Éppen rajzolt valamit, de ahogy meglátott, gyorsan lefordította a lapot. Segített leülni, és megkínált valami keksszel. Nem akartam rögtön a közepébe vágni, ezért a balesetről kezdtem mesélni, hogy láttam a csontomat. Elmondtam Renének, hogy a kórházban tudatosult bennem a halandóságom. Megtanultam, hogy az ember minden egyes perce ajándék. Összevissza beszéltem a sorsról, a betegségekről, a kétségbeesésről, amit egy tizenhat éves fiú szemében láttam, aki rákban haldoklott. Mondtam én mindent, csak azt nem, amiért átmentem hozzá. René figyelmesen hallgatott, csak egyszer jegyezte meg, hogy ő úgy véli, az ember életének van célja és értelme. Nem kérdeztem meg tőle, hogyan vélekedik annak a tizenhat éves fiúnak az életéről, a céljáról és értelméről. Mint azt már mondtam, René egy álmodozó idealista.

Telt az idő, és fogyott a beszédtema. Ráadásul nekem még azelőtt le kellett fürödnöm, hogy Apa hazajön. Na jó, vágjunk bele! Mondtam Renének, hogy szeretnék kérni tőle egy nagy szívességet. Mosolyogva nézett rám, mivel nem tudta még, mit akarok.

- René, segíts nékem fürdeni! - böktem ki végül. - Anyát nem akarom megkérni, Apát egyszer is elég volt kibírni. Nem tudok máshoz fordulni, csak hozzád.

Hallgatott.

- Persze, megértem, ha ez neked kellemetlen - dadogtam, és már tápázkodtam is fel.

René végre megszólalt. Mosolyogva odajött hozzám, és azt mondta, hogy nem gond, szívesen segít.

Hú, ebbe a beszélgetésbe rendesen beleizzadtam, volt mit lecsutakolni rólam. Megbeszéltük, hogy negyedóra múlva átjön, és nekikezdünk a procedúrának. Ahogy telt a negyedóra, én úgy lettem egyre idegesebb. René látott már intim helyzetben, és egy fürdés ahhoz képest semmi, de mégis kirázott a hideg a gondolatra, hogy most teljesen meztelen leszek. Kopogtak. A fenébe! René belépett, és rögtön azt kérdezte, hogyan kezdjük hozzá. Észrevettem, hogy egy kicsit remeg a hangja. Ez jót tett. A másik bizonytalansága mindig önbizalmat ad. Először be kellett fóliázni a gipszet, hogy ne érje a víz. Ezzel viszonylag hamar végeztünk, aztán bevonultunk a fürdőszobába. René behozott egy széket, és arra ültetett, majd várta, hogy elmondjam, miben segítsen. Levettem a pólóm meg a nadrágom. Mondtam, hogy eressze meg a tust. Az legalább egy kis gőzt csinált. Ezután jött a neheze. Felálltam, és a vállába kapaszkodtam, hogy le tudjam rángatni magamról a bokszeralsóm. Bénáztam.

René a derekamra tette a kezét, és a szemembe nézett.

- Nyugalom! - mondta, és óvatosan lehúzta rólam.

Hihetetlenül figyelmes volt. Mondtam is neki, hogy ezzel kellene foglalkoznia. Mármint betegekkal. Ideális nővérke lehetne.

Amikor már végre rajtam volt a pizsamám, és René a fóliát tekerte le a gipszről, megkérdeztem tőle, hogy valójában mi is akar lenni. Azt mondta, még nem tudja, talán rajztanár. Erre megjegyeztem, hogy elment az esze, ha olyan kölykökkel akar vesződni, mint amilyen például én vagyok. Csak mosolygott, és elárulta, hogy szerinte minden ember leikéhez vezet valamilyen út, csak rá kell találni.

Ekkor kiszaladt a számon, hogy akkor szerinte az én lelkemhez milyen út vezet.

XVII.

Éreztem, hogy René néz, mindig megérzem a tekintetét, de nem nyitottam ki a szemem. Úgy tettem, mintha még mindig aludnék, közben mohón szívtam be izzadt testének illatát. Egy kíváncsi tavaszi fuvallat betáncolt a nyitott teraszajtón, és belefésült a hajamba. Arcomba hullott néhány tincsem, eltakart René elől. Ekkor René megmozdult. Rám hengeredett, és megcsókolt. Most már muszáj volt kinyitnom a szemem. Csak nézett rám. Egy pillanatra az volt az érzésem, hogy úgy néz, mint egy utazó, egy utazó, aki egy napon hosszú útra indul, és még vet egy utolsó pillantást a peronon integető szeretteire a vonatablakból. Nem tudom, miért, de elfogott a félelem, és ráncba szaladt a homlokom.

- Mi az? - kérdezte René mosolyogva.

Most én nem feleltem.

Lehajolt, és belecsókolt a nyakamba, közben azt suttogta: Szeretlek.

Bizony, René szeret engem. Ki hitte volna!? René már nagyon régóta szeret engem.

XVIII.

A tévé miatt René esténként nálam dekkolt, de egyáltalán nem bántam. Amióta segített fürdeni, már nem sok titkom lehetett előtte. Volt, hogy késő éjszakába nyúlóan beszélgettünk, de a szilveszteri mulatságainkat nem ismételtük meg. A szex tabutéma lett köztünk. Ez különben sem esett nehezemre, mert olyan gyógyszert szedtem, amitől eléggé bebambultam. Egész nap csak feküdtem és néztem a tévét, vagy René művészeti albumait lapozgattam.

Beleszerettem a festészetbe, és ez a vonzódás okozott néhány kellemetlen percet mindkettőnknek.

Egy napon, amikor tök egyedül unatkoztam otthon, átsántikáltam a szobájába, hogy keressek valami nézegetnivalót. Megláttam a mappáját a sarokban, és mivel sajnos kíváncsi természetem van, rögtön felé vettem az irányt. Tele volt René szebbnél szebb rajzával. Leültem az ágyára, és ott csodálkoztam rájuk. Portrék, tájképek vegyesen sorakoztak előttem. Egyszer csak saját magammal néztem farkasszemet. René lerajzolt. Nagyon tetszett, sőt egyenesen el voltam ragadtatva, hogy René ennyi figyelmet fordított rám. A szeretet jelének vettem, és kivételesen nem gondoltam semmi rosszra. Különben is a balesetem óta megpróbáltam a jót is észrevenni a világban, nem csak a rosszat. Persze ez csak pillanatnyi fellángolás volt, és nem tartott sokáig. A többi rajzot visszaraktam a mappába, a portrémat pedig magammal vittem a szobámba. Egész nap azt nézegettem, még egy tükröt is kerítettem, hogy összehasonlítsam magam vele. A rajzolt fiú tekintetében volt valami megfoghatatlan csillogás, ami az eredetiéből hiányzott.

Amikor hallottam, hogy René hazajött, rögtön fogtam a rajzot, és bekopogtam hozzá. Meglepetten mosolyodott el, de ahogy meglátta, mi van a kezemben, kővé dermedt. Úgy nézett rám, hogy belém is belém fagyott a szó. Álltunk, és néztük egymást, aztán René kiabálni kezdett. Még soha azelőtt nem hallottam kiabálni. Nem értettem, mi baja. Miért csinál ekkora balhét abból, hogy

megnéztem a rajzait? Vagy az bántja, hogy bejöttem a szobájába? De hát neki is szabad bejárása volt az enyémbé. Aztán mondott valamit. Valami olyat, ami a szívem közepébe talált. Azt mondta, csalódott bennem. Ez nagyon fájt. Apa csalódott bennem, Anya csalódott bennem, és most már René is. Egy szó nélkül bicegtem ki a szobájából, és rávágtam az ajtót.

Úgy éreztem, rögtön megfulladok. Ki kellett nyitnom a teraszajtót, hogy levegőhöz jussak, de nem lett jobb. Pedig most tényleg nem akartam semmi rosszat. Milyen szörnyeteg vagyok én, hogy mindenki csalódik bennem?! És akkor sírni kezdtem. Nem sírtam, amikor Apa megütött, nem sírtam, amikor szilánkosra tört a lábam, de most úgy zokogtam, mint egy kisgyerek. Lecsúsztam a földre, a gipszem nagyot koppant a parkettán.

Az elmúlt tizennégy évem összes bánata egyszerre tört felszínre. Sirattam az életemet. Aztán valami meleget éreztem a hátamon meg a nyakamban. René mögém kuporodott, és magához ölelt. Kért, hogy bocsássák meg neki, ha tudok, fogalma sincs, mi ütött belé, összevissza beszélt. Egyre szorosabban ölelt, és azt suttogetta, csodálatos testvér vagyok.

Jó volt érezni az ölelését. Hátrahajtottam a fejemet a vállára, és hagytam, hogy öleljen, ringasson a karjaiban. Nem tudom, meddig ültünk így. Egy örökkévalóságnak tűnt.

XIX.

Végül René rajza a falamra került, én meg hat hét után vissza a suliba. A lábamon megmaradt a műtét nyoma, egy hosszú heg, ráadásul még egy kicsit sántítottam is. René segített bepótolni a lemaradásaimat. A haverjaim is előkerültek a semmiből. Hétvégenként újra velük lógtam. Hívtam Renét is, de mindig roppantul el volt foglalva. Valójában azért nem jött, mert ki nem

állhatta a haverjaimat, így többnyire otthon ült, vagy kiment a parkba rajzolni.

Egyik hétvégén történt valami, ami újra központi kérdéssé tette a szexet az életemben.

Itt el kell mondanom, hogy a fiúk néha eljátszadoznak egymással anélkül, hogy homokosok lennének, különösen serdülőkorukban, és amíg nőhiányban szenvednek. Tehát annak ellenére, ami történt, még a lehetősége sem fordult meg a fejemben, hogy a fiúkhoz vonzódom, hiszen mindig is nőkről fantáziáltam.

Az a haverom, aki a mosdóban adott nekem leckét, házibulit rendezett. Nem tudom, mi ütött Apáékba, de simán elengedtek. Az a kevés nő, aki ott volt, még éjfél előtt szobára vonult az idősebb srácokkal, mi meg ott maradtunk a rengeteg piával.

Hát ittunk. Nem voltam hozzászokva, ezért eléggé kikészültem. A haverom kitámogatott az erkélyre, hogy szívjak egy kis friss levegőt. Volt ott egy hintaágy, arra ültünk. Hátradőltem, és a csillagos eget néztem. Még sosem láttam annyi csillagot az égen, mint aznap éjjel. Egyszer csak a haverom megfogta a kezem, és a nadrágjába tette. Akartam én tiltakozni, de ő meg már az én farkamat markolta akkor. Nem néztünk egymásra közben. Belekábultam ebbe az egészen új élménybe. Nem gondoltam, hogy ilyen jó a megosztott gyönyör.

Hamar rászoktunk erre az újfajta játékra. Minden adódó alkalmat kihasználtunk, hogy egymáshoz nyúljunk, aztán a haverom becsajozott, és már nem volt szüksége rám. Megint ott maradtam egyedül a vágyaimmal. Próbáltam én is csajozni, de nem kellettem a nőknek.

No igen, René is megmondta: Túl nagyok a füleim.

Az év végi bizonyítványommal megdöntöttem az addigi rekordomat. Mindenből elégségest kaptam. Szerencsére Apáék betudták a balesetemnek. René persze kitűnő lett, és egy csomó jutalomkönyvet kapott. Már nem tudta hova tenni őket, így bedobáltuk mindet az ágyneműtartómba, ugyanis én sosem ágyaztam be, csak egy pokrócot terítettem az ágyneműre. Ez is lustaságom egyik markáns jele volt.

Egy hegyi tóhoz mentünk vakációzni. Klassz hely volt. A tónak olyan tiszta volt a vize, hogy le lehetett látni az aljáig, csak sok volt a szúnyog, meg iszonyatos a hőség. Pedig én azt hittem, a hegyekben hideg van, de mivel közel voltunk a naphoz, a fejünkre süttött. A tó közelében, az erdő szélén voltak a faházak. Kibéreltünk egyet, és Anyáék aludtak a tó felőli oldalon, mi meg Renével az erdő felőliben. Saját kis birodalmunk volt.

Rengeteget kirándultunk. Néha annyit mentünk, hogy teljesen kikészült a lábam, és Apa megint a karjaiba vett. Ilyenkor René nagyon furcsán nézett rám, de szóvá sosem tette a dolgot. Reggel mindig korán keltünk, és lementünk fürödni a tóhoz. Már egész jól úsztam, de azért René egy pillanatra sem tévesztett szem elől. Csodálatos nyár volt.

Az elutazásunk előtti utolsó éjszakán történt az a dolog, amiből rá kellett volna jönnöm, mi a helyzet velünk, de én olyan hülye voltam, hogy még attól sem esett le a tantusz... vagy csak nem akartam, hogy leessen.

Különösen forró éjszaka volt. René már mélyen aludt. Álmában kitakaródzott. Csak egy bokszeralsó volt rajta, a hold besütő fénye ezüstösre festette a testét. A hátán feküdt, karjait a feje fölé emelte, mintha felkínálta volna magát a holdfény érintésének. Megbabonázva néztem. Csodálatosan szép volt. Végig sem gondoltam, mit teszek, egyszerűen csak megtettem. Odamentem az ágyához, és leültem a szélére. Tenyeremmel követtem a holdsugár útját a mellkasán. Az ezüstös fény féltékenyen villant egyet. Amikor a hasát érintettem, René felébredt. Olyan hirtelen

ült föl, hogy véletlenül belerúgott a műtött lábamba. Felszisszentem fájdalmamban.

- Ne haragudj! - suttogta.

Elbizonytalanodtam.

- Nem akarod? - kérdeztem halkán.

René a haja tövéig elpirult, úgy mondta:

- De igen.

Levettem az alsómat, és közelebb húzódtam hozzá, aztán sokáig csak néztük egymást. René szégyenlősen mosolygott. Újra megérintettem a mellkasát. Éreztem, hogy örülden ver a szíve. Gyorsan lehúztam róla is az alsót, aztán úgy helyezkedtünk, hogy meg tudjuk érinteni egymást. Renével végig egymás szemébe néztünk, szinte összeforrt a tekintetünk.

Utána kiültünk a ház elé, és néztük a csillagokat.

XXI.

A nyári szünet utolsó heteit Renével töltöttem. Végre sikerült rávennem, hogy kidugja az orrát a lakásból. Ő született városi volt, ezért egy csomó jó helyre elvitt. Mondtam is neki, hogy ezeket a sétákat már jóval hamarabb meg kellett volna tennünk. A kedvencem a park volt, meg a temető. Tudom, fiira, de valamiért vonzott a temetők világa. Azok a nagy fák és a csend, volt bennük valami megnyugtató. A temetőben éreztem a leginkább élőnek magam. Nem tudom, René hogy vélekedett erről, de kitartóan jött velem. Néha kapuzárásig bolyongtunk a sírok között, és olvastunk a feliratokat. Azt hiszem, a halál az ember életében mindig csak egy üres szó marad, hiszen hogyan is tudnánk felfogni a halált, amíg élünk. A szomszédunkban lakott egy nő, akinek autóbalesetben meghaltak a gyerekei és a férje. Ennél borzalmasabbat elképzelni sem lehet, de ő mégis élt, és néha még mosolygott is. Ez bizonyítja, hogy amíg élet van, addig nincs halál.

Persze vannak olyan emberek, akik utánahalnak a szeretteiknek. Azt hiszem, én is közéjük tartozom. Ezt az okoskodást előadtam Renének is, ő meg csak bámult rám azzal a furcsa tekintetével, aztán olyat tett, amivel sikerült igencsak meglepnie. Berángatott egy kriptába. Még soha nem élveztem annyira az érintését, mint akkor. Úgy le voltam döbbenve, hogy átöleltem közben. Utána a szemébe néztem, és közöltem vele, hogy fogalmam sincs, hogy kicsoda, egyszerűen lehetetlen őt kiismerni.

Kinevetett.

XXII.

A tizenötödik születésnapomra azt kaptam, hogy nem kaptam el az influenzát. A többiek viszont jól benyalták. Mivel én voltam az egyetlen járóképes az egész családból, a rossz lábammal engem ért a megtiszteltetés, hogy kiszolgálhattam az agonizálókat. Anya meg Apa a lenti hálóban fújta az orrát, René az emeleten köhögött. Jót tett nekem a nyár idilli hangulata, mert egyetlen szó nélkül tettem a dolgomat. Jó volt érezni, hogy szükségük van rám, talán még egy kicsit élveztem is a helyzetet. Korán keltem, és teát főztem, azzal ébresztettem az én kis betegeimet, a családomat. Bizony. A családomat, mert már volt családom.

Apáék hamar rendbejöttek, de René tüdőgyulladást kapott, így most a változatosság kedvéért ő maradt ki a suliból. Minden nap délben megérkezett a nővér, és beledöfött egy hatalmas injekciós tűt. Én tuti üvöltöttem volna, de ő hang nélkül tűrte. Egy délután bementem hozzá, amikor aludt, és csak néztem. A láztól veríték gyöngyözött a homlokán, szörnyen sápadt volt, és folyton köhögött, még álmában sem hagyta abba. Szörnyű látvány volt. Akkor bejött Anya is, és a fia homlokára tette a kezét. Olyan mélységes szeretettel érintette meg, hogy sírhatnékom támadt. Anya René anyja volt, és nem az enyém.

Halkan kisomfordáltam a szobából.

Az influenza valahogy engedékenyebbé tette Apát. Minden második hétvégén elmehettem diszkózni a haverokkal. A kikötése csak annyi volt, hogy éjjeli egyig mindig érjek haza. Azt mondta, ha nem teszem be a lábamat az ajtón pontban egykor, akkor rám küldi a rendőrséget. Megegyeztünk. Egy ilyen diszkós éjszakán estem át az első csókon. Kiszúrt magának egy csaj, és rám akaszkodott. Nem volt rossz, de nem volt az esetem, mégis elmentem vele táncolni. A szám végén fogta magát, és rám mászott. Olyan hirtelen történt, hogy teljesen leblokkoltam, aztán már csak azt vettem észre, hogy dugja lefelé a nyelvét a torkomon. Mivel érezte, hogy kezdő vagyok a dologban, mondta, hogy üljünk le valahová gyakorolni. Egy óra múlva már profi voltam. Amikor hazaértem, bevonultam a fürdőszobába, és néztem-magam a tükörben. Kerestem a változást, de nem találtam. Azon kívül, hogy egy kicsit dagadt volt a szám a sok csókolózástól, nem vettem észre semmi újat. A tekintetem ugyanolyan fénytelen volt, mint azelőtt, és a hajam is maradt szénakazal, a füleim sem mentek össze. De, mint már mondtam, a tükör sajnos a belsőt nem mutatja meg. Leültem a kád szélére, és lehunytam a szemem. Próbáltam visszaidézni a csókot, meg az akkor bennem kavargó érzéseket. Semmi. Talán egy kis borzongás, egy kis vágy, de a lelkem meg sem moccant. Eszembe jutott az a furcsa festmény René falán. Még azok a hajótörött nyomorultak is szenvedélyesebben ölelték egymást, mint én aznap este azt a szerencsétlen lányt. És akkor hirtelen átfutott az agyamon a gondolat, mint a villám, hogy vajon René hogyan csókol, és mi lett volna, ha a csókolózást is kipróbáljuk. Úgy pattantam fel, mintha megütöttek volna. Odamentem a csaphoz, és jól pofán lötytyintettem magam egy marék hideg vízzel, majd újra belenéztem a tükörbe. Percekig bámultam a tükörképem, még a számat is eltátottam közben. Csillogott a szemem. Úgy csillogott, mint René rajzán, úgy, mint még soha.

Aznap éjjel meg akartam neki mondani, hogy mire jöttem rá, hogy mit fedeztem fel magamban, de rosszul kezdtem hozzá, és ez lett a vesztém.

Bekopogtam Renéhez. Még ébren volt. Leültem az ágyára, és felkapcsoltam az éjjeliszekrényén álló lámpát. Nagy, habos felhők kezdtek úszni a falakon. Meglepetten forgattam a fejem. René mentegetőzve mondta, hogy ezt a lámpát még kicsi korában kapta Anyától.

- Elkápráztat az álomvilágod - suttoztam, és néztem a csillogó fényfelhőket.

René vetett rám egy szokásos rejtélyes pillantást, majd megkérdezte, jól szórakoztam-e. Elvigyorodtam, és elregéltem, hogy egy órán át smároltam egy csajjal.

René rám nézett. Egyenesen a számra. Ettől irtó zavarba jöttem.

- Élvezted? - kérdezte, és le nem vette a szemét a számról.

- Eleinte nyálás volt, de hozzászoktam - dadogtam, és megnyaltam az ajkam, mert úgy éreztem, rettentően kiszáradt René tekintetének tüzeiben.

René összevonta a szemöldökét. Erre kiböktem:

- Igen, élveztem. Jó csókolózni.

És itt akartam belekezdeni a mondókámba, de René a szavamba vágott. Közölte, hogy már régóta akar nekem mondani valamit. Nagyot dobbant a szívem. Egyetlen pillanatig azt hittem, hogy valóban a felhők között vagyunk, és René is úgy érez, mint én. De René visszarántott a földre. Bevallotta, hogy egy ideje tetszik neki egy lány, és most úgy néz ki, lesz is valami közöttük. Lehidaltam. Csörömpölve tört össze bennem a csak néhány perce született új életem. *Hogy én mekkora barom vagyok!* - üvöltöttem fel magamban. René megbántott, és ha engem valaki bánt, azzal szemben nem ismerek kíméletet. Öt percre ecseteltem neki az este részleteit, a legapróbb részleteket is, aztán mint aki jól végezte dolgát, gratuláltam, hogy ő is talált egy lányt, és elvonultam aludni.

Ha aznap éjjel René nem hazudik, sok fájdalomtól és haragtól kímélt volna meg mindkettőnket.

XXIII.

A hátamon vittem le Renét a konyhába. Az utóbbi időben retten- tő sokat fogyott. Mondtam neki, hogy olyan, mint egy hópehely: könnyű, csillogó és tökéletes, a természet legcsodálatosabb alkotása. Belenevetett a hajamba.

Amíg készítettük a szendvicseket, a szemem sarkából figyeltem. Ajkai kissé szétnyíltak, ahogy az asztal fölé hajolt, hosszú szempillái sötét árnyékot vetettek az arcára, olyan volt, mintha aludna. Néha felsóhajtott, és egy öntudatlan mozdulattal végighúzta hosszú, vékony ujjait a homlokán.

Észrevette, hogy nézem, és félszegen elmosolyodott.

- Mi az? - kérdezte, miközben lenyalta egyik ujjarái a vajat. Lekuporodtam egy székre. Úgy néztem fel rá, mint egy kisgyerek, aki el akarja kerülni a felnőttek büntetését.

- René, nem akarom, hogy elolvadj az élet sivatagában - suttoztam, és megfogtam a kezét.

XXIV.

Nem volt sok időm azon az éjszakán töprengeni, mert jött a következő csapás, A mondás úgy tartja, hogy csalánba nem üt a mennykő. Ezzel nem értek egyet. A sors mindig azt veri, aki már egyébként is több sebből vérzik. Néhány nappal René nagy vallomása után úgy döntöttem, hogy lógok a suliból. Igazából nem vettem túlságosan a szívemre az ügyet. Van egy olyan szokásom, hogy ha fáj valami, akkor tagadásba menekülök. Egyszerűen meg nem történtnek vettem azt a néhány percet a fürdőszobában, amit életemben először új önmagammal töltöttem, azzal a valakivel, aki

meg akarta csókolni Renét. Szóval, úgy döntöttem, hogy sulihelyett sétálok egyet a városban. Bár én nem hiszek az ilyesmiben, de ebben a döntésemben tényleg volt valami fatális. Az egyik menő szálloda előtt megláttam a kocsinkat. Mi a fene? Közelebb mentem. Tényleg az volt, még a baseball sapkám is ott volt a hátsó ülésen. Nem vagyok egy naiv lélek, ezért azonnal rosszat sejtettem. Lecövekeltem a szállóval szemben, és vártam. Azon töprengtem, vajon mennyi időbe telik, amíg egy ember elveszít mindent. Meddig kell várakoznom, hogy hamuvá égett álmaim úgy folyjanak ki az ujjaim közül, mint a homokszemek ott a tengerparton, ahol René mellém ült, és megkérdezte, tudok-e úszni. Egy óra múlva jelent meg Apa, karján azzal az idegen nővel. Beszálltak a kocsinkba, és elhajtottak. Leültem a járda szélére, és néztem tovább a szállodát, a turisták jövés-menését.

Azt hiszem, a legtöbb ember életében legalább egyszer eljön az a pillanat, amikor nem vágyik másra, csak arra, hogy leüljön, és soha többé ne kelljen felállnia. Nekem ez volt az első ilyen pillanatom. Nem tudom, meddig ültem ott, és nem tudom, végül mi vett rá, hogy felálljak. Hazabotorkáltam. Anya már otthon volt, készítette nekünk a vacsorát. Amikor meglátott, elmosolyodott. Odamentem hozzá, és átöleltem. Szégyelltem magam azért, hogy Apa fia vagyok. Anya nem tudta elképzelni, mi ütött belém, és nevetve kavarta tovább a levest.

Azon a délutánon ez a nevetés fájt a legjobban.

XXV.

A következő egy évben olyan lettem, mint egy katatón. Az életfunkcióim működtek, csak éppen életem nem volt. Renével eltávolodtunk egymástól. Nem érdekelt. Év végén két tárgyból buktam, és a pótvizsgán is csak éppen hogy átcsúsztam. Nem

érdekelt. Apáék a bizim miatt nem vittek magukkal nyaralni. Nem érdekelt. Semmi sem érdekelt. Szartam az egész világra. Sok balhé volt otthon miattam, ilyenkor bevonultam a szobámba, magamra zártam az ajtót, és úgy röhögtem, mintha meghülyültem volna. René sejtette, hogy van valami titok, amit nem mondok el. Egyszer bejött hozzám, és megpróbálta kiszedni belőlem. Elküldtem a francha. Többet nem jött.

Aztán összejöttem egy lánnyal. Ez egy kicsit életre pofozott. Azt hittem, hogy szerelmes vagyok, pedig csak a szexet szerettem. Szívecskét tartó macit, meg virágokat vettem neki. Majdnem egy évig jártunk. Amikor elment, nem sírtam utána. Gondoltam, majd jön a következő, és jött is.

Az otthoniaknak nem számoltam be a magánéletemről. Úgy éltem mellettük, mint egy szellem. Ezért lett akkora balhé abból, hogy egyszer nem aludtam otthon. Szombat reggel kilencre estem haza. Észre sem vették, hogy nem töltöttem otthon az éjszakát. A konyhában ültek, onnan hallották, hogy nyitom az ajtót. Amikor ásítva jó reggelt kívántam, megállt a kezükben a kanál, amivel a zabpelyhet tömték magukba. Tátott szájjal bámultak rám, csak René nem bámult. René rám se nézett.

- Mi van? - kérdeztem, és megpörgettem mutatóujjamon a kulcsosomómat.

Apa megkérdezte, hogy ugyan mégis, hol a fenébe töltöttem az éjszakát. Kiröhögtem. Közöltem vele, hogy a csajomnál, és mit van úgy kiakadva, lassan betöltöm a tizenhetet, ott alszom, ahol akarok. Na, erre kiakadt. Azt üvöltötte, hogy addig rendben van, hogy csajozom, de van egy családom, egy anyám, aki esetleg aggódik értem, és kötelességem bejelenteni, ha nem alszom otthon. Anya meg René eközben lesütött szemmel kanalazták a zabpelyhet, én meg vártam, hogy Apa kiőrjöngje magát.

Amikor elhallgatott, a legnagyobb lelki nyugalommal néztem a szemébe.

- Igen, van egy családom és van egy anyám. Arról pedig, hogy kinek mi a kötelessége, még vitatkozhatnánk egy ideig - jelentettem ki, majd elvonultam zuhanyozni.

Aznap este Anya bejött a szobámba. Leült mellém az ágyra, és megfogta a kezem.

Ezt mondta:

- Amikor először láttalak, megrémültem. Olyan voltál, mint egy betörhetetlen kiscsikó. Azután megismertelek, és rájöttem, hogy a vadságod mögött különleges érzékenység lakik. Örülök, hogy a fiam lettél. Olyan más vagy, mint az én Reném. Lázadó és fékezhetetlen. - Itt sóhajtott egy nagyot, csak utána folytatta: - Az utóbbi időben megváltoztál. Ha az a baj, amire gondolok, akkor feleslegesen emészted magad, mert nem a te hibád. Szeretem az apádat és szeretem a mi kis családunkat. Az életben mindenért fizetni kell, és ha az én boldogságomnak az az ára, hogy néha

becsukjam a szemem és befogjam a fülem, akkor megteszem. Ami téged illet, nyugodtan idehozhatod a barátnődet. Ne zárj ki minket az életedből teljesen.

Amikor magamra hagyott, kimentem a teraszra, és néztem a lefekvéshez készülődő várost. Úgy villantak fel egymás után a házak ablakai, mint a sárga macskaszemek, és mind mögött ott lakott a megalkuvás. Eltöprengtem, vajon nekem milyen árat kell majd fizetnem a boldogságomért.

René mellém lépett, és a korlátra könyökölt. Szappanillat áradt a testéből.

Lett volna mit mondanunk, de nem szóltunk egymáshoz.

XXVI.

Miután Anyától megkaptam az engedélyt, az ágyam olyan lett, mint egy pályaudvar. Összeszámolni sem tudom, hány csajt

keféltem meg benne, amíg René a szomszéd szobában az igazak álmát aludta. Nem tudom, miért, de ragadtak rám, pedig sem kedves, sem gyöngéd nem voltam velük.

Egyik éjjel jól ráijesztettem az egyik lányra, de magamra is. Sikoltozni kezdett szex közben. Elborult az agyam. Mint egy neonreklám, úgy villogott előttem a sötétben: RENE, RENE! Először csak kértem, hogy fogja halkabbra az élvezetet, mert felveri az egész házat. Üvöltött tovább. Erre lekevertem neki egy frászt. Hiba volt, mert most meg amiatt kezdett el üvölni. Összeverekedtünk. A csaj harapott és karmolt. Olyan hangzavart csaptunk, hogy szerintem még a szomszédokat is felébresztettük. Amikor René szobájából zajt hallottam, akkor készültem ki igazán, és a lány nyakának ugrottam. Végre elhallgatott. Csak a rémült szemére emlékszem, meg a saját remegő kezemre. Miután elengedtem, még ültünk egy ideig a földön, aztán a lány felkapkodta a ruháit, és elmenekült, persze jól bevágta maga után az ajtót.

Másnap laposkúszásban menteni le reggelizni. Apáék már a konyhában voltak. Hál' istennek nem tették szóvá az éjszaka történeteket. Az időjárásról kezdtek el beszélni. Az időjárás mindig tuti téma. René viszont nem jött le. Amikor rákérdeztem, Anya azt mondta, hogy fogott egy szendvicset, és kiment a parkba. René nem akart látni. Ez rosszabb volt, mint az a másodperc, mialatt azt hittem, hogy képes vagyok megfojtani egy embert.

Ezután René úgy került engem, mint egy leprást. Persze válaszolt, ha kérdeztem, még mosolygott is hozzá, de nem tudott átverni. Láttam, hogy már attól is rosszul van, ha ránézek. Ez rohadtul fáj.

De Apáék jól kiszúrtak vele...

XXVII.

Megint a tengernél töltöttük a nyarat, és Renével közös szobát kaptunk. Újra diplomata stílusban társalogtunk egymással, mint

ismeretségünk elején.

Az összezártság azt eredményezte, hogy most már kénytelen voltam bevallani magamnak, és véglegesen tudomásul venni, hogy szeretem. Megváltozott az elmúlt évek alatt. Már nem volt olyan lányos, de a haja még mindig rakoncátlanul göndörödött a homlokába, alakja is megmaradt olyan törékenynek és légiesnek, mint azok a pillangók voltak, amiket a gipszemre festett. Szébb volt, mint valaha. Sokat gondolkodtam azon, hogy mi a helyzet vele. Az a rejtélyes barátnő sosem bukkant fel, akiről aznap éjjel beszélt, amikor az első csóktól bódult fejjel szerelmet akartam vallani neki. Lányokat sem hozott fel, és egyetlen éjszakát sem töltött házon kívül. Szinte biztos voltam benne, hogy René még szűz. De igazából nem ez volt a lényeges kérdés, hanem az, hogy René egyáltalán a lányokhoz vonzódik-e.

Hogy velem mi a helyzet, már egy ideje tudtam. Az azért jelzett valamit, hogy René egyetlen érintése nagyobb élvezetet okozott, mint egy lánnyal átszexelt éjszaka. Valójában azt nem tudtam, hogy homoszexuális vagyok-e, de abban biztos voltam, hogy Renét kívánom és szeretem.

Elhatároztam, hogy próbára teszem. Nem emlékszem, mondtam-e már, hogy a legnagyobb hibám a sok közül a meggondolatlanságom, de ha eddig figyeltetek rám, ezt már észrevehettétek. Ezzel a remek ötletemmel sikerült kikészítenem magam teljesen.

A szállóban volt még néhány korunkbeli srác meg lány. Rögtön összehaverkodtam velük. Apáék nem ültek a nyakamon, ezért oda mehettem és azt csinálhattam, amit akartam, egyébként René is, de ő egész nap feküdt a parton vagy úszott, este meg nekiállt rajzolni. Persze rögtön összejöttem az egyik csajjal. Zoénak hívták, és már betöltötte a tizennyolcat. Az első igazán jó fej lány volt, akivel találkoztam. Okos volt, és vagány, még az ágyban is okozott néhány kellemes meglepetést. Volt egy barátnője. Egyik este

lementünk a tengerpartra zenét hallgatni meg piálni. Jött az egész banda.

Remek ötletem szikrája akkor pattant ki a fejemből, miközben készülődtem, és láttam René hátát, ahogy a vázlatfüzete fölé görnyed. Leültem mellé. Megkérdeztem, nem akar-e ő is jönni. Azt mondta, hogy fáradt, és inkább korán lefekszik, de én mulassak jól. Már idegbeteg voltam ettől a stílustól. Nem bírom a színjátékot, ha valaki utál, vagy valami baja van velem, mondja a szemembe. Hát jól van, René, ha te így, én is így! Elvigyorodtam, és megkérdeztem tőle, hogy a lányoktól fél-e ennyire, vagy a sötétől. Erre olyat villant a szeme, hogy tüzet lehetett volna gyújtani vele. Győztem. Biztonság kedvéért még hozzávágtam egy-két ilyen beszólást, aztán becsaptam magam mögött az ajtót. Lerohantam a partra, és ráuszítottam a csajom barátnőjét. Biztos voltam benne, hogy René jönni fog. Jött is.

Eleinte feszengett, aztán ahogy fogyott a pia, kezdett feloldódni. A csaj nem csinálta rosszul a dolgát. Rögtön fogta, hogy Renét nem lehet letámadni. Beszélgetni kezdett vele. Két óra múlva elszakadtak a bandától, és a partra csapódó hullámok között sétálgattak. Le nem vettem róluk a szemem, kezdtem rájönni, hogy hülyeséget csináltam. Leültek a homokba, és nevetgéltek. A csaj kezdett rámászni. Ereztem, ahogy kidagad egy ér a halántékomon, és örülten lüktetni kezd. A barátnőm elkezdte nyalogatni a nyakamat. Meg sem éreztem, azt lestem, mit tesz René. És akkor találkozott a tekintetünk, de az a hülye csaj éppen hátrarántotta a fejemet, hogy megcsókoljon, ezért nem volt időm megérteni, mit mondanak René kék szemei. Mire végre sikerült kiszabadulnom az ölelésből, René már a homokban feküdt, a csaj nyelve pedig a szájában, keze meg a nadrágjában matatott.

Legyőztem. Úgy vonultam el a színről, mint egy igazi shakespeare-i hős, vérző szívvel és félőrülden.

Felrohantam a szállodába. Fél órán át öklendeztem az idegbajtól. Aztán lefeküdtem, és csak vártam a sötétben. Életem

leghosszabb éjszakája volt. René hajnali négykor talált vissza a szobánkba. Nem gyújtott villanyt, rögtön bevonult a fürdőbe, és huszonkét percig folyatta magára a vizet. Számoltam a másodperceket. Amikor kijött a zuhany alól, szó nélkül hátat fordított nekem, és fejére húzta a takarót.

- Lefeküdtél vele? - kérdeztem remegő hangon.

René válasza olyan élesen és kegyetlenül érkezett, hogy visszhangot vert a szobában, végigpattogott a falakon:

- Miért? Ezt akartad, nem?

XXVIII.

Este eszembe jutott René novellaötlete, és arra gondoltam, mi lenne velem az érintése nélkül. Halkan benyitottam a szobájába. Az ablaknál állt, és üres tekintettel nézte a város fényeit. Valahol

nagyon messze járt. Mögé lopództam, és szorosan magamhoz öleltem. Összerezszent. Mint aki éppen egy mély álomból ébredt,

megdörzsölte a szemét, aztán hátrahajtotta a fejét a vállamra. Így éppen elértem az ajkait.

Hideg volt a csókja, akárcsak a teste.

XXIX.

René ez után az éjszaka után elhagyta a diplomata stílust. Sőt minden más stílust is. Egyáltalán nem szólt hozzám. Egyszerűen levegőnek nézett. Éjjel-nappal azzal a csajjal lógott, és nyalták-falták egymást. A gyomrom forgott tőlük, de én főztem magamnak ezt az egészet. Mivel René csak késő éjjel jött meg, vagy nem is töltötte az éjszakákat a szobánkban, volt elég időm magamba szállni és könyvelni egy kicsit. Hát igen, mindenképpen vesztességgel zártam a kapcsolatunkat. René mindig kedves volt.

Még soha egyetlen ember sem volt olyan kedves és megértő velem, mint ő. Talán ezért képzeltem bele a szeretetébe szerelmet.

Órákig sétálgattam a parton, és néztem a naplementében úszó felhőket. Amikor besötétedett, én is lehunytam a szemem, élveztem, ahogy a hideg hullámok a bokámnak csapódnak, közben hallgattam a kabócák ciripelését. Már szerettem a kabócákat, René kacagását juttatták eszembe.

Én és a tenger jól megértettük egymást. Mindkettőnkben ott lakott a végtelenség és a mélység. A tengervíznek és hullámnak hívta, én fájdalomnak és haragnak.

Sokat gondolkodtam, vajon lehetséges-e, hogy az ember kétségbeesése akkorára nő, hogy már nem fér el a testében, és egyedül, a sötét szobában 'kuporogva hívtam a könnyeket, de nem jöttek.

Még Apáék is észrevették, hogy valami nem stimmel velem. Egy ebédnél szóvá is tették. René is ott ült az asztalnál. Nem szólt semmit, a legnagyobb nyugalommal kanalazta tovább a levesét. Azt mondtam Apáéknak, hogy kifárasztott a semmittevés. Mégis mit mondhattam volna? Azt, hogy szenvedek, hogy úgy szenvedek, mint még soha, mert már tényleg nincs mit elveszítenem, üresek a zsebeim, üres a kezem. René felállt, és mosolyogva további szép napot kívánt, aztán lelépett. Bebizonyította, hogy tud olyan kegyetlen lenni, mint én. Anyának nem volt igaza, amikor azt mondta, hogy mi annyira különbözünk egymástól.

Ebéd után kimentem a tengerhez, és zsebre dugott kézzel néztem a végtelenségét.

XXX.

Nem tudom, meddig bírtam volna ezt a helyzetet, de valami különleges szeszélye folytán az élet megkegyelmezett nekem.

A nyaralás utolsó hetében jártunk, amikor az egyik srác kitalálta, hogy menjünk el motorcsónakon a közelben lévő kis szigetre. Nem rajongtam az ötletért, de mentem, mert jött René is, nyakában a csajjal. A sziget különlegessége az volt, hogy az egyik oldalán hatalmas, fehér sziklák hajoltak a tenger fölé, mintha saját tükörképükben gyönyörködtek volna. A srácok szerettek róluk a vízbe ugrálni. Azt mondták, olyan érzés, mintha repülne az ember. René is leugrott néhányszor, aztán kiült napozni a csajával a szikla peremére. Én nem ugrottam. Éppen elég volt nekem egyszer repülni, az is hatheti gipszet eredményezett.

Beszélni akartam Renével. Bocsánatot kérni vagy valamit mondani, valamit, amire végre felel és emberszámba vesz. Úgy köröztem körülötte, mint a sirályok a tenger felett, de nagyon bele volt feledkezve a szerelembe. Feladtam, és a végtelenségbe menekültem. Kiálltam a szikla szélére, és elbambultam.

Csak egy lökést éreztem, azt, hogy valami hirtelen a hátamnak csapódik, és már zuhantam is lefelé.

Nem tudom, kinek jutott eszébe ez a remek poén, de majdnem sikerült megölnie. Nem volt időm felfogni, hogy mi történik.

Hirtelen eltűntem magamból, és csak az ijedtség maradt bennem. Azt mondják, hogy ha az ember halálközeibe kerül, leperreg előtte az élete. Én nem láttam semmit, csak éreztem. Először a testemnek feszülő szelet, aztán a jéghideg víz karmait, ahogy belém fúródtak és lerántottak a mélybe. Nem emlékszem, hogy pontosan mi történt, de emlékszem a tenger sós ízére, ahogy megtöltötte a számat, azután a torkomat. Emlékszem a sötétségre, ami körülvett, és emlékszem René kezére, ahogy őrült erővel a hajamba markolt, a karjaira, ahogy magához ölelt. A következő emlékképem már csak az, hogy fekszem a parton, és legalább egy liter sós tengervízet hányok ki magamból, eközben tűz rám a nap, mégis úgy reszketek, mintha fáznék. Miután levegőhöz jutottam, észrevettem, hogy emberek vannak körülöttem, de fogalmam sem

volt, kicsodák. Minden elmosódott volt, és hullámszó. Egyedül René volt valóságos. Miután abbahagyta a hátam ütögetését, újra magához ölelt, mint a víz alatt. Éreztem, hogy ő is reszket.

A visszafelé úton síri csend volt a csónakban, ami felhangosította a sírásomat. Végre folytak a könnyeim. Megállíthatatlanul folytak René vállára.

XXXI.

Anyáék orvost hívtak, aki telenyomott nyugtatóval. Már sötét volt, amikor felébredtem. Anyáék nagy franciaágyán feküdtem, és ott feküdt mellettem René is. Mosolygott, de közben könnyezett.

- Ne haragudj rám - suttopta.

Olyan kába voltam, hogy alig bírtam megszólalni.

- Megmentetted az életemet - nyögtem ki nagy nehezen, és már csukódott is le a szemem, de még éreztem, hogy René megfogta a kezemet.

Anyáék ezután úgy bántak velem, mint egy beteggel, hiába mondtam nekik, hogy nincs semmi bajom. Bezártak a szobába, és elhúzták a függönyt, mondván, pihenjek. Az ő szobájuk ráadásul a másik oldalon volt, még a tengert sem láthattam. René kétóránként jött látogatni. Ilyenkor kerültük egymás tekintetét, és zavartan beszélgettünk. Rendeződött a kapcsolatunk, de minden más volt, mint azelőtt. Mindketten ugyanazt akartuk mondani a másiknak, de egyikünk sem mert belekezdeni, így maradtak a banális témák. Félttem rákérdezni, mi a helyzet a lánnyal, ő meg nem beszélt róla. Mivel nem akartam egy újabb csalódást átélni, nem ringattam magam romantikus ábrándokba. Mindig visszafogott és tartózkodó voltam vele.

Aztán történt valami.

Egy délelőtt elpanaszoltam neki, hogy nem bírom már sokáig bezárva, nem bírom elviselni, hogy még a tengert sem láthatom.

Amikor felébredtem a délutáni szundimból, leesett az állam. Tele volt a szoba rajzlapokkal, az ágy, a falak, még a föld is. René elhozta nekem a tengert. Felkaptam az egyik rajzot, ami egy nagy hullám fölött köröző sirályt ábrázolt, és úgy, ahogy voltam, pizsamában átrohantam a szobánkba.

René az ágyán feküdt és olvasott. Meglepődni sem volt ideje, úgy rontottam rá.

- Köszönöm! - kiáltottam, és rávetettem magam.

Majd megfojtottam, olyan hevesen öleltem. Eleinte nevetett, aztán hirtelen elhallgatott, egy nagy lendülettel a hátamra fordított. Megfogta mindkét kezem, és a fejem fölé emelte. Ujjait az ujjaim közé fűzve hajolt fölém, és mélyen a szemembe nézett. Egyik hajtincse a homlokomat érintette. Éreztem a mellkasomon a szíve lüktetését. Versenyt dobogott az enyémmel. A hang azt ismételte a fejemben, hogy úristen, René most meg fog csókolni, René most meg fog csókolni!

És ekkor nyílt az ajtó. Szétrebbentünk. Egy gyors ugrással a másik ágyra vettem magam, René meg felkapta a könyvét a földről, és beletemetkezett.

Anyáék mindig tudják, mikor kell érkezni.

Másnap végre kiszabadultam a szobafogságból, és a vakáció utolsó napját a tengerparton tölthettem Renével. Boldogok voltunk, mert tudtuk, hogy szeretjük egymást, és végre vége van a sok hazugságnak és önámításnak. Apáék nem értették, mi ütött belénk. Fel-alá rohangáltunk a parton, és közben úgy kacarásztunk, mint a szerelmes tinilányok. Elkezdtük a násztáncunkat.

XXXII.

Nem beszéltünk a múltról, nem magyarázkodtunk, nem mentegetőztünk. Mindketten tudtuk, mit akarunk, és abban is biztosak voltunk, hogy meg fogjuk kapni.

Még két hét volt a nyári szünetből. Állandóan egymás szobájában lógtunk, és vártuk, ki meri megtenni az első lépést a másik felé, de egyikünk sem mozdult. Féltünk feláldozni ezt a szerelmet az érzékiség oltárán, és féltünk a csalódástól, az undortól, a fájdalomtól. Így csak kerülgettük tovább egymást, kihasználva minden adódó lehetőséget, hogy lopva egymáshoz érhessünk.

Beütött a krach.

René apjára rájött a roham. Kiborultam. Úgy éreztem, egy pillanatig sem bírom ki nélküle. És ekkor René a sarkára állt. Kijelentette, hogy csak akkor megy, ha én is jöhetek. Az apjának egy másodpercre fennakadtak a szemei, de hát most éppen annyira szerette a fiát, hogy belement.

René apja gazdag volt. Alig mertem belépni a házába, René úgy rángatott át a küszöbön. Most még jobban csodáltam Anyát azért, hogy Apával van. A vendégszobában szállásoltak el, amiben egy óriási baldachinos franciaágy terpeszkedett. Amikor René úgy köszönt el, hogy *Jó éjszakát, hercegnő!*, hozzávágtam az összes gondosan hímzett és csipkézett díszpárnát.

Alapjában véve nem éreztem rosszul magam. Egy-két nap unatkozás után szerencsére René apja kigyógyult a rohamból, és leszállt a fiáról. Renével bejártuk az egész környéket, délutánonként pedig strandoltunk. A tengerpart itt tele volt sziklával, úgyhogy Renére hagytam az úszást, én csak üldögéltem a parton, és hallgattam a tenger morajlását. René, miután kipancsolta magát, leheveredett mellém száradni. Ilyenkor majd beleőrültem a vágyba. Ott feküdt mellettem, szinte meztelenül, és én nem mertem megérinteni. Lehunyta a szemét, mintha aludna, ajkai kissé szétnyíltak. A csókomat várta, de hosszú délutánokon át hiába.

Aztán egy este René apja beült a méregdrága kocsijába és elhajtott. Elhatároztam, hogy kimegyek a teraszra, hogy megnézzem a naplementét. René már ott könyökölt a korláton, és

a messzeségbe révedt. Csak egy fehér pizsamanadrág volt rajta. Meztelen felsőtestét aranyporral hintette be az aludni készülő, vörösen izzó nap. Megérezte, hogy nézem, és felém fordult.

Elérkezett a pillanat...

Reggel olyan kábultan ébredtem, hogy először azt sem tudtam, hol vagyok, aztán megláttam Renét. Még mélyen aludt. Haja kócos csigákban terült szét a párnán. A felkelő nap egyik kíváncsi sugara belopódzott a sötétítőfüggönyök közötti résen, és belecsókolt a nyakába. Olyan közel húzódtam hozzá, hogy arcomon éreztem a leheletét. Megbabonázva néztem a szépségét. René mosolygott álmában. Óvatosan lehúztam róla a takarót, hogy újra láthassam a titkait. A fénysugár azonnal végigkúszott a hátán és a csípőjén. Olyan volt a teste, mintha márványból faragták volna. Megérintettem. Az érintés felidézte bennem az éjszaka borzongató emlékét, azt a csodát, amit egymással tettünk. Újra láttam, ahogy René hatalmas kék szemében felragyog a gyönyör. Újra éreztem puha csókjait, hozzám simuló, forró testét. Újra hallottam, ahogy a nevemet suttogja.

Szeretlek, René, és mindig szeretni foglak. Kérlek, ébredj fel!

XXXIII.

Reggel, mielőtt elrohantam melózni, még bevittem Renének a kávé. Az ágyban döglött, és nézte a plafont. Kérdeztem, nem megy-e be ma az egyetemre. Csak legyintett, és a fal felé fordult.

Anyá bevitt kocsin az áruházba, de irtó nagy dugó volt, ezért tíz percet késtem. Persze a főnök rögtön üvölteni kezdett velem. A hatalom megőrjíti az embereket. Hagytam, hadd könnyebbül' jön meg, még pofákat sem vágtam, aztán nekiálltam kipakolni az új könyveket. Valami nagyfejű írókat vártak dedikálásra, ezért nagy volt

a fennforgás. Ebédszünetben vettem észre, hogy René küldött egy SMS-t. Szeretlek - ezt írta. Csak ennyit. Ebéd után folytattam a pakolást, de nem stimmelt valami. Éreztem, hogy egyre idegbajosabb vagyok. Rájöttem, hogy René üzenete okozta bennem agalibát. Elvonultam a szlozira, és rácsörögtem. Nem vette fel. Hívtam Apát. Azt mondta, hogy René még otthon volt, amikor ő elindult. Hazatelefonáltam. Üzenetrögzítő. Biztos bement az egyetemre, és órán van, nyugtattam magam, de nem mentem vele semmire. Most mi a francot csináljak?

Emlékeztek még, mit mondtam a halálközeli élményemről? Azt, hogy nem pergett le előttem életem filmje. Hát most ott rostokolva a szloziban hirtelen elindult a fejemben a vetítés. Láttam a tizenhárom éves Renét, ahogy úszni tanít, a tizenhét éveset, ahogy fölém hajol, hogy megcsókoljon, és a huszonhárom éveset, ahogy üres szemmel bámulja a plafont. Befejezéskeppen láttam a tegnapi napot, láttam René tekintetét, ahogy elbúcsúzik tőlem.

Rohantam, mint egy őrült, mégis több mint egy órába telt, mire hazaértem. Felrohantam a lépcsőn, és benyitottam a szobájába. Senki. Egyetlen pillanat erejéig megnyugodtam, aztán olyat dobbant a szívem, hogy azt hittem, megfulladok tőle. Csukva volt a szobám ajtaja, pedig én reggel nyitva hagytam. Akkor már pontosan tudtam, mi történt. Nem tudom, honnan. Egyszerűen csak tudtam. Úgy remegett a kezem, hogy alig bírtam lenyomni a kilincset. René ott feküdt az ágyamon, és körülötte minden csupa vér volt. Odarohantam hozzá, de már nem volt magánál. Letéptem két csíkot a lepedőből, és megpróbáltam elkötni a csuklóit, aztán hívtam a mentőket.

Amíg vártam a segítséget, végig René mellett térdeltem, és néztem, ahogy a vére lefolyik a kezemen. Sűrű volt, és olyan piros, ami már majdnem fekete.

Csöngettek. Gyorsan karjaimba kaptam René ernyedtestét, és elindultam vele lefelé a lépcsőn.

XXXIV.

Egész éjjel René ágya mellett virrasztottam. Anyát hazavitte Apa, miután azt mondták az orvosok, hogy már nem lesz baj. Anya megkérdezte tőlem, miért tette ezt a fia. Azt mondta, ha valaki, akkor én tudom, és úgy nézett rám, hogy majd megszakadt a szívem, mert így csak arra nézünk, aki a legdrágább kincsünket lopta el tőlünk. Nem tudtam állni a tekintetét.

Azt feleltem, hogy azt, hogy miért tette, csak ő tudhatja. Csak ő tudja, miért nem akar élni ezen a világon. Csak ő érzi a fájdalmát. A kétségbeesést nem lehet megosztani. Mindannyiunknak más álmai vannak, és máshogy törnek össze, lesznek hamuvá. Van, aki el tudja viselni az élet kegyetlenségét, van, aki nem. Van, akit egyetlen mosoly vagy érintés életben tud tartani, és van, akit nem. Én szeretem Renét. Tegnap szeretkeztem vele... de neki ez nem elég.

Anya megfogta az állam, és lassan felemelte a fejem, hogy a szemembe nézhessen.

- Megmentetted az életét. René a te kezébe adta a lehetőséget, hogy megmentsd az életét - mondta, és magához ölelt.

Utószó

Arra ébredtem, hogy René léptei visszhangoznak az üres lakásban. Meztelenül sétálgatott fel-alá, és úgy nézte a repedezett, hámló falakat, mintha egy kastély báltermét csodálná.

René. Még a nevét is szeretem. René. Azt jelenti: újraszületett. René.

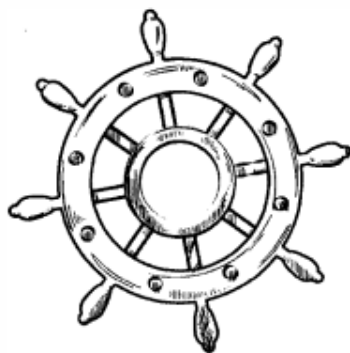
A függöny nélküli ablakon vidáman áradt be a reggeli napfény. Felkönyököltem a matracon, és figyeltem, ahogy René kecses alakja útját állja a napsugárnak. Árnyéka végigtáncolt a falakon. Éreztem, hogy a hátam teljesen elgémberedett, erről eszembe jutott, hogy

Apáék mára ígérték, hogy átfuvarozzák a bútorainkat. Éppen azon kezdtem gondolkodni, hogy össze kéne ütni valami kaját nekik, mert mégiscsak ők fizetik a lakbér felét, amikor René észrevette, hogy fent vagyok.

- Jó reggelt! - mondta, és ajkain egy sokat ígérő mosollyal lassan elindult felém.

Ki vagyok én?

(Guillaume története II.)

I.

Az embert valami megmagyarázhatatlan érzés szállja meg, ha szerethet és viszontszeretik. A másik teste menedék. Egy forró ölelés biztonságában az élet már nem jelent fenyegetést. A nehézségek egyszerűben legyőzhetővé válnak. A másik szerelme megvéd. Az összetartozás megerősít.

Az első átszerelmeskedett éjszakánk után úgy vonultunk reggelizni, mint egy győztes csata elégedett hadvezérei. René apja még nem jött haza. (Mondanom sem kell, hogy ez minket különösebben nem rendített meg.) Evés közben feltettem a lábam az asztalra, és néztem Renét. Aranyszőke hajával, ártatlan tekintetével olyan volt, mint egy karikás szemű angyal. Ahogy beleharapott egy barackba, a sárga lé lecsurgott az állán. Hosszú ujjával letörölte, és rám nézett.

- Mi az? - kérdezte pirulva. Bezzeg az éjjel egyszer sem pirult el, ellentétben velem.

- Most úgy érzem, hogy csak álmodtam az egészet. Furcsa... - mondtam, és idegesen turkáltam a zsebemben, mert elfelejtettem, hogy a szobámban hagytam a cigarettát.

René felállt, megkerülte az asztalt. A szokásos mozdulattal elsimított néhány tincset a homlokából, aztán sóhajtvá az ölembe huppant. Mosolygott.

- Na, most kéne, hogy belépjen az apád! - állapítottam meg, és szorosan magamhoz öleltem. Barackízú volt a csókja.

- Szeretem a szádat - suttogta.

Írtéra zavarba hozott. Erezte, hogy hatalmas van felettem. Éjjel láttam a szemében, hogy leleplezett, hogy tudja, még soha senkivel nem élveztem úgy a szexet, mint vele. Az én félénk, zárkózott Reném megmutatta valódi arcát. Jómagam meg olyan lettem, mint egy bátortalan hősszerelmes. Na, nem! Sehogy sem tetszett ez a

szereposztás. Megfogtam, és feldobtam az asztalra, majd elindultam felfelé a lépcsőn.

- Hová mész? - kérdezte döbbenten.

- Bagóért, szívi.

Ebéd után szerettem volna berángatni az ágyamba, de egyre idegesebb lett, hogy még mindig nem jött hír az apjáról, ezért békén hagytam, és indítványoztam, hogy ne rostokoljunk az üres házban, menjünk le a partra. Belement. A habos hullámok mohón haraptak bele újra meg újra a fekete sziklába, amin ültünk. René hallgatag volt. Aggódott. Szinte nem is volt kapcsolata az apjával, mégis szerette és féltette.

Este hétkor már magán kívül volt. Fel-alájárkált a nappaliban, és kétpercenként hívta az apja mobilját, ami persze ki volt kapcsolva.

- Hol a francban van? Most mit csináljak? Hívjam fel Anyát? - kérdezte, és folytatta a járkálást.

A kanapén kuporogtam, és fogalmam sem volt, mit feleljek. Baromira dühös voltam az apjára, hogy így belerondított az idillünkbe. Rossz volt így látni Renét, de az volt a legrosszabb, hogy tényleg nem tudtam segíteni. Nem ismertem az apját, bár simán kinéztem belőle, hogy így megszívátja a fiát. Szerintem eszébe sem jutott, hogy esetleg aggódik érte. Odamentem Renéhez, és átöleltem. Úgy kapaszkodott belém, mint egy kisfiú az anyjába.

- Biztosan nem történt semmi baj - suttogtam összeszorult torokkal.

Igazam lett. Fél nyolckor a méregdrága kocsí lefékezett a ház előtt, és kiszállt belőle René apja, karján egy szőke cicababával. René belesápadt a látványba. Elképesztett az ereje. Nem szólt semmit, és csak egy kicsit remegett négy ajkán a mosoly, amikor az apja bemutatta neki a barátnőjét, aki jó, ha húszéves volt. Elegánsan csevegtünk a vacsoránál, aztán mindenki aludni ment.

Pizsamában ültem az ágyamon, és azon töprengtem, bemehetek-e René szobájába, vagy hagyjam, hogy egyedül dühöngje ki magát, ha René egyáltalán tud dühöngeni. Végül úgy döntöttem,

átmegyek. Maximum kidob. Halkan kinyitottam az ajtaját, és miután beléptem, a biztonság kedvéért kulcsra zártam magam mögött.

- Alszol? - kérdeztem az ágya felé tapogatózva.

- Nem - hangzott a válasz valahonnan nagyon mélyről, talán egyenesen René leikéből.

Felkapcsolta az éjjeliszekrényen álló lámpát. Így már egyszerűbb dolgom volt. Gyorsan bebújtam mellé az ágyba. Rám nézett.

- Szeretkezni akarsz velem? - tudakolta halkan.

- Jesszus, René! Ezt direkt csinálod? - Éreztem, ahogy vörös rózsák gyúlnak az arcomon. - Nem akarok, ha nem akarod. Csak tudni szerettem volna, jól vagy-e - feleltem bosszúsan.

René összevonta a szemöldökét, és felkönyökölt.

- Félsz beszélni a szexről? - kérdezte csodálkozva.

- Csak annyira, amennyire te félsz beszélni az érzéseidről.

Felsőhajtott, és a hátára feküdt. Nézte a plafont. Ezt már nem! Túl sokáig volt a plafon René menedéke. Főlé hajoltam, hogy a szemébe nézhessek. Kitartóan viszonozta a tekintetemet. Csodálatosan szép volt az éjjelilámpa halvány fényében. Alig hittem el, hogy ez ugyanaz a René, aki négy évvel ezelőtt olyan félszegen áldogált velem szemben a megismerkedésünk napján. Meg kellett csókolnom. Mentolos fogkrém-ízű volt a szája. Puha, forró ajkaival lágyan viszonozta a csókomat. Visszafogottsága a legörjítőbb vágyakat korbácsolta fel bennem. Erre egyetlen lány sem volt képes.

- Kiabálnod kellett volna. Én tuti nem hagytam volna szó nélkül ezt a szemétséget - jegyeztem meg. - Miért fojtasz magadba mindent?

René felült.

- A kiabálás nem old meg semmit - jelentette ki.

- De enyhíti a fájdalmat - mondtam, és közelebb húzódtam \ .
hozzá.

A hosszú út, amin elindultunk, hogy felfedezzük egymást, sok meglepetést tartogatott, például az ilyen pillanatokat. René hozzám bújtt, és átölelt. Egészen eddig a napig nem ismertem a gyöngédséget, ezért elég sután szorongattam a karjaimban. Belélegeztem a haja illatát. Hirtelen rájöttem, hogy már évek óta sóvárogtam René hajának érintésére. Ami eddig csak távolról fénylett, most ott ragyogott az ujjaim között, mint azon a szilveszteri éjszakán. Az arany hajfürtök pajkosan csiklandozták az arcomat. Hosszú percekig ültünk némán, azután René egy kicsit eltávolodott, és rám mosolygott.

- Mi az? - kérdeztem, és éreztem, hogy elpirulok. Kezdtet idegesíteni ez a pirulás-mánia.

Nem válaszolt, csak mosolygott tovább.

- Najó, megyek. Hagylak aludni.

Fel akartam tápászkodni, de René újra belém kapaszkodott, és lerántott az ágyra.

- Akarom - suttogetta, és már csókolt is. - Akarlak.

Ez az éjszaka más volt, mint az első. Már nem volt olyan ijesztően idegen a másik teste. Most, hogy már valamicskét ismertük az ismeretlent, és nem lebegett felettünk pallosként a fájdalomtól való félelem, mohóbbak lettünk. Mindent tudni akartunk egymásról, mindent, amit az érintés által megtudhattunk. Az egész álomszerű volt, mintha a víz alól néztem volna magunkat. A sóhajok mint hullámok csapódtak a testemnek, és messzire sodortak a valóságtól. A René testében átélt gyönyör ereje megrémített, mert az alatt a néhány másodperc alatt eltűntem magamból, pont ugyanúgy, mint amikor elmerültem a tengerben, és nem maradtam más, csak egy kéjtől rángatózó húsdarab. Hajnalodott, mire belefáradtunk a felfedezésbe. Kimerültén

feküdtünk, és egyre nehezedő szempilláinkon át kitartoán néztük egymást. Amikor már nem bírtuk tovább, egymás kezét fogva szenderültünk álomba.

Délben a cicababa idegbeteg kacagására ébredtünk. René morogva húzta fejére a takarót. Én az ablakhoz osontam, és kilestem a sötétítőfüggöny részén. A nő pont ott ült az ablak alatt monokiniben.

- Nem semmi kilátás! - vihogtam, és még fütytyentettem is egyet.

- Apád csaja itt sütteti magát félmeztelenül.

René kiugrott az ágyból, és rám vetette magát. Úgy csókolt, mint a lány a diszkóban, a torkomat csiklandozta a nyelvével.

- Mit művelsz!1 - kérdeztem, amikor végre levegőhöz jutottam.

- Kívánlak - mondta, és szétvetett lábakkal elterült az ágyon.

René mindig tudott meglepetést okozni. Eltöprengtem rajta, hogy vajon mi ez nála. Egy szeszélyes természet megmutatkozása, vagy csak pillanatnyi hangulatváltozások, amik a frászt hozzák az emberre? René felkönyökölt.

- Mire vársz még? - türelmetlenkedett bevetve a legcsábosabb mosolyát. - Vagy nem bírod már az iramot?

Micsoda? Én?! Úgy ugrottam rá, mint egy kiéhezett oroszlán. Szégyentelenül szerettük egymást, és René már nem fojtotta vissza a kiáltásait.

II.

A konyhában ebédeltünk, mert René addig húzta az időt, hogy az apjáék nélkülünk ültek asztalhoz. A szakácsnő már a vacsorát készítette, és egyre csak zsörtölődött, hogy ott lábatlankodunk. Végül René adott neki egy puszit, amitől megbékélt egy kicsit, és még a dugifagyiból is kaptunk egy nagy adagot. Ebéd után lementünk a partra. Amíg René úszott, én végigfeküdtem egy nagy sziklán, és aludtam. Minden tagom fájt az izomláztól, a fejem

zúgott a kavargó, egymást kergető gondolatoktól. Szerettem volna tudni, René mit érez, vajon ő hogyan éli meg mindazt, ami velünk történik, de visszatartott valami megmagyarázhatatlan félelem, mert a testét már ismertem, de lelkét még nem. René lelke egy csapdákat rejtő dzsungel volt számomra, és én a szépség ezernyi megjelenésének bűvöletében úgy bolyongtam benne, mint egy labirintusban, amiből nincs kiút. Összerándultam, amikor jéghideg tenyere végigsiklott a hátamon.

- Beszéltem Anyával. Közöltem vele, hogy holnap hazamegyünk - újságolta.

Meglepődtem. Szótlatlanul néztem rá. Csuumvizesen térdelt mellettem, olyan volt, mint egy haragvó görög isten, annak minden szépségével és dühével.

- Vagy te maradnál még? - kérdezte szinte kétségbeesetten. Most meg olyan lett, mint egy kisfiú. Elképesztett ez a hirtelen változás. Belemarkoltam a hajába, és magamhoz húztam, hogy megcsókolhassam. Ez volt az első olyan csók, amit nem titokban, egy sötét szoba biztonságos rejtekében váltottunk.

- Nekem mindegy, hogy hol szeretlek, csak szerethesselek - árultam el neki, és lefektettem a sziklára.

- Itt megláthat valaki! - tiltakozott René. - A házból... - kezdte, de belé fojtottam a szót. Amikor a kezem bekíváncsiskodott a fürdőnadrágjába, ijedten könyökölt föl. - Én itt nem tudok! - suttogetta, és önmagát meghazudtoló, fátyolosodó tekintetével a környező sziklákat pásztázta.

- Akkor ennél tovább nem megyünk - Ígértem, és valami furcsa felsőbbrendűségi érzés fogott el: a tapasztalt szerető magabiztossága a kezdő félénkségével szemben. - Látni akarom az önkívületedet világosban.

René erre már elpirult, és úgy pislogott hosszú szempilláival, mint egy szemérmes szűzlány. Kicsit felemelkedett, hogy a vállgödrömbe rejthesse az arcát. Hagytam, hadd bújjon el. Ami késik,

nem múlik. Utána visszafektettem a sziklára, és csak néztem, ahogy kimerültén liheg az átélt gyönyörtől.

- No, és mikor szökünk?

- Ez nem szökés - szabadkozott René azonnal. - Csak már elegendem van.

- Jó. Akkor mikor megyünk?

- Reggel hétkor van egy vonat.

Elgondolkodtam. Milyen lesz hazamenni ezek után, és Anya szemébe nézni? Kirázott a hideg a tudattól, hogy mostantól hazudnunk kell neki. Egyetlen őszinte pillantást sem válthatunk majd a jelenlétében. Akkor, ott a lemenő nap fényében, elképzelhetetlennek tartottam, hogy Anya valaha is megtudja, hogy a fia a szeretőm. Hirtelen mélységes büntudatom lett.

- Mi a baj? - kérdezte René, és hozzám bújtt.

- Semmi.

III.

Megint ugyanarra a rémálomra riadtam. Az órára néztem. Még csak éjjeli kettő volt. Gyűlölöm az éjszakát, mert a sötétben feltartóztathatatlanul megrohannak a félelmeim, körbevesznek és fojtogatnak. Nincs örjítőbb az éjszaka csendjénél.

René a hátán feküdt. A besütő hold fényében szempillái hosszú árnyékokat festettek az arcára. Óvatosan fölé hajoltam, hogy meghallgassam a lélegzetvételét. Lassan, szabályosan lélegzett. Hála az égnek, élt! Csak álom volt. Egy ostoba rémálom, ami minden éjjel meglátogatott, amióta René felvágta az ereit az ágyamban.

IV.

Suhant velünk a vonat. A sebességtől teljesen bedugult a fülem, a halántékom meg lüktetett. René nevetve nézte a szenvedésemet. Persze ő már ehhez is hozzá volt szokva. Ráadásul még a tájban

sem gyönyörködhettem, mert csak a töltés mellett legelésző tehenek színe mutatott némi változatosságot. Így bevágtam a szunyát, de előtte még jól bokán rúgtam Renét. Hiába. Röhögött tovább.

Anya az állomáson várt minket. Rögtön a fia nyakába borult, és úgy szorongatta, mintha világkörüli útról tért volna haza. En addig a cipőm orrát tanulmányoztam. Amikor Anya felém fordult, és megkérdezte, jól éreztem-e magam, csak dadogni tudtam zavaromban. Renének, ellentétben velem, láthatólag nem okozott semmi lelki nehézséget, hogy viszonyt kezdett a mostohatestvérével. A kocsiban felszabadultan fecsegett mindenféle ostobaságról, amíg én lerágtam mind a tíz körmömet, mire hazaértünk.

Anya közölte, hogy felújítatják a lakást. Remek. Ez azt jelentette, hogy a vakáció utolsó napjait munkások és festékes vödrök kerülgetésével fogjuk tölteni. Amikor beléptünk, Apa éppen a padlószőnyeg felszedésével bajlódott a nappaliban. Egy óra múlva már én is ott csúsztam-másztam mellette. Anya meg René végigjárták az egész lakást, és a törékeny cuccokat meg az értékesebb csecsebecséket dobozokba rakták. Vacsorára konzervhalat kaptunk, mert a tűzhely már le volt fóliázva. Apa a mellét verve kijelentette, hogy a festést majd mi, a nagy férfiak megoldjuk, felesleges erre munkásokat fizetni. Anya persze megvétózta. Ő tökéletes színárnyalatú falakat akart, amiket csak megfelelő szakmai tudás eredményezhetett. Borzalmasan összevesztek.

Csodálkoztam, hogy Anya az eltelt négy év alatt nem ismerte fel, hogy apámnak ilyen mondani nem túl jó ötlet. Apa egyszer csak felállt az asztaltól, és bevágta maga mögött a bejárati ajtót. Négy napig nem láttuk. Az egyik éjjel, amikor a nappaliban aludtam, mert a szobámból katasztrófa sújtotta területet Csináltak a festők, hallottam, hogy Anya sír a hálóban.

Már rutinos vigasztalóként kopogtam be hozzá. A nagy franciaágyon kuporgott kibontott hajjal, vékony selyemhálóingben.

Most láttam csak, mennyire hasonlít hozzá a fia. Mindketten pont ugyanolyan törékenyek és sebezhetőek voltak. Anya meglepetten nézett rám René hatalmas kék szemeivel. Egy pillanatra megdermedtem.

- Nincs semmi baj - suttogta, és letörölte a könnyeit.

- Szabad? - kérdeztem, és amikor bólintott, leültem mellé az ágyra. - Tudod, Apa mindig büszke volt. Majd lehiggad és visszajön.

Anya ekkor a nyakamba borult, és zokogott tovább. A meglepetéstől bénultan öleltem magamhoz. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen kiszolgáltatott állapotban fogom látni őt, aki mindig erős volt. És az, hogy pont az én karjaimban keresett menedéket, csak növelte a helyzet abszurditását. Kibontakoztam az öleléséből, mert nem érdekelttem meg a bizalmát.

- Beszéljek a fejével? - kérdeztem, és elkezdtem kerülni a tekintetét.

Anya végigsimított a hajamon.

- Majd én elintézem. Ne keveredj bele ebbe! - Elhallgatott, és csak nézett rám. Nem volt kutató a tekintete. - Valahogy megváltoztál ezen a nyáron - folytatta. - Férfi lett a fiúból.

- Jaj, Anya, ne hozz zavarba! - motyogtam, mire felnevetett René gyöngyöző nevetésével.

Felálltam, és az ajtóhoz léptem.

- Azt hiszem, még nem köszöntem meg neked, hogy szereted Apát. Különleges nő vagy... Örülök, hogy az anyám lettél - mondtam, és anélkül, hogy ránéztem volna, gyorsan kimenekültem a szobából.

Ezek után persze nem tudtam elaludni. Nem ismertem magamra.

Tejő ég, miket mondtam! Mi a csudát művelsz velem, René? Jaj, René!

Nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Erősebb volt bennem a vágy a bűntudatnál. Átosontam a nappalin, és felmásztam a lépcsőn. Az emeleten festékszag terjengett. Benyitottam René szobájába. A fal felé fordulva, mélyen aludt. Levetkőztem, és szorosan hozzábújtam. Alom- és szappanillatú volt a teste. Egyre szorosabban öleltem magamhoz, a nyakát csókoltam. Végre felébredt, és hagyta, hogy szeressem.

- Anya sírt - meséltem, miközben elsimítottam egy verítéktől nedves hajtincset René homlokából. - Pont én vigasztaltam, aki erre a legérdemtelenebb.

- Miért mondasz ilyet? - René felült, így nem láthattam az arcába. - Szeretném elmondani neki, milyen boldog vagyok.

Na, erre már én is felültem.

- Megőrültél? - tört ki belőlem.

Felém fordult, és a fülcimpámmal kezdett játszani.

- Miért? Szerinted mégis meddig titkolhatjuk el? - kérdezte mosolyogva.

Nem akartam hinni a fülemnek.

- Leszívta az agyadat a sok szex? René, addig titkoljuk, ameddig csak tudjuk. Mégis mit gondolsz, mit szólna Anya, ha megtudná, hogy dugom a dédelgetett kisfiát? Tutira a húsvágó bárdal jönne nekem. Megtiltom, hogy elmondd neki! Felfogtad?!

Csak nézett rám azokkal a hatalmas szemeivel. Anya szemeivel. Magamhoz húztam, és megcsókoltam.

- Nem szabad elmondani, René. Nem szabad!

V.

Amikor Apa hazajött, éppen René dekkolt a nappaliban, mert az ő szobája volt soron. Mesélte, hogy Apa egy nagy csokor rózsával állított be, és csaknem letérdelt Anya elé.

Helyes! Nagyon helyes! Végre helyreállt a rend. A lakás kezdett újra lakhatóvá válni, a családi légkör meg élhetővé. Minden visszatért a régi kerékvágásba. Elkezdődött a sulis, lehullottak az első megsárgult falevelek... Vagy mégsem volt minden a régi?

Szerelmes voltam, és ez az új, eddig ismeretlen érzés összezavart. A titkolózás álarc mögé kényszerítette a személyiséget, és a nap mint nap játszott színjáték néha elhitette velem is, hogy semmi nem változott az életemben. A sokk, hogy már semmi nem lesz ugyanaz többé, a lehető legváratlanabb pillanatokban tört rám. Kezdtém megérteni, René miért akart mindent elmondani Anyának. Amikor a suliban a haverokkal dumáltam, újra a nagymenőt játszottam, aztán hazaértem, és René lábai elé vettem magam egyetlen ölelésért. Valósággal kettészakadtam.

Egy este megint a tükör elé álltam, hogy szembenézzek önmagammal. Csak egyetlen arcot láttam, pedig legalább három különböző arcon osztoztam. Igazi tömegnyomor volt bennem. Éppen grimaszoltam, mikor René rám nyitott.

- Mosolyogj, akkor barátságosabb képet mutat! - tanácsolta mögém lépve.

René egyre szépült. Pillanatról pillanatra szebbnek láttam. Eszembe jutott, hogy évekkel ezelőtt gyűöltem ezért a szépségért, irigyeltem tőle, de most az enyém volt. Éjjelente a karjaim között reszketett. Már ismertem minden titkát, mintha a lelkemmel együtt a testem is megduplázódott volna.

- Miért hallgatsz? - kérdezte.

- Néha igazán nem tudom elképzelni, mit eszel rajtam, René. - Bolond vagy! - nevetett, és harapdálni kezdte a fülemet. A tükörképünkre néztem. Szerelmes voltam.

- Rágd csak le, legalább nem csúfít el többé!

VI.

Forgott körülöttem a szoba. Hogy megállítsam, lüktető homlokomat mélyen a párnába rejtettem. A sötétségben vibráló, villogó fények szaladgáltak. Valahonnan a távolból hangokat hallottam, de nem jutottak el lázas tudatomig. Ahogy a gyönyör hullámai csendesedni kezdtek bennem, a hangok egyre erősödtek körülöttem, szavakká, majd mondatokká sűrűsödtek. Nagy sokára felfogtam, hogy René beszél hozzám. Ezt mondta: „Egy ilyen kiadós dugás után még csak át sem ölelsz?! Ez nem vall rád.” Összeszedtem magam, és ránéztem. Az ágy végében kuporgott, csapzott fürtjei a szemébe hullottak.

- Fejezd be, René! Nem áll jól neked a közönségesség.

- Te beszélsz közönségességről? Hónapok óta már csak úgy kefélnék, mint a kutyák. Miért nem nézel a szemembe?

Tele volt a hangja vádló sértettséggel. Elöntött a düh. Megragadtam a karját, és a csuklóján végigfutó hosszú forradásba mély esztettem a körmöm.

- És te? Miért teszel úgy, mintha semmi sem történt volna?

- Eressz el! - üvöltötte, és úgy rúgkapált, mint egy gyerek.

- Hagyd abba, René! Tudod, hogy én vagyok az erősebb! Semmi perc alatt letépertem, és ránehezedtem, hogy lefogjam. - Tessék, most a szemedbe nézek! - kiabáltam dühösen. És valóban ott ragyogtak előttem azok a csodálatos kék szemek. - Szeretlek, a rohadt életbe! - sóhajtottam. - Szeretlek!

VII.

Alig múlt el a szeptember, de én már sikeresen be is gyűjtöttem egy igazgatói figyelmeztetést, meg egy ronda sebhelyet a homlokomra. Az egész úgy kezdődött, hogy a nagyszünetben

kiültem az udvarra leckét másolni. Sajnos az egyik haverom is elunta magát odabent, és kijött fárasztani engem. A focipályán a kézilabdás csajok edzettek. Rögtön beindították a biológiáját. Röpködtek *a „csücsök” meg a „fenekek”* körülöttem. Mondtam neki, hogy fogja be a száját és vegyen az orrán levegőt, de csak dumált tovább, sőt az érdeklődése kezdte megkörményékezni az én szexuális életemet. Éppen azt firtatta, hogy hány csaj volt meg a nyáron, amikor közöltem vele, hogy hülye, és még ráadásul bunkó is.

- Mi van, csak nem álltái szerzetesnek? - röhögött. - Vagy tán megbuzultál?

Ez kicsapta a biztosítékot. Visszakézből adtam neki egy óriási frászt. Úgy összeverekedtünk, hogy a kézilabdás csajok sikoltozva rohagáltak tanárért. Mielőtt befutott az igazgató, a sráctól kaptam egy akkora jobbst, hogy nekirepültem egy padnak, és felszakadt a bőr a homlokomon. A véres pofám miatt úsztam meg a szülő-tanár találkozót, mert megesett rajtam a diri szíve. A suliorvos mondta, hogy szerinte be kéne mennem a kórházba összesztoppoltatni a sebet. Csodás! Eltöprengtem, kit hívjak. René nem segíthetett, mert a város másik végébejárt suliba. Így Anyát hívtam fel, és közöltem vele, hogy jöjjön értem és vigyen kórházba. Negyedóra múlva lefékezett a sulis bejáratánál. Belesápadt a látványomba, és szuperszonikus sebességgel szállított a legközelebbi klinikára.

Mialatt varrták a fejemet, volt időm elgondolkodni a történtenken. Az, hogy lebuziztak, jobban fájt, mint a sebem. Rá kellett jönnöm, hogy eltávolodtam a valóságtól. A hétköznapi világ már nem a bájos tengerparti házacska, ahol elég behúzni a függönyt a boldogsághoz. Akármilyen szép, akármilyen törékeny, René mégiscsak férfi. Az az undorító szó lealacsonyította a szerelmünket.

Sírni kezdtem.

- Nohát, katonadolog! - mondta a nővérke. - Csak nem siratsz meg egy ilyen semmiséget?!

Szótlatlanul ültem Anya mellett a kocsiban, és az utcákon sétáló embereket néztem. Vajon hányán titkolják a szerelmüket közülük? És vajon hányuknak verték már be a pofáját ezért? Nem tudtam kiverni a fejemből azt az ocsmány szót, folyton ott csengett a fülemben. Miért kell az embereknek mindent megnevezniük? Megjelent előttem René mosolya. Ha bárki ezt meri mondani Renére, azt megölöm!

- Hallgatag vagy - simított végig Anya az arcomon. - Majd azt mondjuk apádnak, hogy baleset volt.

- Miért vagy ilyen jó hozzám?

Ezen meglepődött.

- A fiam vagy - mosolygott, és belelépett a gázba.

Délutánra belázasodtam. Anya rám parancsolt, hogy azonnal fekjed le. Rémes lázálmaimból érintés riasztott fel. Már sötét volt odakint. Az ágyam mellett az éjjelilámpa halvány fényében ott térdelt René. Hideg ujjhegyével óvatosan megcirógatta forró homlokomat. Abban a percben úgy éreztem, hogy akár az egész világgal képes lennék szembeszállni még egy ilyen pillanatért, az érzésért, hogy szeretnek, a boldogságért, hogy többé nem vagyok egyedül.

- Hány öltés? - kérdeztem.

- Hatot számoltam. - René beletúrt a hajamba, és szájon csókolt.

- Mi az ördögöt műveltél már megint?

- Semmit. Csak egy apró csetepaté volt az egyik haverral. Veled aludhatok ma?

- Hát persze - nevetett. - De mondd meg a haverjaidnak, hogy több kárt már ne tegyenek benned!

Amikor Anyáék kikapcsolták a tévét, és végre bevágták a szunyát, átlapódoztam Renéhez. A seb úgy lüktetett a fejemben, mintha késsel

vagdostak volna. Szűkölve bújtam René karjaiba a fájdalom elől.

- Még mindig lázas vagy - állapította meg, hátamra igazítva a takarót.

Sokáig hallgattunk. Csak feküdtünk szorosan összeölelkezve, egymás lélegzetvételét figyelve. Aztán nem bírtam tovább, meg kellett kérdeznem.

- René, te mióta tudod?

- Mit? - kérdezte, és óvatosan maga felé emelte az államát, hogy a szemembe nézhessen.

- Azt, hogy más vagy.

- Hogy a fiúkat szeretem? Azt hiszem, mindig tudtam.

Kibújtam az öleléséből, és elhúzódtam tőle. Sejtettem, hogy ezt fogja válaszolni, mégis megdöbbsentem. Talán csak az őszinteségétől.

- Mi a baj?

- René, én nem vagyok olyan. Én csak téged kívánlak, a többi hapsi nem érdekel.

- Engem sem érdekel a többi hapsi! - csattant fel René.

Kínos csönd telepedett ránk. Őszintén szólva, szerettem volna beállítani ezt a szerelmet egy fatális véletlen következményének, egy csodálatos balesetnek. Csalódott voltam, hogy René csak egy szeretőt lát bennem. Ha nem én lennék, lenne más, egy másik fiú. Azt próbáltam elhitetni magammal, hogy én őt a férfiteste ellenére szeretem, hogy ez a kapcsolat misztikus, és én nem vagyok olyan.

- Akkor miért feküdtél le azzal a lánnyal? - kérdeztem, csak hogy véget vessek annak az átkozott csendnek.

Elmosolyodott.

- Azért, hogy elmondhassam: Egy nyár alatt kétszer vesztettem el a szüzességemet.

- Hülye vagy - közöltem vele, és szorosan magamhoz öleltem. Már fogalmam sem volt, ki vagyok és mit akarok, csak azt tudtam, mit kívánok, hogy miért remeg minden sejtem. Mohón csókoltam

René puha ajkait, még a fájdalomról is megfeledkeztem, amikor a kezem besiklott a pizsamanadrágjába és megérintettem.

René karjai a nyakam köré fonódtak.

- Tudom, hogy a lányokat szereted. Érzem - suttozta.

Bár nem láttam az arcát, de tudtam, hogy mosolyog, hogy nevet rajtam.

A francba is, igaza volt.

VIII.

A következő hétvégén, pontosan szombaton reggel hétkor, kisebb szívinfarktuson estem át. Renénél töltöttem az éjszakát, és arra ébredtünk, hogy Anya dörömböl az ajtón. Azt firtatta, miért van bezárva. Totál pánikba estem. Kiugrottam az ágyból, aztán lefagytam. Anyaszült meztelenül álldogáltam a szoba közepén, és hallgattam a dörömbölést. Aztán hirtelen arra eszméltem, hogy René rázza a vállamat.

- Menj ki az ablakon a teraszra!

René nem volt egy elveszett lélek.

Attól a naptól fogva ezen az útvonalon közlekedtünk. Mindig ő járt a fejemben, folyton rá gondoltam, ha nem volt velem, akkor is magam előtt láttam, ha velem volt, nem tudtam betelni a látványával. Ha sulis után hazaestem, és ő még nem volt otthon, úgy kóboroltam a lakásban, mint egy kísértet. Leültem a szobájában, bámultam a falon a tapétát, a ruháit szagolgattam.

Ha tehettük, folyton együtt lógtunk. Olyanok lettünk, mint a sziámi ikrek. René állandó jelenléte az életemben rádöbbsentett a saját tudatlanságomra. Megbántam, hogy nem vettem komolyan a sulit. René olyan okos volt. Ha vetélkedőt néztünk, még a játékosok előtt mondta a válaszokat. Elhatároztam, hogy bepótolom a hiányosságaimat. Ez már csak azért sem volt rossz ötlet, mert tavasszal várt rám az érettségi. Titokban rájártam René könyveire.

Úgyis annyi volt neki, hogy nem vette észre, ha egyiknek-másiknak lába kelt egy kis időre. Mindent tudni akartam, amit ő tudott. Úgy akartam látni a világot, ahogyan ő látta. Elmentem egy antikváriumba, és a spórolt pénzemem televásároltam könyvekkel az ágyneműtartómat. Persze René előtt gondosan titkoltam újdonsült tudásszomjamat. A verekedés után lekoptattam magamról a haverokat, és a suliban a szüneteket is olvasással töltöttem. Amikor a töritanár meglátott a világtörténelem képes enciklopédiájával a kezemben, gyorsan keresztet vetett, és az ég felé fordította tekintetét. Olyan nagy volt az étvágyam, hogy heti két regényt is elfogyasztottam. René beiratkozott egy rajzsakkörre, ezért csak este nyolcra jött haza, így volt időm művelődni. Először Anyán próbáltam ki frissen szerzett intellektusomat. Ő a legtöbbször már ötre otthon volt, és nekiállt a vacsorakészítésnek. Ilyenkor ott lebzseltem körülötte, és rávettem, hogy beszélgessem velem politikáról meg olyan dolgokról, amiket nem lehet könyvekből megtanulni. Anya el volt ragadtatva. Ugyan eleinte furcsán méregetett, de aztán megbarátkozott az új énemmel. Rászoktunk a beszélgetésre, és még főzni is megtanultam. Másfél hónapig okoskodhattam titokban, aztán René leleplezett.

Elmaradtak az órái, így mindannyiunk előtt ért haza. Totálisan elfeledkeztem róla, hogy még évekkkel ezelőtt René jutalomkönyveit együtt dobáltuk be az ágyneműtartómba. Amikor beléptem a szobámba, ő ott térdelt a földön, és a könyvtáramat tanulmányozta.

- Ez csak... Izé... - kezdtem céklavörös fejjel a magyarázkodást, de René elmosolyodott, és erre belém fagyott a szó. Láttam a tekintetében, hogy mindent tudott, sőt még az indítékaimmal is tisztában volt.

- Azt hitted, nem vettem észre, hogy lopod a könyveimet? De erre azért nem számítottam. Ezek után már neked kell tanítanod

engem, ugye tudod? - Felemelt egy vékony könyvet. - Ez a kedvencem. A kis herceg - mondta, és furcsán csillogott a tekintete.

- Jó sok rajz van benne... - dadogtam.

René felpattant, és hozzám lépett.

- Imádnivaló vagy! - lelkendezett, majd olyan szenvedélyesen csókolt meg, mint még soha.

Igazuk van azoknak, akik azt mondják, hogy a tanulás meghozza a gyümölcsét!

IX.

A következő kihívás René születésnapja volt. Apáék egy méregdrága számítógépes programot akartak venni neki, amivel háromdimenziós rajzokat lehet készíteni. Mondták, hogy ne csináljak gondot a vásárlásból, fizessenek bele a közösbe. Nem mertem mondani, hogy én inkább szeretnék gondot csinálni a vásárlásból, így kiszedték a zsebemből az utolsó megmaradt filléreimet is. Na már most, mit lehet tenni egy ilyen helyzetben? Alkossak valamit sajátkezűleg? Én?! Egy hét töprengés után felragyogott fejemben a felismerés kicsiny utazólámpása. Még soha nem mondtam ki, hogy szeretem. Éppen itt volt az ideje, de ez nem volt elég, emellé még kellett valami masnival átkötni. Amikor kiötlöttem, mi legyen az, szembesültem vele, hogy ez az ajándék sokkal többbe fog kerülni nekem, mint az a nyamvadt program. Többszöri nekifutás után felmentem a netre, és nos... igen, felkerestem néhány melegoldalt. Tanácsokat, praktikákat kerestem, hogy jobb szeretővé váljak, hogy René a párna csücskét harapdálja a gyönyörtől, ha szeretkezünk. Amíg lányokkal bújtam ágyba, eszembe se jutott, hogy e téren sem ártana művelődnöm egy kicsit, de Renével más volt. Az ő élvezetéért szívesen lemondtam a sajátomról, ha kellett.

Már majdnem feladtam, amikor végre sikerült bejutnom egy normális hangvételő csetszobába. Egy ideig bénáztam, futottam a tiszteletköröket, aztán amikor már majdnem kirúgtak, összeszedtem magam, és a vadember múltamból megmaradt őszinteségi tartalékom segítségével nagy nehezen kiböktem, mit is akarok.

Nem várt sikert arattam. A melegek társadalma a szárnyai alá vett, és hajnalig bombázott az arcpirítóbbnál arcpirítóbb tanácsokkal. A legkitartóbb egy Roy nevű fazon volt, aki véleményem szerint civilben tanár lehetett, vagy író, mert igen szemléletesen tudott fogalmazni. Még az e-mail-címét is megadta, ha további praktikákra szorulnék. Elspájzoltam, hátha jól jön majd valamikor egy ilyen bölcs ismerős.

Minden szempontból izgalmas éjszaka volt.

Ezután tűkön ülve vártam René születésnapját. Már attól felállt, ha csak elképzeltem, mi mindent fogok csinálni vele. Frissen szerzett ismereteimhez képest csak gyerekes játszadozásnak tűnt, amit addig műveltünk az ágyban. Még egy hét volt a nagy napig, és nekem távol kellett tartanom magam Renétől, nehogy idő előtt előrukkoljak a meglepetéssel. Életem leghosszabb hete volt. René nem nagyon tudta hova tenni, miért nem akarok lefeküdni vele. Mindenféle hülyeségre hivatkoztam, ő meg csak nézett rám azokkal a nagy szemeivel.

Aztán végre elérkezett a nagy nap. Anya hajnalban felvert, hogy menjek el a tortáért, mielőtt René felébred. Csodaszép torta volt. Ezért sem perkálhattak keveset az ősök.

Az ünnepelt tízkor kegyeskedett felébredni. Amikor ásítózva lesétált a konyhába, én éppen gombát paníroztam, Anya meg a

pürével bajlódott.

- Jó reggelt! - ásította René, és az ajtófélfának dőlve végignézett rajtunk.

Irtó szexi volt. Amikor Anya kiment egy pillanatra, kihasználta, hogy nem tudok védekezni, és mögém lopódzott. A nyakamat csókolgatta, miközben az ujjai veszélyes területre tévedtek.

- Ne csináld! Mindjárt visszajön. Hallod! Majd este - nyafogtam, mint egy lány.

Elengedett.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy véget ért az elvonókúra?!

- lelkesedett, és egy nagy, cuppanós puszit nyomott a homlokomra. Leült velem szemben. Mosolyogva kanalazta a zabpelyhet.

- Min mulatsz ilyen jól? - kérdeztem.

- Tökéletes háziasszony vagy - bökött felém a kanalával.

- Marha! Bepanírozzalak téged is?

Nem paníroztam be, mert Anya visszajött.

Ebéd után leültünk a tévé elé sziesztázni. Anya még mindig az ünnepi vacsorát készítette a konyhában. Fél ötre végzett. Hullafáradtan rogyott le az egyik fotelbe, és azonnal elaludt, így René a vállamra hajthatta a fejét tévénézés közben. Aztán végre befutott Apa, és átadtuk az ajándékot. Két órámba telt, mire felszenvedtem azt a rohadt programot René gépére. Megjegyzem, egy óra is elég lett volna, ha Apáék nem állnak a hátam mögött számítógépzenit játszva. A tortától René teljes extázisba esett. Úgy tapsikolt, mint egy kisfiú. Imádnivaló volt!

Anyáék este tízkor unták meg az ünneplést, és szabadon bocsátottak minket. Ahogy ráléptünk a lépcsőre, René máris azt kérdezte:

- Nálad vagy nálam?

- Nálad. Te vagy az ünnepelt, de előtte indíts fürdeni!

Amíg csutakolta magát, becsempésztem a szobájába azt a néhány rózsaszálat, amit reggel vettem a torta beszerzése után. Mécseseket is gyújtottam, hogy megteremtsem a kellően romantikus hangulatot. Amikor René belépett, tátva maradt a szája

- Nahát! - mondta elképedve.

Összeszedtem a bátorságomat, és megköszörültem a torkom. - Gyere ide, René!

Bezárta maga mögött az ajtót, és úgy, ahogy volt, egy szál törölközőben odalépett hozzám. Ez is egyike volt az élet megismételhetetlen pillanatainak. Egyik kezemmel megérintettem az arcát, a másikkal megfogtam a csípőjét, és óvatosan közelebb húztam magamhoz.

- Szeretlek - súgtam a fölébe, csak így egyszerűen, mindenféle cicoma nélkül.

René felsóhajtott, és szorosan hozzám bújt.

- Én is szeretlek. A vihar óta szeretlek - árulta el.

Könnyei átnedvesítették a pólómat, átszivárogtak a bőrömön, belefolytak a szívembe. Sokáig álltunk összeölelkezve a gyertyafényben, aztán lassan kibontakoztam az öleléséből, és levettem róla a törölközőt.

- Szeretkezzünk!

Fölé hajoltam, hogy a szemébe nézhessenek.

- Ha valami nem tetszik vagy kellemetlen, akkor szólj, és abbahagyom.

René zavartan pislogott.

- Rendben - suttogta alig hallhatóan.

Varázslatos éjszaka volt. René mindenbe belement, mindent megengedett. Azt hiszem, azon az éjszakán veszítettük el igazán az ártatlanságunkat.

A reggel már két érett férfit talált kábultan összeölelkezve a viseltes lepedőn.

- Hol tanultad ezeket? - kérdezte René gyanakodva.

- Mondjuk úgy, hogy virtuális továbbképzésen vettem részt - vigyorgtam.

- Hm?

- Csak kihasználtam az internet korlátlan lehetőségeit.

- Najó, inkább nem akarom tudni. - Felült, aztán visszazuhant mellém. - Hulla vagyok. Kikészítettél! - nevetett erőtlenül.

- Gyönyörű vagy, René!

- El tudom képzelni. Úgy nézek ki, mintha másnapos lennék.

Megcsókoltam, és biztosítottam róla, hogy igenis gyönyörű.

X.

Fáradtságtól tántorogva mentünk le reggelizni. Anya éppen ételhordóba pakolta az előző esti vacsoramaradékot. A fene! Elfelejtettem, hogy René nagybácsijához vagyunk hivatalosak, aki az év háromnegyedében külföldön tartózkodik, de mivel végre otthon volt az unokaöccse születésnapján, elhatározta, hogy vendégül lát bennünket. Apró megjegyzés: Miért mi vittük a kaját?

Én még soha nem találkoztam ezzel a rejtélyes nagybácsival. Reggeli közben próbáltam róla kikérdezni Anyát, de nem szolgált túl sok értékes információval, René meg használhatatlan állapotban volt. Vigyorgott, mint a vadalma, és dudorászott hozzá. Azért nagy nehezen sikerült megtudnom valamit: a nagybácsi egyetemi professzor. Ez a tény nem segített a lelkiállapotomon. Óvatosan feltettem a kérdést, hogy muszáj-e nekem is mennem. René azonnal abbahagyta az idióta dudorászást.

- Ha nem jössz, én sem megyek - jelentette ki.

Anya kezében megállt a merőkanál. Gyors pillantást vetettem a kések felé, kellő távolságra vannak-e tőlem, de René szerencsére javított.

- Ha ott vagy, talán nem fáraszt majd az értekezéseivel - mondta, és álmosan lehajtotta a fejét a zabpehely mellé az

asztalra.

Anya rám nézett. Biztos vagyok benne, hogy egyikőjük sem akart rosszat. René magánál sem volt igazán. Szegénynek meg se fordult a fejében, hogy hányféleképpen lehet érteni azt, amit mondott. Lehet, még én sem gondolok arra az értelemre, ha nem látom meg Anya tekintetében, de megláttam, és rögtön összeszorult a torkom, mintha fojtogattak volna. Hirtelen nagyon nevetségesnek éreztem magam az ágyneműtartóban felhalmozott könyveimmel együtt.

- Akkor én megyek készülődni - dadogtam, és kimenekültem a konyhából.

A mennyországból a pokolba zuhantam. Lehet, hogy Renével egyenlőek lehetünk az ágyban, de az életben sosem leszünk azok. Ő egyetemre megy majd, nekem jó, ha az érettségim meglesz. Hogyan is fordulhatott meg a fejemben, hogy ennek az abszurd szerelemnek van jövője? Sötét gondolataimból René kopogására riadtam. Ahogy beengedtem, rögtön a nyakamba vetette magát. Magamhoz szorítottam, közben arra gondoltam, hogy ennek a drámának én leszek az áldozata, mert ha elhagy, azt biztosan nem élem túl. Mit tegyek, hogy ne jussak odáig?

XI.

René az ablaknál állt, és a reggeli kávéját kortyolta. Kint nagy pelyhekben hullott a hó. Odasomfordáltam a háta mögé, és magamhoz öleltem.

- Nagyon sajnálom - súgtam a fülébe.

Óráknak tűntek a másodpercek, míg végre felém fordult. Nem szólt semmit, csak megcsókolt. Belemarkoltam a hajába, hogy érezzem, tényleg ott van velem.

- René, meg kell értened engem. Mi a csudát kezdhettek az élettél nélkülöd? Amikor elfogadtad a szerelmemet, felelős lettél értem.

XII.

A kocsi hamar álomba ringatta Renét. Én is fáradt voltam, de nem tudtam aludni. Behunytam a szemem, hogy ne kelljen Anyával beszélgetnem. Belső sötétségembe bámultam. Azon gondolkodtam, hogyan vessek véget ennek a szerelemnek úgy, hogy egyikünk se sérüljön. Lehetséges-e az elmúlt éjszaka után szakítani? A menekülésben láttam az egyetlen esélyemet. A mérleg egyik oldalán ott árválkodott René, a másikon ott sorakozott a családom, a világ, az önbecsülésem és a szabadságom. Bármelyik oldalt választom, attól a naptól kezdve harcba lépek a másikkal. Renét alig néhány éve ismerem. Legyőzheti-e a gyerekkori álmaimat, a belém gyökerezett meggyőződéseimet? Itt tartottam vívódásaimban, amikor René, mintha megérezte volna, hogy min morfondírozok, megfogta a kezemet. Ez az érintés szembeszállt az egész társadalommal, és a maga szelídségével küzdött egy frissen született érzelem életben maradásáért. Vékony, hosszú ujjai az ujjaim közé furakodtak, hüvelykujja átölelte a hüvelykujjam. Ez a kézfogás sokat ígért, és mindentől megfosztott. Felismertem, hogy hazudok magamnak. Még a menekülés lehetősége is önáltatás volt, hiszen már döntöttem. Az egész életemet eldöntöttem, amikor előző éjjel átadtam Renének az ajándékomat.

A nagybácsi nem nagyon törődött velem. A tudás beláthatatlan magasságából nézett le rám. Az első pillanatban tudta, hogy nem tartozunk egy kasztba, ezért tartotta a távolságot. De Renéért láthatóan odavolt. Le sem vette róla a szemét. Kifaggatta a tanulmányairól, a rajzolásról, mindent tudni akart. René félénken, szemérmesen válaszolgatott neki. Amikor a továbbtanulás került

szóba, és René elmondta, hogy művészettörténet szakra fog jelentkezni, a nagybácsi hirtelen felém fordult.

- Na, és te? - kérdezte gőgje magaslatából.

Láttam, hogy Anya szeme villant egyet.

- Én munkára fogok jelentkezni - közöltem szerény mosoly kíséretében. Tartottam magam, és nem tettem hozzá, hogy a társalgás megkönnyítése kedvéért talán keresse ki a lexikonból, mi is az. Már nyitotta a száját, amikor René megelőzte.

- Ha akarná, bármelyik egyetemre bejuthatna, de nem szeretné kellemetlen helyzetbe hozni a profokat a szellemi felsőbbrendűségével - mondta, és kacagása úgy gurult szét a parkettán, mint a gyöngyszemek.

A nagybácsi ránézett, aztán rám és akkor... megláttam. Nocsak, talán nem is voltam fegyvertelen a harcban!

- Ideje ebédelni! - javasolta Anya, mert kezdte őt is feszélyezni a puskaporos hangulat.

Amíg a konyhában melegítették az előző napi vacsit, Renével szemügyre vettük a könyvtárszobát. Na, az volt ám a tudás fellegvára! René elragadtatva nézegette a roskadozó könyvespolcokat, én karba tett kézzel szobroztam az ajtóban. Nekem elég volt, hogy benne gyönyörködhettem.

- Azért nem vagy semmi. Azt a beszólást! - mondtam, és csettintettem egyet a nyelvemmel.

René letette a kezében tartott könyvet, és elmosolyodott.

- Nem hagyom, hogy lenézzék a pasit, akit szeretek - hízelgett.

Pont végszóra bukkant föl a nagybácsi René háta mögött. Gondoltam egy ravaszai. Odaléptem Renéhez, és megmarkoltam a fenekét, aztán alaposan, kellő látványossággal lesmároltam. Mire végeztünk, a nagybácsi elpárolgott, de biztos voltam benne, hogy látta.

- Ez se volt semmi - motyogta René a száját törölgetve.

Mélyen a szemébe néztem, mintha hipnotizálni akartam volna.

- Lehet, hogy nem megyek egyetemre, de te az enyém vagy - jelentettem ki.

Ezek után kitűnő hangulatban fogyasztottuk el az ebédet. Legalábbis én remekül szórakoztam. Mindig is mulattatott az emberek képmutatása, és a nagybácsi igen tehetséges színész volt. Csak szegény Anyát sajnáltam, mert egy szót sem értett a kétértelmű célozgatásokból, amik körülötte röpködtek. Hogy mondjak egy példát: René a mártást szopogatva az ujjáról kijelentette, hogy teljesen kifárasztotta a tegnapi születésnap ünnepségét.

- Ja, engem is - csatlakoztam én is az ujjszopogatáshoz.

- Titeket fárasztott ki?! Én főztem egész nap! - kelt ki magából Anya.

Amikor végre a búcsúzásnál tartottunk, a nagybácsi úgy intézte, hogy én lépjek ki utolsónak az ajtón. Hirtelen megragadta a csuklóm, és visszarántott.

- Ugye tudod, mi lesz, ha én kinyitom a szívedet? - kérdezte egy alattomos mosoly kíséretében.

Elrántottam a karomat, és visszamosolyogtam.

- Ha kinyitja a száját, én elkezdek beszélni, és ha én elkezdek beszélni, akkor René is fecsegni fog.

- Hm... - Az arcáról eltűnt az önelégült vigyor. - Nem is vagy olyan ostoba. Legyetek óvatosak, fiúk! - mondta, és Anyára nézett.

- Ne csak magatokra gondoljatok!

Nem is volt olyan gonosz ez a nagybácsi.

Hazafelé megkértük Anyát, hogy tegyen ki minket a parkban. René vidáman gázolt bele az aranyárga avarba. Ha tudta volna, hogy reggel még azon gondolkodtam, hogyan hagyjam el...

- Rosszkedvű vagy? - kérdezte, és úgy ragyogtak rám a szemei, mint a gyémántok. Lehetett bárki is rosszkedvű abban a fényben?!

- Csak fáradt vagyok. René, tudod, hogy a nagybátyád odavan érted?

- Persze, hogy tudom - felelte úgy, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna.

Rámeredtem.

- Az ember megérzi a másik vonzalmát. Ha valaki érez irántad valamit, azt lehet tudni. Abból, ahogy rád néz, ahogy beszél hozzád, ahogy megérint. Talán te vagy az egyetlen, aki nem érzi ezt meg - mondta szomorkás mosollyal, és még mielőtt felocsúdtam volna, egy apró, finom csókot lehelt a számra, ott a park kellős közepén.

Anya este bejött hozzám. Az utóbbi időben valahogy közelebb kerültünk egymáshoz. Főleg azóta, hogy beszélgetni kezdtünk. Talán tudat alatt a lelkiismeret-furdalásom lökdösött felé. Nem akartam, hogy gyűlöljön, ha majd egyszer minden kiderül. Mert Renének igaza volt. Mégis meddig lehet titokban tartani egy ilyen szerelmet? Előbb-utóbb csak feltűnik az ősöknek, hogy nem hozok fel lányokat a kéglire, és nem csavargók a bandával sem. Nem akartam, hogy eljőjjön az a pillanat, amikor Renének választania kell köztem és az anyja között.

- Örülök, hogy ilyen jól megvagytok Renével - közölte, és keresztbe tett lábakkal leült az ágyamra. - Nagy szüksége volt egy testvérre, valakire, aki kihámozza végre a gubójából.

Nem tudtam mit mondani. Idegesen igazgattam lábujjaimmal a szőnyeg rojtjait.

- A bátyám pajzsként használja a tudását - folytatta. - Így titkolja a sebezhetőségét. Biztos vagyok benne, hogy nem akart megbántani.

Én ebben nem voltam ennyire biztos, de szótlánul hallgattam tovább, ahogy Anya szabadkozik a nevében.

- Nem az iskolái teszik az embert - szónokolta.

Keztem rosszul érezni magam a rám zúduló közhelyrengetegben. Véleményem szerint Anyajobban tette volna,

ha messzire elkerüli a szobámat, akkor könnyebben túljuthattam volna az egész baromságon.

- Anya! - vágtam a szavába, amikor már rettenetesen eluntam magam. - Engem nem érdekel, ki mit gondol rólam. Teszek rá. Ismerhetnél már ennyire. Ennél jóval több kell ahhoz, hogy megsértsenek.

Anya rám bámult. Végignézett rajtam. Egy pillanatig úgy éreztem, most nem az anyám néz rám, hanem egy nő. Egy idegen nő nézett végig a testemen. Kirázott a hideg. Ő is megérezte, és belepirult. Szerencsére ekkor berobbant a szobába a mentőangyalom, talán mindkettőnk mentőangyala. Ahogy meglátta Anyát,

René tátott szájjal lecövekelt az ajtóban. Úgy állt ott a szőke hajával meg a csíkos pizsamanadrágjával, mint egy ötéves, csak a plüssmaci hiányzott a kezéből. Anya felpattant.

- René, ne mászkálj papucs nélkül! - parancsolt rá a fiára, és beleborzolt a hajába, aztán kiment a szobából.

Hú, ez nem volt egy könnyű nap. Leroskadtam az ágyamra, oda, ahol Anya ült.

- Zárd be az ajtót, és gyere ide! - utasítottam Renét. - Az se ártana, ha pelenkát cserélnél... Au!!! Megütöttél?!

René letérdelt elém, úgy nézett fel rám.

- De meg ám! Nem nevezhetsz pisisnek azok után, ahogy tegnap éjjel szeretted engem.

Arra ébredtem, hogy René jól sípcsonton rúgott, miközben forgolódott álmában. Verekedős hangulata volt. Erre a gondolatra akaratlanul is elmosolyodtam. Óvatosan megfogtam, és a mellkasomra fektettem, hogy átölelhessem. Egy pillanatra felébredt, és csodálkozva pislogott rám, de miután elfészkelődött rajtam, már aludt is tovább.

Sose fogom elfelejteni azt az éjszakát, René öntudatlanságát a karjaimban, a saját megilletődöttségemet. Ez az éjszaka talán még varázslatosabb volt, mint az előző.

XIII.

Leesett az első hó.

Az előrejelzések nagy havazásokat ígértek egész télre.

Imádom a havat. A hótakaró alatt valahogy elcsendesedik a város zajos tülekedése. Emlékszem egy télre még gyerekkoromból. A falu körül, ahol laktunk, volt egy erdő. Iskola után mindennap bevettem magam a fák közé, és a gyakran derékig érő hóban kóboroltam egészen sötétedésig. Olyan mélységes volt a csönd, hogy hallani lehetett a fák csontvázainak beszélgetését. Úgy éreztem, egy hatalmas kastélyban vagyok, ahol elvarázsol, mesebeli lények hajlanak fölém, súgnak össze a hátam mögött. A tiszta, érintetlen hóban el tudtam hitetni magammal, hogy én is ahhoz a világhoz tartozom, én is egy mesebeli alak vagyok. Aztán elolvadt a hó, és nagyon hosszú időre elfelejtettem a meséket. René kellett ahhoz, hogy újra eszembe jussanak.

Amikor megláttam, mekkora hó esett, elhatároztam, hogy elviszem Renét hógolyózni valahova a külvárosba, ahol akad még érintetlen természet. Azt hiszem, titokban meg akartam neki mutatni a tél kastélyát. Kíváncsi voltam, ő is látja-e.

Tudtam, hogy aznap korán végez a suliban, ezért ellógtam az utolsó órát, és elé mentem. Akkor láttam először René puccos suliját. Nem olyan volt, mint ahol én rohadtam. Megálltam a kapunál, onnan bámultam befelé az udvarra. Csengetés előtt értem oda, így rostokolhattam jó negyedórát a hidegben. A suli egy század eleji épület volt, elegánsan mállott róla a vakolat. A termekben égett a villany, és valamelyikben ott ült az én Reném. Nagyon szerettem volna meglesni az iskolás Renét, de a rács

elválasztott tőle. Azon töprengtem, hogy akármennyire is akarjuk, nem oszthatunk meg minden pillanatot. Mindig lesz olyan része az életünknek, ahová a másik nem nyer bebocsátást. Sosem fogom megtudni, milyen René, ha a tanárra figyel, ha elábrándozik, ha az osztálytársaival beszélget. Végre kicsöngettek. Nem sietett. Még egy negyedórát kellett toporognom a hóban, mire végre megjelent. Nagyot dobbant a szívem, amikor megláttam a sapkáját azzal a vicces pomponnai, amit Anya kreált rá egy rossz pillanatában. Egyszeriben kedvem lett volna kikiabálni az egész világnak, hogy ott az az elképesztően helyes srác engem szeret. Már messziről kiszúrt, és futólépésre kapcsolt.

- Mit csinálsz te itt? - kérdezte, közben veszélyesen csillogtak a szemei.

- Izé... Már egy örökkévalóság óta várlak. Mit tötyörögsz odabent az órák után? Nem tudsz elszakadni a sulitól? Lefagy a tükörm ebben a hidegben.

René elvigyorodott.

- Az nem lenne jó.

- Idióta!

- Te kezdted, nem? Szóval miért vagy itt?

Odavolt az ötletemtől. Egy óra múlva már kiabálva hógolyóztunk, és René úgy kacagott, mint azon a kabócáktól hemzsegő éjszakán. Amikor kifulladtunk, besétáltunk az erdő mélyére. Meséltem neki arról a télről és a fehér csendről, de nem mertem megkérdezni, hogy ő is látja-e a kastélyt.

- Tudtam én! - kiáltott fel.

- Mit?

- Azt, hogy mi van ott legbelül. - Levette a kesztyűjét, és megérintette az arcomat. - Hideg az orrod - nevetett.

- Csodaszép vagy, René. Ugye tudod?

- Látom a szemedben. Megcsókolsz?

Körülnéztem. Az erdő szemérmesen sütötte le szemét, és hallgatott.

- Csókolj meg te! - kérettem magam.

Elmosolyodott, és lábujjhegyre állva megtette. Borzongatóan meleg volt a csókja abban a hidegben. Magamhoz szorítottam.

- René, átfagyta! Menjünk haza, még megfázol!

Ahogy hazaértünk, teleeresztettem a kádat meleg vízzel.

- Ez az aggodás ugye csak ürügy, hogy meztelenül láss? - vihogott René a fürdőszobaajtónak támaszkodva.

- Hahaha, nagyon vicceg. Befelé a kádba! Még mindig piros az orrod a hidegtől.

Néztem, ahogy levetkőzik. Ritkán láttam a testét világosban, ezért újra meg újra elkápráztatott, amikor megmutatkozott teljes tökéletességében.

Kéjes sóhaj kíséretében nyújtózott el a kádban:

- Ahh... Dejó!

Idétlenül tébláboltam mellette, arra várva, hogy megszánjon. Ha csak egy lány lett volna, már rég rámászkok. De így csak vártam az engedélyre. Leültem a klotyóra, és bámultam rá. Végre kinyitotta a szemét, és rám nézett.

- Mit ücsörögsz ott? Gyere be te is!

Gyorsan ledobáltam magamról mindent.

- Húha! Miért nem mondtad, hogy ilyen türelmetlen vagy? - vigyorgott.

Céklavörös fejjel merültem el a habban.

- Engedj le a vízből, még eláztatjuk az egész fürdőszobát! - mondta René, és egyre közelebb húzódott hozzám. - Vízben még úgysem csináltuk.

XIV.

Minden óvintézkedésem ellenére René megfázott. Már este tüszögni kezdett, reggelre pedig belázasodott. (Fizikailag is pont ugyanolyan védtelen, mint lelkiileg.) Amíg vártam, hogy

kiszabaduljak a suliból és rohanhassak hozzá, eszembe jutott, hogy amikor kicsi voltam, Apa mindig nagyiféle csodateát itatott velem, ha megbetegedtem. Amióta szerettem Renét, egyre több eltemetett-elfeledett emlékem bukkant elő. Rácsörögtem Apára, és megpróbáltam kiszedni belőle a tea receptjét. Először azt se tudta, miről beszélek, aztán kezdett rémleni neki valami, de a pontos receptre már nem emlékezett. Hogy lehet ilyet elfelejteni? Hát ennyire kiirtotta magából a közös múltunkat? Lecsaptam a telefont. Azonban ő visszahívott, és közölte, hogy megmozgatta a kollegiális összefogás berozsdált fogaskerekeit, és most az egész hivatal gyógytea receptekkel bombázza, fogjak papírt, ceruzát, mert diktálni fog. El voltam ragadtatva.

Mondtam neki, hogy fényképezze le magát, mert az ilyen ritka pillanatokot konzerválni kell. Most ő vágta le a kagylót. Mire szárított gyógynövényekkel megpakolva hazaértem, Anya már otthon volt. Kiraktam a konyhaasztalra a bokrétákat meg a recepteket, és lázas teafőzésbe kezdtem. Anya félénk kérdésére, hogy mégis mi a frászt művelek, csak annyit feleltem: Apa adta a recepteket. Ez igaz is volt. A többi okot nem firtatta, inkább nekilátott a szortírozásnak. Sok recept kihullott a rostán, mire megtalálta az igazit. Mialatt válogatott, felosontam Renéhez.

Összegömbölyödve aludt, mint egy kiscica. Az én kiscicám.

Csekély egy óra alatt lefőztük a teát, ami a szagából ítélve tényleg hatásosnak tűnt. Közben René is felébredt, és leadta Anyának a vacsorarendelést.

- Mint egy királyfi. Túlságosan elkényezteted - hívtam fel Anya figyelmét szülői eltévelyedésére.

- Én? Te csináltál csatateret a konyhából, hogy megfőzd neki azt a teát. Nem is tudom, kettőnk közül ki kényezteti jobban - nevetett.

Nem kommentáltam az észrevételt, inkább felvittem a teát.

- Jaj, ne gyere be! - kiáltotta René, amikor nyitottam az ajtót.

- Ne, hülyéskedj! Hoztam neked finom teát. Bár lehet, hogy nem finom, de meggyógyulsz tőle.

- Nem akarom, hogy így láss! - folytatta tovább a hisztit, és fejére húzta a takarót.

- Emiatt ne aggódj! Meglestelek, míg aludtál, úgyhogy már láttam a taknyos orrodat. Gyerünk, bújj elő!

Mivel nem vagyok egy türelmes alkat, könnyörögni meg egyenesen utálok, odamentem hozzá, és lerántottam róla a takarót. Eltátottam a számat.

- Jól látom? Dínók vannak a pizsiden?!

- Ne cikizz! Anyától kaptam - mentegetőzött, és újra nyakig betakarózott.

- Azt hiszem, ideje lenne elbeszélgetnem a szülőanyáddal - sóhajtottam, miközben megpróbáltam kihámozni Renét a paplanból.

- És mit mondanál neki? Kérlek, Anya, ne vegyél ilyen holmikat a fiadnak, mert folyton röhögőgörcsöt kapok, mikor vetkőztetem.

- Ellenállhatatlan vagy, ha humorizálsz. Meddig bírod levegővétel nélkül?

Ellökött magától.

- Ne csináld! Undorító vagyok.

Felsóhajtottam. Hülyeség ellen nem volt receptem. Kezébe nyomtam a teát, és beértem azzal, hogy nézhettem, ahogy issza a művet.

- Uúúúú... Rémes! - nyafogta.

Ezt a hisztis frátert!

- De meggyógyít, úgyhogy idd meg, cicám, míg meleg!

Szó nélkül megitta, aztán vihogott egy kicsit. Amikor belefáradt, csak nézett rám azokkal a láztól egy árnyalattal sötétebben csillogó, nagy szemeivel.

- Mi az?

- Köszönöm, hogy így aggódsz értem, és azt is köszönöm, hogy a ... cicád vagyok.

- Micsoda?

Megint összegömbölyödött, és vigyorgott tovább, én meg leesett állal ücsörögtem mellette. Ilyet mondtam volna?

René fene nagy jókedve végre alábbhagyott. Láztól forró kezével megfogta a kezem.

- Olyan sokáig hittem, hogy reménytelen... Az a rengeteg lány... Azt hittem, nincs helyem a szívedben - vallotta be.

- Ne csináld ezt! Zavarba hozol.

- Te mondtad, hogy nem beszélek az érzéseimről, hát most beszélek. Tudod, néha félek, hogy felébredek...

- Ne beszélj butaságokat! Itt vagyok veled, és ha akarsz, sem szabadulsz meg tőlem.

Ez úgy megnyugtatta, hogy rögtön be is vágta a szunyát. Kicsit sajnáltam, mert még el akartam neki mondani, hogy féltem, és jó lenne, ha jobban vigyázna magára, mert nélküle nem tudom elképzelni az életemet.

Nahát, René! Micsoda egy érzelgős krapek lettem melletted!

XV.

Amíg René az ünnepi ebéddel bajlódott, elszaladtam az ősökhöz, hogy elhozzam a fát. Anya észveszejtő illatok között sürgölődött a konyhában. Ráböktem egy tepszi sütire.

- Ilyet René is csinál, de azért este hozzáál belőle, mert most próbálja először.

Igazából nem nagyon tudom, hányadán állok Anyával. Egyszer sem ültünk le beszélgetni a helyzetről. Azt se tudom, mióta tudott már a viszonyunkról. Renének sem mondott semmit. Mégis szó nélkül segített kérőt találni, és rávette Apát, hogy fizessék a bérleti díj felét, amíg René tanul. Az, hogy Apa úgy tesz, mintha még mindig fogalma sem lenne az egésztől, nem igazán lep meg, mert tudom, hogy ő csak ennek a színjátéknak a segítségével képes továbbra is

úgy beszélni velem, mint a fiával. Valahol még hálás is vagyok neki, hogy továbbra is a fiának tart, nem csak egy homokosnak, aki összebútorozott a mostohatestvérével. Anya már más tészta. A maga csendesen beletörődő módján próbál megkapaszkodni a fia életében, és ezt a hihetetlen erőfeszítést nehéz végignézni egyetlen szó nélkül.

- A, jut eszembe, René beszélt valami halászlé receptről, amit szeretne, ha megosztanál vele - mondtam.

Anya elmosolyodott. Tollat, papírt vett elő, és írni kezdett, aztán letette elém az asztalra.

- Köszönöm.

Nézte, ahogy zsebre rakom.

- René jól van? - kérdezte olyan csendesen, annyi aggodalommal a hangjában, hogy elszégyelltem magam.

XVI.

A valaha megélt legcsodálatosabb karácsony várt ránk. Anyáék újra meghívták Nagyiékat, és ez azt jelentette, hogy René átköltözhetett a szobámba. Soha nem vártam még annyira a karácsonyt, mint abban az évben. Egy nagyon különleges ajándékkal készültem meglepni Renét.

Megint felbaktattunk a padlásra a fotelágyért. Jött René is, hogy segítsen. Éppen azt a korszakomat éltem, amikor egyetlen pillantás rá elég volt ahhoz, hogy pillangók repdessenek a gyomromban, de ha ő nézett rám, akkor teljesen lebénultam. Összevissza szerencsétlenkedtem. Még egy dobozt is sikerült a fejemre borítanom. Apa besokallt tőlem, és levitte az ágyat Renével, én meg ott maradtam a padláson porfelhőben úszva a szerteszét gurult limlommal.

Nekiálltam rendet rakni. Anya cuccai voltak: kiselejtezett ruhák, semmire nem jó ajándékok. A doboz alján egy csomó

mesekönyvet találtam, René mesekönyveit, meg egy plüssnyuszt. Szegény nyuszkó igencsak rossz bőrben volt, az egyik szeme helyén csak egy cérnaszál árválkodott, a fülei pedig alaposan meg voltak rágcsálva. Azonnal beleszerettem, különösen azután, hogy az egyik mesekönyv megsárgult lapjai közül előbukkant egy fénykép. René mosolygott rajta úgy nagyjából kétévesen, és a nyuszt szorongatta. Olyan boldogság töltött el, mintha egy Atlantiszba vezető térképre találtam volna rá. Lekuporodtam, és átszellemülten nézegettem a múlt kincseit. Észre sem vettem, mikor jött vissza René.

- Nahát, rátaláltál Tóbiásra?! - nevetett.

- Úristen, René, csapj valami zajt, ha jössz! Majdnem szívrohamot kaptam.

Leült mögém, a vállamra hajtotta a fejét.

Eszembe juttatta a napot, amikor először ölelt így magához.

- Szeretem az illatodat - súgta a fülembe.

- René, vannak még fényképek rólad?

- Persze. Kérd el az albumokat Anyától, most pedig csókolj meg!

A titkos viszonyban az ajó, hogy a lebukástól való félelem felfokozza a szerelmi izgalmat. Egyetlen lopott érintés is földöntúli gyönyört ad.

Tudtuk, hogy Apa bármelyik percben visszajöhet, mégis belekezdünk a játékba. René lefeküdt a poros padlóra. Szőke tincsei összekeveredtek az ablakon beszőkö, halvány téli napsugarakkal. Lehetetlen volt neki ellenállni. Becsúszttam a kezem a pulóvere alá. Bőre felparázslott a tenyerem alatt. Ha csókolózásról van szó, René utolérhetetlen. Egyszerre gyöngéd és érzéki. Szeretem, ahogy közben azokkal a hosszú ujjával belefésül a hajamba, ahogy a tarkómat meg a fülem tövét simogatja. Örült dolgokba tud belevinni, a karjai között teljesen elfeledkezem magamról.

- Várj! - nyögtem ki nagy nehezen, amikor éreztem, hogy combjai a derekam köré fonódnak. - Eressz, René!

- Akkor csináld a kezeddél! - kérlelt, és már húzta is le a sliccem.

Még most is beleborzongok, ahogy visszaemlékszem arra a néhány percre ott a padláson, és a gyönyörre, amit-remegő kézzel adtunk egymásnak.

Ezek után Tóbiás természetesen előkelő helyet kapott a polcomon.

Nagyiék huszonnegyedikén reggel érkeztek meg. René már hajnalban talpon volt, és hópelyheket varázsolt az ablakomra.

- Át akarod aludni a napot? Mi lesz már? Ébresztő, álomszuszek! - kiabálta az íróasztalomon állva, és úgy hadonászott a műhószórával, mint egy karmester.

- Szállj le rólam, René, vagy mehetsz táborozni a nappaliba! - ásítottam a fal felé fordulva.

Játszottam a közömbös nagymenő, pedig örültem vert a szívem. Az első közös karácsonyunk reggele volt. René kirohant a szobából, de előbb még jól lefújta műhóval. A konyhából felhallatszott a nevetése. Gyorsan felöltöztem, közben egy gyors pillantást vettem a tetoválásra, amit előző nap készíttettem. Már nem volt piros a bőr körülötte, de még fájta egy kicsit.

René cuccai szanaszét heverték a szobában. Határozottan rossz hatással voltam rá. Éppen az alsógatyáját halásztam ki az ágyam alól, amikor Apa benyitott, és kiadta a parancsot, hogy menjek ki vele a pályaudvarra Nagyiék elé.

- Hm - állapította meg szűkszavúan a szobám láttán.

- René - mondtam, hogy mindent megmagyarázzak, a harangokat, az angyalkákat meg a fagyöngyöt.

Apa nem nagyon törődött Renével. Mivel távol állt az általa meghatározott férfiideáltól, egyszerűen csak tudomásul vette a létezését, de érzelmeket nem táplált iránta, pláne apaiakat nem. Velem is egyre kevesebbet törődött, amióta elfogytak mellőlem a csajok. Régebben, ha reggel véletlenül összefutott egyik-másik

éjszakai pillangómmal, mindig kötelességének érezte, hogy jól hátba vágjon, de ahogy elmaradtak a pillangók, úgy elmaradtak a hátbaveregetések is.

Összedobtam egy szendvicset a konyhában. Anya már gyúrta a tésztát, és Renét is befogta kuktának. Édesek voltak. Távozóban hátra is szóltam nekik a vállam felett:

- További jó főzőcskézést, lányok!

René rögtön hozzám vágta a habverőt.

Nagyi összecsapta a két kezét, amikor meglátott, és ámulva közölte, hogy ha Apa fancsali képe nem tűnik fel mellettem, akkor meg sem ismert volna. Ez az, Nagyi, rád mindig lehet számítani!

Az én üdvözlésem semmi volt Renéhez képest. Összevissza puszlta, meg szanaszét borzolta a haját. Anya rá is szólt, hogy hagyjon valamit a fiából szentestére, mert drága volt az ajándék. Nagyapa a szokásos szótlan, csendes módján szemlélte az eseményeket, és a világért el nem engedte volna a felesége kezét.

Elábrándoztam.

Talán a mi szerelmünk is kitart ilyen sokáig. Valahogy nem tudtam elképzelni Renét öregnek. Felosontam a szobájába. Éppen az ablakot nyitotta, amikor magamhoz öleltem.

- Mit csinálsz? - kérdezte rémülten.

- Nem egyértelmű?

Kierőszakoltam tőle egy csókot, de közben végig az ajtót leste.

- Vissza kéne fognunk magunkat. Nagyit nem olyan könnyű átverni, mint Anyát. Művész, megérzi a lélek rezdüléseit.

- Nahát, René, ezt szépen mondtad, de nem rázol le vele. Tartozol nekem a tegnapiért - súgtam a fülébe. Bódító volt a haja illata, mint mindig.

- Én nem kértelek rá. Magadtól csináltad, te perverz disznó!

- Ne játszd a szentet! Te se azt ismételtetted, hogy hagyjam abba.

Azt hiszem, még nem' mondtam, mennyire szeretem Renét felidegesíteni. Imádnivaló, ha dühös, mivel nem tud igazán dühös

lenni.

Rátapadtam a nyakára. Ajkaimon éreztem-verőere gyors lüktetését. René próbált lerázni magáról.

- Ne csináld! - sziszegte, mint egy kígyó.

- Imádom a bőröd ízét, René. Mindened ízét imádom.

Erre úgy ellökött magától, hogy nekitántorodtam az íróasztalnak.

- Jaj, ne haragudj! Nem így akartam.

- Au, ez fáj, és nem csak itt - tapogattam meg a combom - hanem itt is - mutattam a szívemre. - Ma este nincs szex!

- Tegnap se volt! - csattant fel René.

Micsoda egy kisfiú!

- Fel kell világosítsalak, cicám. Az is szex. Műveld magad a témában!

Körülbelül itt tartottunk, amikor Nagyí benyitott.

- Hát itt vagytok fiúk! - harsogta, és magához ölelt minket, úgy, hogy összekoccant a fejünk.

Együtt díszítettük fel a fát, aztán együtt fogyasztottuk el az ebédet, mint egy tökéletes család. Végignéztam magunkon: Apán, aki ki tudja, hányadik szeretőjét fogyasztotta, Anyán, aki tisztában volt vele, hogy megcsalják, mégis minden este mosolyogva főzte a vacsorát, Renén, aki játszott a jól nevelt, félénk eminensst, de ha ágyban voltunk, nem habozott a legvadabb álmaimat valóra váltani. Vajon a Nagyíék mit titkoltak? De én is Oscar-díjas alakítást nyújtottam. Eljátszottam a nagymenő nőcsábászt, miközben minden második percben Renére gondoltam. Az álarcokról meg színjátékról eszembe jutott a nagybácsi. Lehet, hogy Renének igaza van Nagyival kapcsolatban. Biztos tudja, hogy a fia meleg, ebből pedig az következik, hogy ki fogja szűrni kettőnk viszonyát is. Lehet, hogy tényleg vissza kellene fognunk magunkat? Renére sandítottam, és elképzeltem, hogyan reagál majd, ha meglátja az ajándékomat. Találkozott a tekintetünk. Najó,

majd holnaptól visszafogjuk magunkat. Reméltem, Nagyi mélyen alszik.

Este átadtuk az ajándékokat. Anyától egy menő karórát kaptam. Teljesen odaig voltam a meghatottságtól, no meg a bűntudattól.

Nagyi karácsonyi dalokat játszott. Az égősor színes fényében ragyogtak körülöttem a nevető arcok. Olyan hihetetlen volt. Észre se vettem, mikor bújt ki a szemem sarkából az a pimasz kis könnycsepp. Gyorsan letöröltem, és reméltem, hogy nem látta senki.

René énekelt. Akkor hallottam először énekelni. Összekuporodtam a fa mellett, és hagytam a lelkemet lebegni a körülöttem rezgő kristálytisza szólamokban. Szerelem bizsergett az egész testemben, szétáradt az ereimben, és egyszeriben elkezdtem félni. Először attól féltem, hogy sosem lesz az enyém. Most, hogy már az enyém volt, attól féltem, hogy elveszítem.

Szép kis csapda! Ez valami hiba a programban? Azt hiszem, ezért mondják, hogy ha igazán boldog akarsz lenni, ülj ki egy sziklára, és meditálj, vagy az erdő közepére, vagy mit tudom én, hová. Naja, de előbb-utóbb elülöd a segged...

Amikor a Nagyi elkezdett nosztalgiázni, kaptam az alkalmon, és öt perc mesterkedés után már lapoztam is a fényképalbumokat. Anyából áradt a szó. Az egész családfáját felvázolta előttem a majmokig visszamenőleg. Igyekeztem úgy tenni, mint aki figyel, de amikor megláttam Renét pólyában, kikapcsolt az agyam, és idétlen vihogásba kezdtem, ami persze rögtön odacsalta mellém Renét.

- Mit röhögsz?! Téged is pálinkázták - rántotta meg a vállát duzzogva.

A család már rég szétszéledt, de én még mindig az albumokat bújtam. Nem tudtam betelni René képeivel.

- Ez a kedvencem - mutattam rá egy fotóra, amin René ötévesen, anyaszült meztelenül álldogált a tengerparton egy piros homokozólapáttal a kezében. Tizenkét évvel idősebb kiadása álmosan kuporgott mellettem. Fel kellett ráznom valamivel.

- Ezen mutat a legjobban a himbilimbid.

Sikerült.

René kikapta a kezemből az albumot, és jól fejbevágott vele. Magával ragadott a hangulat. Végigkergettem a nappalin, aztán letepertem a kanapén, és ráültem.

- Mi a csudát műveltek, fiúk? - tudakolta meg Anya.

- René fogócskázni akart - feleltem.

- Szállj le rólam, te marha!

Szóval nagyjából így töltöttük a szentestét... a családdal.

Ezután következett a mi kettőnk szentestéje. Megvártuk, hogy a szomszéd szobában csend legyen.

- Ne aludj el! - szólongattam Renét percenként.

- Nem alszom - ismételte felriadva a szundiból.

Keztem úgy érezni, hogy szándékosan húzom az időt. Még a gondolat is zavarba hozott, hogy át kell adnom az ajándékomat. Összeszedtem magam. Meg kellett őriznem a menő pasi imázst. Feltápaszkodtam, és odamentem Renéhez.

Úgy szuszogott, mint egy kis mormota. Most, hogy nem látta, elgyengülhettem. Óvatosan kifésültem a haját a homlokából. Szeretem nézni René öntudatlanságát. Így jobban beláthatok a leikébe. Álmában nem titkolózik. Megcsókoltam a homlokát, aztán megkerestem a száját. Lassan magához tért, és álmosan viszonzta a csókomat. Egyre mohóbb lettem. Hallottam, hogy a csók hangjai végigpattognak a falakon a szoba éjszakai csendjében. René kicsit felemelkedett, és megfogta az állam, hogy tudja tartani az iramot. A valaha váltott legérzékibb csókunk volt.

- Hú! - állapította meg René, miután végre hagytam, hogy levegőt vegyen. - Menjünk át a te ágyadba, az nagyobb!

Törökülésbe ültünk egymással szembe, és vártunk. Élveztük a pillanatot. René volt a bátrabb. Felkapcsolta az éjjelilámpát, és felém nyújtotta ökölbezárt kezét.

- Boldog Karácsonyt! - mondta mosolyogva. - Bontsd ki!

Óvatosan felfeszítettem az ujjait. Tenyerén egy vékony ezüstitlánc csillogott apró medállal.

- Belevésettem a nevünk kezdőbetűit. Tetszik?

- Nagyon szép - dadogtam. - Köszönöm.

- Remekül áll!

A láncszemek csiklandozták a bőrömet.

René várakozva pislogott rám.

Már előre élveztem a játékot.

Közelebb húzódtam hozzá, és belefésültem a hajába. A selymes tincsek fürgén kiszöktek az ujjaim közül.

- Még nem mondtam, hogy mennyire hasonlítasz a kis hercegre.

- Erre elkerekedtek a szemei. - Gyönyörű vagy - súgtam a fülébe. - És most, keresd meg az ajándékok!

- Mi? - értetlenkedett.

- Nálam van. Keresd meg!

Végre leesett neki, mit akarok. Hozzálátott az aprólékos motozáshoz. Lehunyta szemmel hagytam, hogy kedvére keresgéljen. René élvezte a szerepcserét, nem siette el a dolgot. Már alig kaptam levegőt a bennem tomboló vágytól, amikor végre sorra került a pizsamanadrágom. Kíváncsian lestem a reakcióját. Először nem látta, mi az. Letörölt egy izzadságcseppet a halántékáról, aztán újra fölém hajolt, hogy jobban szemügyre vegye, és ekkor felismerte. Rám nézett. Valami ilyesmi volt a tekintetében: Igaz ez? Mosolyogva bólintottam. Hirtelen megragadott és keresztbe fektetett az ágyon, úgy, hogy a lámpa fénye pont a csípőmre világítson, oda, ahol a tetovált róka volt. Óvatosan körberajzolta az ujjai hegyével. Felkönyököltem, és megragadtam a kezét.

- Ugye tudod, mit jelent, René? Megszelídítettél. Most már felelős vagy értem.

Hát persze, hogy erre elsírta magát. Úgy bőgött, mint egy csecsemő.

- Csöndesebben! Felfered Nagyiékat.

- Sze... sze... szeretlek - szipogta.

Hogy oldjam a szirupos hangulatot, megfogtam a kezét, és rátettem a farkamra.

- Ne kínozz tovább, oké?!

- Te aztán tudod, hogyan gyilkold le a pillanatot.

- Mi baj, René?

Ott feküdt mellettem, és mégsem volt ott. Amikor rám nézett, az volt az érzésem, nem lát, egyszerűen átnéz rajtam, mintha átlátszó lennék.

- Nem is tudom, hogy mondjam - kezdte, és homlokára tette a tenyerét. Ezzel a mozdulattal jelezte, hogy valamit nagyon keres odabent, de nem találja. - Olyan régóta vártam egy ilyen pillanatra veled, hogy most képtelen vagyok elhinni. Tudom, hogy valóság, de az agyam nem fogja fel. Értesz? - Nagyot csapott a homlokára. - Á, ne is figyelj rám! Tele van a fejem hülyeségekkel. Sajnálom.

Lehunyta a szemét, és hozzám bújott.

Értettem. Azt is megértettem, hogy René teste egy különleges, titkokkal teli, megközelíthetetlen belső világot rejt. Sokszor kaptam azon, hogy ebben a homályos világban bolyong. Ilyenkor, ha észrevette a tekintetemet, zavartan pislogott, mintha valami csínyt követett volna el. Abba a világba azóta se engedett be. Mindig csak a kapuig jutok, ahonnan nem látok mást, csak néhány alakatlan, sötét kísértetet. Időbe telt, mire rájöttem, akárhogy próbálom, nem tudom felszakítani René testét, hogy mélyebbre lássak benne. Nekem nincsenek titkaim előtte. Nem vagyok az az ember, aki túl sok titkot rejteget. Nekem elég, hogy szerethetem őt.

Azon az estén még nem gondoltam, hogy az a világ ott Renében mennyi fájdalmat fog majd okozni mindkettőnknek.

Azon az estén boldog voltam.

- René! - Kibújtam az öleléséből. - Szeretném, ha most te csinálnád. - Leesett az álla. - Érezni akarlak - jelentettem ki határozottan.

René tétovázott. Nem tudtam, hogy magában vagy bennem kételkedik-e, de megrémített, hogy talán nem akar engem. Felkeltem, és az erkélyajtóhoz mentem. Felnéztem a hófelhős, csillagtan égre. Megborzongtam, amikor René meztelen teste hozzám simult. Lágyan, mégis határozottan simogatott. Rábíztam magam. Félelem nélkül kínáltam fel neki a testem és a lelkem. Jó volt azt érezni, hogy néhány percig valaki más felelős értem és az életemért.

- Gyere, menjünk vissza az ágyba! - súgta a fülembe. - Lehet, hogy nem fogod élvezni.

Tévedett.

Amikor reggel felébredtem, René nem volt mellettem. Vártam, hátha csak a fürdőszobába ment ki. De nem. Bizony, ott hagyott! Ezen teljesen kiakadtam. Hogy lehet ilyen érzéketlen? Különösen az éjjel történtek után. Elmentem tusolni, és a frissítő vízpermet alatt kitartóan hergeltem magam. Az agyam átment nőbe. Nem volt egyszerű levergődnöm a lépcsőn, persze ez is René hibája volt.

- Reggelt! - üdvözöltem a konyhában összegyűlt családomat a tőlem telhető legarrogánsabb hangon.

René ijedten pislogott rám. Helyes! Engem nem lehet csak úgy otthagyni. Végigduzzogtam a délelőttöt. Ebéd előtt René megelégette, és berángatott a fürdőszobába, hogy kisedje belőlem, mi a fene bajom van vele. Hallgattam, közben vágtam a pofákat. Még hogy nem tudja! René kétségbeesve járkált előttem fel-alá, aztán nem bírta tovább, és kifakadt.

- Miért csinálod ezt? Ennyire gyűlölsz?

Ledöbbsentem.

- Mondd, miről beszélsz?

- Nem akarom, hogy undorodj tőlem! - üvöltötte, közben folytak a könnyei.

- Jesszus, René! Fogd már be! Az egész család itthon van.

- Nem fogom be! - üvöltött tovább. - Te kértél rá!

Rögtön észhez tértem. Micsoda egy ostoba félreértés, és most emiatt sír René. Karjaimba zártam.

- Na, ne sírj már! Ki beszélt itt undorról vagy utálatról?! Egyáltalán, hogy is gondolhatod ezt rólam? Nagyon szeretlek, csak az bántott, hogy reggel nem vártál meg.

Letörölte a könnyeit, a szemei közben hatalmasra kerekedtek.

- Hogyan? Én csak... azt hittem, pihenni akarsz, és éhes voltam.

Nem tudtam visszafojtani, kirobbant belőlem a nevetés. A hasamat fogva hahotáztam.

- Hogy mi mekkora marhák vagyunk!

Hirtelen minden újra ragyogóan fényes lett. Belemarkoltam René hajába, úgy húztam magamhoz. Éreztem az ajkain a könnyei sós ízét.

- René, többet kellene beszélgetnünk.

XVII.

Amikor hazaértem, René még mindig a konyhában sürgölődött.

- Tejó ég! Mekkora ez?! - kiáltott fel a fa láttán. - Mit gondoltak anyáék, hol lesz felállítva? Versailles-ban?!

Nagy nehezen berángattuk az ajtón, aztán csak pislogtunk rá tanácstalanul.

- Ha nem húzzuk ki a kanapét, akkor elfér - töprengett René.

- Oké, de te alszol a földön - szögeztem le, és rágyújtottam egy bagóra.

René leült a fa elé. Végigfuttatta ujjait egy ág tüskés levelén. Néztem őt. A futószőnyeg, mint egy folyó, elválasztotta a világainkat.

Hé, te ott a túlparton, mondd, mi jár a fejedben?

A falióra ketyegése visszhangzott a csendben, eszembe juttatva az első közös karácsonyunkat. Emlékszel még arra a csókra, René?

René rám nézett, aztán felállt, és lassan odajött hozzám. Óvatosan a karjaimba zártam, vigyázva, nehogy összetörjem.

- Nahát, René! Tudsz a vízen járni! - álmélkodtam.

XVIII.

A karácsony villámgyorsan elröpült, és azon vettem észre magam, hogy nyakamon az érettségi. Nem volt menekvés, tanulnom kellett, mert ezt nem bénázhattam el, már csak azért sem, mert nem maradhattam le René mögött. Persze azt tudtam, hogy az ő szintjére sosem leszek képes felkapaszkodni, ezért igen reálisan megcéloztam a közepest, mint a lehető legmagasabb elismerését szerény tudásomnak. René segített. Imádtam, amikor megfeledezett mindenről, és hosszú magyarázatokba kezdett. Néha a felét sem értettem annak, amit mondott, de ahogyan mondta, abban olyan erő volt, ami elhitette velem, hogy értem.

Szerintem René titka az, hogy hisz a másokban, feltétel nélkül elfogad mindenkit olyannak, amilyen, viszont ez a tragédiája is.

Egyik délután Anyát a konyhában találtam. Állt a csendben, és bámult kifelé az ablakon. Még nem beszéltem Anya csendjéről. Van benne valami titokzatosság. Igen... ez meg az ő titka. Amikor hallgat, a teste kezd beszélni. Ahogy ott állt, és karcsú sziluettjét körbearsózták a besütő napsugarak, olyan volt, mint egy festmény.

Megköszörültem a torkom, jelezvén a jelenlételemet. Összerezcent, és pislogva fordult felém.

- Szia! Nem is hallottam, hogy megjöttél - mondta zavartan.

- Mert lopakodó üzemmódban vagyok. Mi lesz vacsira? Segítettem összedobni a kaját, közben René is befutott.

- Finom illatok! - kiáltotta már az ajtóból, és nekem megállt a kezemben a fakanál, miért ott, abban a másodpercben tökéletesen boldog voltam.

Nem furcsa, hogy a boldogság néha a legváratlanabb pillanatban tör rá az emberre?

Éveken át hajkurásszunk, ő meg fut előlünk, aztán meg csak ott terem, és ha nem vagyunk eléggé résen...

De mielőtt még túlságosan magával ragadhatott volna ez a magasröptű eszmefuttatás, René belépett a konyhába.

Megállt az ebédlőasztal előtt, és beledugta az ujját a gőzölgő krumplipürébe.

- Mmmm, remek - állapította meg.

Tökéletesen semmibe vette a döbbenetemet. Végül is én kértem rá, hogy játszunk, és ő eleget tett a kérésnek. René mindenben remek, a színészkedésben is. Anya, úgy tűnik, tudott róla, mert szeme sem rebbent, amikor a fia belépett szélfuttára vágott, barna hajjal. Eltűntek az aranylós csigák, helyükön mesterien kócolt, tépett tincsek hullottak René szemébe. Megváltozott. Elöntött a méreg. Nem szólt. Meg se kérdezett, és úgy csevegett, mintha misem történt volna.

Mit művelsz, René, játszol velem?

Alig bírtam lekínlódni pár falatot a torkomon. Ereztem, hogy valami fojtogat belül. A szerelem kiszolgáltatottság, és én fegyvertelenül álltam René szeszélyeivel szemben. Vacsora után vettem a kabátom, és bevágtam magam mögött az ajtót. Kóboroltam az utcán, hagytam, hogy elnyeljen a város kusza éjjeli világa, a hatalmas, örökké éhes, fekete torok. Öregnek és idegenek éreztem magam. Felhangosodtak a nevetések, ragyogtak a mosolyok, a párok szorosabban ölelték egymást. Táncra kelt a világ, csak hogy még jobban éreztesse velem: magányos és

kívülálló vagyok. Betértem egy bárba. Öt perc sem telt bele, már rám is szállt egy csaj. Ott helyben megdughattam volna, de nem kellett. Csak René kellett, az ő bőre, az ő illata, az ő íze. Kimentem a rakpartra, bámultam a zöld, mocskos vizet. Amikor meguntam, elindultam haza.

René a szobámban várt rám.

- Haragszol? - kérdezte, és úgy nézett rám, mint egy pszichológus, aki éppen feltűri az ingujját, hogy jó mélyen belekotorhasson a gyanútlan páciens agyába.

Hallgattam. Baromira nem volt kedvem lelkizni.

- Én csak... - kezdte René zavartan. - Csak... azt szeretném, hogy ne nőként nézz rám.

Ott állt velem szemben a világ legszebb férfija, a legjobb szeretője, és arra kért, hogy ne nézzem nőnek. Sürgősen rá kellett gyűjtanom.

- Ha hiszed, ha nem, én tökéletesen tisztában vagyok vele, ki vagy, de abban már kételkedem, hogy te magad tudod-e, ki vagy és mit akarsz. - Hosszan kifűjtam a füstöt, és vele együtt a dühömet. - Elegem van, René ! Szeretlek, de nem hagyom, bogy játssz velem. Ha férfi vagy, viselkedj is úgy! Mert ha így folytatod, nem vagy más, csak egy hisztis picca.

Hátrahőkölt. Megragadta a kilincset, aztán csak állt, és villámokat szórtak a szemei. Dühös volt. Akkor láttam először valóban dühösnek, még a rajz miatt sem pörgött be ennyire. Bámultunk egymásra. Éreztem, ahogy körbevesz az illata. Remekül állt neki az új frizura. Most, hogy látszott a nyaka és kicsi, szabályos fülcimpái, a bőre még bársonyosabbnak, még fehérebbnek tűnt. Kíváncsi voltam. Felé indultam, hogy a karjaimba zárjam, de ő villámgyorsan lenyomta a kilincset, és kiviharzott a szobámból. Utánamentem. Nem zárta be az ajtaját, mégis meglepődött, amikor beléptem.

- Folyton elmenekülsz. Elefántot csinálsz a bolhából, majd rám pakolod az egészet, és lelépsz, mint aki jól végezte dolgát. Egy kapcsolat nem erről szól, René.

- Te aztán tudod! - ordította.

- Basszus! Fogd már be!

- Nem te fogod megmondani, hogy mit csináljak! - üvöltött tovább.

Nekiugrottam, hogy elhallgattassam, de ekkor meg verekedni kezdett. Az egész olyan gyorsan történt, hogy fel sem fogtam, mit teszek. Egyszeriben megjelent előttem annak az éjszakának a kísértére, újra láttam a kezemet a lány torkán. Arra-ocsúdtam, hogy az ágyon fekszünk, és René vergődik alattam.

- Engedj el! Nem akarom! - Már nem üvöltött. A telihold fényében úgy szikráztak a szemei, mint a gyémántok.

- Hogy lehetsz ilyen gyönyörű? Megőrülök érted. Hallod? Most azonnal akarlak. - Fulladoztam a vágytól. René izmai végre elernyedtek. Lehunyta a szemét, és engedett. Gyorsan levettem róla a pizsamát. - Szeretlek - súgtam a fülébe. Ujjaim mohón siklottak végig a testén. - Olyan vagy, mint egy szobor. Zakatol a szíved, René. Azt kiáltja, hogy te is akarod.

Nyelvemmel megnedvesítettem az ajkait, de René még makacskodott egy kicsit. Óvatosan bedugtam a mutatóujjam a szájába, és ekkor hirtelen megragadta a kezem. Miközben szopogatta az ujjaimat, végre kinyitotta a szemét, és rám nézett. Nocsak, micsoda változás!

- Ha erre izgulsz, csak szólnod kell, és megoldjuk a bevezető balhé nélkül. Au! Ne harapj, René !

A könyökére támaszkodott.

- Jó, taníts meg rá, milyen egy kapcsolat.

- Kezdetnek bízz meg bennem...

Kecses ívbe feszült a háta, amikor megérezte magában. René olyan az ágyban, mint egy táncos.

- Aztán mondjuk, elmesélhetnéd, mi jár a fejedben...

Barna tincsei kócosán kerültek szét a párnán. Ahogy hátrahajtotta a fejét, nyakán megfeszült a bőr, és az ádámcsutka kis dombocskája kiemelkedett. Még ezt a kis csontocskát is szeretem, mert az övé.

- Érzed, René ? Érzel engem? Érzed, hogy szeretlek?

Nem felelt. Nem is volt szükségem a szavaira, a testét jobban értettem. A teste őszinte, nem titkolózik.

- A te szerelmed forró, lüktető, elnyel, mint egy örvény. Nagyon jó veled, René. Nagyon jó. Érezz engem!

Rázuhantam, és a nyakára tapasztottam a számát, hogy az ütőerős kis lüktetései az ajkamon dobolják el René gyönyörének ritmusát.

- René, alszol?

- Mh... Már nem - pislogott rám álmosan.

Megérintettem az arcát, aztán az ajkait.

- Csak te kellesz. Azóta szeretlek, hogy először feküdtem az ágyadban. Szőke vagy barna, nem számít, amíg te vagy. Kell még bizonyítanom?

René felült, a telihold így pont a feje mögé került, és úgy ragyogott, mint egy glória. Nézett, azzal a nézésével, amit lehetetlen megfejtetni, aztán lassan beletúrt a hajába.

- És ha kopasz lennék, akkor is szeretnél? - kérdezte vigyorogva.

XIX.

Az utolsó tanítási nap estéjén ünnepi vacsora várt minket egy méregdrága étteremben. Még nagyiék is eljöttek. Mielőtt útnak indultunk volna, mindannyian puccparádéba vágtuk magunkat.

Feszengtem.

- Mi az ördögért kötnek a pasasok masnit a nyakukra? Tiszta röhej ez az egész.

René a mellkasomra bökött a mutatóujjával.

- Ezt úgy hívják, csokornyakkendő, és nagyon elegáns viselet. Még neked is jól áll.

Gyors pillantást vetettem a tükörképemre, de nem győzött meg a látvány.

- Ha kigyönyörködted magad, talán mehetnénk végre - türelmedenkedett René.

A csilláros mennyezet alatt mind összezsúfolódtunk egy asztal körül, és ünnepeltük új életünk kezdetét. Anya és Apa köszöntőket mondtak, Nagyiék idejétmúlt tanácsokkal láttak el minket. Két mélyenszántó filozófiai eszmefuttatás közötti meditativ csendben odahajoltam Renéhez, és megérdeklődtem, milyennek találja az új életét.

- Zöld az ég és kék a fu - mondta, aztán nyomatékként lehajtotta a harmadik pohár pezsgőt.

Amikor hazaértünk, kikönyököltem a terasz korlátjára. Valahol messze egy mentőautó szirénája jajgatott. René csatlakozott hozzám. Mélyen beszívtam az illatát, hogy a legapróbb sejtემig is eljusson az a különleges esszencia, amit a jelenléte árasztott.

- Mi lenne, ha elmondanánk nekik? - kérdeztem, és bámultam tovább a sötétséget, de most már René szemében.

- Nem tudom. Mi lenne?

XX.

Nem mondtuk el. Leérettségiztünk, és augusztusban a tengerpart felé vettük az irányt. Ez volt az utolsó igazi családi nyaralásunk.

A parton két házikót béreltünk. Bizony! Renével megint saját kis birodalmunk volt. Utolsó gyerekes fellángolásomban vad örömmel vettem birtokba Renét, aztán meg a birodalmunkat. A függönyrúdca csimpaszkodva vertem a mellem, hogy én vagyok

Tarzan, és most aztán reszkess nagyvilág, mert jövök, szeptembertől csatlakozom a felnőttek társadalmához. (Azt nem tettem hozzá, hogy egy könyvesboltban leszek árufeltöltő Anya jóvoltából.)

René fintorogva könyökölt fel az ágyon.

- És én lennék Jane? - kérdezte némi iróniával a hangjában. Lemásztam a függönyrúdról.

- Nem, te a majom vagy - öltöttem ki rá a nyelvem.

A homlokomnak csapódó Biblia lehűtött kissé.

- Le kellene szoknod a dobálózásról, René - javasoltam. Leültem mellé az ágyra. A teste még mindig csillogott a szeretkezés izzadságától. - Mondd, miért vagy rosszkedvű? Amióta megtudtad, hogy felvettek az egyetemre, még csak el sem mosolyodtál. Nem ezt akartad?

René lassan felült, és rám nézett, aztán elmosolyodott végre.

- De, ezt akartam - mondta.

Ebéd után mind kifelé mentünk a tengerpartra.

Mivel Apa beletemetkezett a napi politika vaskos hasábjába, kötelességemnek éreztem, hogy szórakoztassam Anyát. Elmeséltem neki, hogy négyévesen találtam egy szoknyát a kertünkben, amit biztos egy hirtelen feltámadt nyári szellő fújt le a szomszédunk szárítókötéléről, és annyira megtetszett, hogy felhúztam a fejemre, mint egy fátylat. Amikor Apa meglátott benne és lecibálta rólam, úgy elkezdtem bömbölni, hogy az egész falu tőlem zengett.

- Tehát már akkor szoknyabolond voltál! - nevetett Anya.

René elvonult úszni, de előbb jól belém rúgott.

- Ennek meg mi baja? - sóhajtottam álszenten.

- Mi az? - kérdezte Anya.

- Mi mi? - kaptam fel a fejem.

Anya csak nézett rám, de nem láttam a tekintetét, mert elrejtette a napszemüveg. Néhány másodpercnyi kínos csend után

lassan felém nyújtotta a kezét, és mutatóujjával óvatosan lejjebb húzta csípőmön a fürdőnadrágot.

Kiszúrta a tetoválást. Éreztem, hogy elvörösödöm.

- Izé... Egy róka - dadogtam, és igyekeztem gyorsan újra elrejteni.

Anya levette a napszemüvegét, mosolyogtak a szemei.

- Nem szóltál, hogy tetováltattad magad - mondta kissé szemrehányóan.

- Kellett volna?

Vállat vont.

- Nem tiltottuk volna meg. A te tested, azt csinálsz vele, amit akarsz.

- Ezt jó tudni. Egyébként tervezem, hogy legközelebb az utolsó vacsorát varratom a hátamra, az manapság úgylis divatos téma.

Anya visszabújt a napszemüvege mögé.

- Kétlem, hogy rád férne az összes vendég - vélte.

Ez komolyan sértette az önérzetemet.

- Mi?! Ezen a széles, izmos háton még Ali Baba és a negyven rabló is kényelmesen elférne.

Anya gúnyosan felkacagott.

- Na, te görög isten, kend be a hátam!

Ezzel hozzám is vágta a naptejet. A dobálózás valami mélyen gyökerező, genetikai vonás náluk.

Forró volt a bőre, és selymes. Arra gondoltam, milyen furcsa, hogy még egyszer sem néztem meg a testét, még csak eszembe se jutott egészen eddig a percig. Megjelent előttem a tekintete, az a tekintet, ami nem a fiára nézett, hanem egy férfira, és úgy döntöttem, hogy amit neki szabad, azt nekem is.

Szemügyre vettem. Negyvenhét éves volt, és még mindig jó nő, ez tagadhatatlan. Apára pillantottam, aki szinte eltűnt a lepedőnyi újságban. Micsoda egy idióta! Anya válla szeplős volt a sok napozástól, akárcsak Renée. A kontyából kiszabadult egy kis

göndör hajtincs, és játékosan táncolt a nyakán a langyos tengerparti szellőben. Akkor már egy éve nem érintettem nőt. Éreztem, hogy egyre gyorsul a pulzusom. Az ujjaim ide-oda siklottak Anya hátán. Öt éve René ujjai táncoltak ugyanígy az enyémen. Az emlék és a jelen pillanat kusza keveréke felajzotta az érzéseimet. Egyszerre izgatott René jelenléte a fejemben, és Anya fizikai valósága a tenyerem alatt.

- Vigyázz! Foltot hagy a fürdőruhán - mondta Anya, és egy gyors mozdulattal kikapcsolta a felsőjét.

Talán a döbbenet térített észhez, Anya meztelen hátának látványa. Elszégyelltem magam. A tenger felé bámultam, és próbáltam kivenni René alakját a fürdőzők között. Közben a tenyerem mechanikusan siklott tovább Anya forró bőrén. Végre megtaláltam, már a part felé tempózott. Úgy emelkedett ki a vízből, mint egy születő isten. A szokásos mozdulattal hátrasimította a szemébe hulló, vizes tincseket. Amikor találkozott a tekintetünk, elmosolyodott.

Egyetlen női test sem ér fel ezzel a mosollyal, gondoltam, és visszafordultam Anyához. Ekkor vettem észre, hogy libabőrös lett a háta a tenyerem alatt.

XXI.

- Néha komolyan nem értem, mit eszik anyád az apámon - jelentettem ki.

René sóhajtott egy nagyot, jelezvén, hogy fárasztom, és felém fordult.

- Most azt várod tőlem, hogy elmondjam az emberiség rongyosra ismételtetett, legközhelyesebb közhelyét?

- Nem várom el. De... Anyád túl jó nő ahhoz, hogy elviselje... - Majdnem kimondtam. Majdnem közöltem Renével, hogy Apa megcsalja Anyát.

- Ahh, furcsa vagy ma - ásította René.

Persze ő sem volt hülye, tudtam, hogy ő is átlátta az otthoni helyzetet, csak nem beszélt róla.

- Egyébként én azt értem, miért szeretnek egymásba az emberek. Amit nem értek, az az, hogy hova tűnik ez a szerelem. Vajon úgy, mint a hanghullámok, az elmúlt érzelmek is valahol ott lebegnek a világűrben? - töprengett.

Szeretem René gondolatait. Szeretem a hangját, a szavait, az ajkai mozgását, ahogy formálja őket. Szeretem, hogy ő ki tudja mondani azt, ami bennem csak egy homályos gondolat. És nemcsak egyszerűen kimondja, fel is öltözteti. René minden, ami én nem vagyok.

- Holnap menjünk el valahová, unom a tengerpartot! - indítványoztam.

René erre felkacagott.

- Még mindig félsz a víztől.

- Ne neved ki, ez nem szép! - Duzzogva átköltöztem az ágyamba, és hátat fordítottam neki.

Reggel arra ébredtem, hogy René haja csiklandozza az orromat.

Vajon mikor bújt be mellém? Óvatosan magamhoz öleltem, vigyázva, nehogy felébresszem. A szél megtáncoltatta a függönyt. René lélegzete simogatta a nyakamat.

Persze megint a parton töltöttük az egész délelőttöt. Amíg René a tengerben pancsolt, én összehaverkodtam egy olasz pasassal, aki a lányával vakációzott. Szimpatikus ürge volt. Az egész úgy kezdődött, hogy a kiscsaj - tizenhárom-tizennégy évesnek saccoltam - búrán talált egy strandlabdával. Miután lefutottuk a szokásos udvariassági köröket, és biztosítottam róla, hogy túl kemény a fejem ahhoz, hogy egy közönséges strandlabda által okozott ütéstől meglágyuljon az agyam, felajánlott egy szabad helyet a napernyőjük alatt. Vittem magammal René cuccát is. Luigi tanár volt egy firenzei gimiben, emellett elvált, és egyedül nevelte a lányát. Ez így elég uncsinak tűnt, de mégis akadt valami

figyelemreméltó Luigiban. Azt hiszem, a szemei. Két kis fekete szén izzott keskeny arcában, azokkal látott a lélek mélyére. Elmondtam neki, hogy azért tartózkodom a víztől, mert egy éve alkalmam volt betekintést nyerni a tenger mélyének sötét világába, sőt kóstolót is kaptam belőle. Luigi jópofának talált. Széles, hadonászó gesztusokkal kísérte mondandóját, ami így olyan lett, mint egy komikus magánszáma. Egyre jobban szórakoztatott a társasága.

René is felbukkant végre. Eltartott egy ideig, mire észrevette, hol vagyok, pedig egy hatalmas törölközővel integettem neki, és Luigi lányával kórusban üvöltöttük a nevét.

René egy tartózkodó mosoly kíséretében kezet fogott Luigival, majd letelepedett mellém.

Luigit meglepte, hogy testvérek vagyunk. Mivel René hallgatott, én magyaráztam el, hogyan jött létre az Anschluss csonka családjaink között, amely által testvérhez, anyához, nagyszülőkhöz és még egy igen érdekes nagybácsihoz is hozzájutottam. Luigi ezután Renét kezdte faggatni. René kicsit közelebb húzódott hozzá, és udvariasan válaszolgatott, bár tartózkodó maradt.

Figyeltem a kis, félénk mosolyt a szája sarkában, amely sosem mutatkozik meg teljes valójában, ha idegenekkel beszél. Kerülte Luigi tekintetét, csak a társalgásban beálló rövid csendekben nézett rá. Halkan beszélt, ezért kihangsúlyozódtak selymes orrhangjai, a magánhangzói pedig szokatlanul elmélyültek. Azt is megfigyeltem, hogy Luigival ellentétben René szinte egyáltalán nem gesztikulált. Hosszú ujjai a forró homokon pihentek, néha egy-egy öntudatlan mozdulattal szétnyíltak, és végigsiklottak a homokszemek között. A hajában már egyre halványult a barna színárnyalat, és előbukkantak a jól ismert, aranyló fürtök. Megváltozott, állapítottam meg magamban. Ő is felnőtt, akárcsak én.

Meghívtam Luigit és a lányát ebédre, így legalább megismerhették az ősokeket is. Rácsörögtem Anyára, hogy utólagos engedelmséggel vendégeket hívtam, ezért hatszemélyes asztalt foglaljon, aztán Renével elrohantunk átöltözni.

A zuhany alatt a vállamra hajtotta a fejét. Felnézett rám. A mosoly most teljes valójában ragyogott ajkain.

- Mi az? - kérdeztem, és magamhoz szorítottam, de ő elhúzódt.

*

- Erre nincs időnk!

Az arcomba zúduló hideg víz elérte célját, és lehűtött.

- Te kezdted - vettem a szemére, miután csalódottan kimásztam a zuhanyfülkéből.

A fürdőszoba olyan volt, mint egy gőzfürdő. Végig kellett simítanom a tenyeremmel a tükrön ülő páracseppeken, hogy láthassam magam. Reggel borotválkoztam, de már kezdett újra szürkülni a képem.

René olyan hirtelen csapódott nekem, hogy elvesztettem az egyensúlyomat, és majdnem elvágódtam vele együtt a vizes padlón.

- Mi a... - kezdtem, de nem értem a végére, mert René számra tapadó szája elnémított.

Első mohó csókjaink ízét éreztem ajkaimon. Olyan volt, mint egy időutazás. Vizes hajfürtök tekergőztek az ujjaim között, René tincsei.

- Nekem nem elég belőled csak néhány perc - suttozta.

Nagyon bambán nézhettem rá, mert úgy paskolta meg az arcom, ahogy a buta kisgyereket szokták, aki rossz fát tett a tűzre.

- Mindig csodáltam a nyíltságodat, azt, hogy egy pillanat alatt tudsz barátokat szerezni. Ez nekem nem megy. - Félszegen megvonta a vállát, mintha bocsánatot akarna kérni valamiért, amit el sem követett.

Amikor kiment, újra belenéztem a tükörbe.

Mi ebben a csodálnivaló? - töprengtem el.

Az ebéd jói sikerült. Luigi az őseinket is elbűvölte a sziporkázó humorával, kedvességével. Figyelmes, fekete szemei egyszer csak megállapodtak rajtam, majd Renén. Talán csak néhány pillanatra nézett minket, de az is lehet, hogy percekig. Megszűnt az idő, mert megláttam a tekintetében a felismerést. Ő észrevette azt, amit a többiek nem. Tudta, hogy szeretők vagyunk. Vajon miből jött rá? A közöttünk vibráló levegő izzásából? Egy rosszul leplezett, szerelmes mozdulatból? Végül is mindegy volt, hogy miből, mert bíztam benne. Tetszett megértő félmosolya.

XXII.

Amíg René csillagdíszeket hajtogatott, én megterítettem az asztalt.

- Tegyek névkártyákat? - kérdeztem.

René felnézett.

- Úgyse tudod elég távol ültetni tőlem az apádat - mondta vigyorogva.

- Szenteste van, nem akarok balhét.

René befejezett egy csillagot, és felrakta a fára.

- Na, kezd kinézni valahogy! Miért gondolod, hogy éppen ma balhézna, ha eddig nem tette? - kérdezte az asztalterítőt igazgatva.

Vettem egy nagy levegőt, hogy magamban tudjam tartani azt, amit egyszer úgyis ki kell mondani, de azt akartam, hogy majd ő mondja ki. Ahogy mozdította a karját, felcsúszott a pulóvere ujja, és kivillant a csuklója.

Leroskadtam a legközelebb eső székre.

- Őszintén szólva Anya jobban aggaszt. Beszélned kellene vele - javasoltam.

Féltem, hogy René megint felhúzza közénk a falat, de nem tette. Letérdelt mellém, és megfogta a kezem. Ahogy felfelé nézett, hogy a szemembe láthasson, fényes, nagy csillagként ragyogott a tekintete. Megérintettem az arcát, aztán az ajkait. Sokáig néztük egymást. Végül René törte meg a csendet.

- Nagyon szereted Anyát, igaz?

- Persze, hogy szeretem - feleltem.

Elmosolyodott.

- Úgy szereted, ahogy engem szeretsz?

XXIII.

Másnap korán keltem, mert megígértem Anyának, hogy beviszem a városba vásárolni. Miközben a fürdőben készülődtem, hallottam, hogy René mozgolódik a szobában, aztán meg is jelent álmosan, kócosán, párnanyommal az arcán. Belenézett a tükörbe a váltam felett.

- Csinálj valamit a hajaddal, egy rémálom! - közölte ásítva, és otthagzott.

Könnyű neki, nem egy szénakazal van a fején! Utánamentem, és lerántottam róla a takarót.

- Nagymértékben megrongálod az önbizalmamat, aztán mint aki jól végezte dolgát, visszafekszel. Ez nem szép.

Felült, hunyorított.

- Hozz egy ollót! - utasított.

- Frászt!

Néha úgy érzem, hogy egy báb vagyok René kezében. Mazochista lennék? Vagy csak annyira félek, hogy elveszítem, hogy inkább önmagámról mondok le? Bárhogy is van, mindig arra eszmélek, hogy René formál és alakít.

Csattogott az olló. Miközben alkotott, meztelen karjával megmegérintette a bőrömet. Ezek az apró érintések végigfutottak

az idegpályáimon, és színes petárdákat robbantottak a szemhéjam mögött.

- Hogy te milyen romlott vagy! - jegyezte meg René, miután felmérte az állapotomat.

- Még hogy én?! Ha még nem esett volna le, elmondom, hogy vágod a hajamat.

- És te ezt igencsak élvezed.

Ezt már válaszra sem méltattam. Amikor végzett az alkotással, tenyerével eltakarta a szemem, és a tükör elé vitt.

- Na, most csodálkozz! - kiáltotta vidám, csengő hangon.

Arra gondoltam, bárcsak hosszabb lenne a hajam, vagy gyorsabban nőne, hogy még nagyon sokszor hallhassam ezt a nevetést.

Csak lassan mertem kinyitni a szemem. René egy-két nyisszantással megregulázta a hajamat. Elámultam. Megköszörültem a torkom.

- Mondd, csak én látom így, vagy te is észrevételezted, hogy átkozottul jóképű vagyok?

René belecsókolt a fülembe.

- Én ezt már elég régen megállapítottam - árulta el.

Anya nagyot nézett, amikor meglátott, de nem szólt semmit. Beültünk a bérelt kocsiba, jómagam a volán mögé, és nekivágtunk a fehér sziklák között tekergő serpentinnek. A kabócák hozták a megszokott formájukat, fáradhatatlan hegedűszóval kísérték utunkat. Anya egy könnyed, mélyen dekoltált nyári ruhát viselt. Mintha megfiatalodott volna. Letekerte az ablakot, és lehunytt szemmel engedte a szélnek, hogy kedvére játsszon kibontott hajával.

- Nézd, a tenger! - mutattam rá az előttünk ragyogó gyémántra. Úgy bukkant elő az egyik fehér szikla mögül, mint egy varázslat, mint René ajkán a mosoly.

A bolhapiacon Anya vett nekem egy szalmakalapot meg egy rikító, mókás inget. A kalap jól jött, mert az orrom körül már megint jól lefogott a nap. A kocszi visszapillantó tükrében megvizsgáltam. Még nem hámlott, de ami késik, az nem múlik. A piacolás után beültünk egy étterembe. Anya a mosdóban felvette a legújabban beszerzett ruhakölteményét, és úgy vonult benne végig az asztalok között, mintha kifutón lett volna.

- Ha nem vigyázol, még lecsuknak közveszély okozásáért - vigyorogtam. - Ez egy étterem. Mi lesz, ha a férfi vendégek ‘ félrenyelnek, és holtan fordulnak le a székükről?

Anya grimaszolt, és mint egy grófnő, előkelően keresztbe tette a lábait. Cigaretára gyújtott, aztán már egyáltalán nem grófnői modorban megjegyezte:

- Ti pasik, csak a farkatokkal tudtok gondolkodni.

Én is rágyújtottam, közben azon töprengtem, hogy Anya is tud még meglepetéseket okozni.

- Ne nézz így rám! Zavarba hozol - mondta, és idegesen kifújta a füstöt.

- Én hozlak zavarba téged?! Te emlegetted a farkamat.

Erre egyszerre nevtük el magunkat, és az ebéd is megérkezett végre. Az evés egy ideig okot adott a hallgatásra.

- Mikor jöttél rá, hogy szereted Apát? - szegeztem neki a kérdést a desszertnél.

Lassan letette a tortavillát, és úgy csinált, mintha gondolkodna. Elsimított egy kósza hajtincset a homlokából pont úgy, mint René. Kérdéssel válaszolt a kérdésemre.

- Voltál már szerelmes?

- Igen - vágtam rá azonnal.

Ezen elmosolyodott.

- Akkor tudod, hogyan működik a szerelem. Egyszer csak realizálódik benned, hogy ott van a fejedben, és nem tudsz másra gondolni, csak rá.

- Apa mint szívtipró. Ezt nehezen tudom elképzelni - jegyeztem meg.

Anya rám nézett, egyenesen a szemembe.

- Szerelem volt első látásra. Lángolás. Talán épp ezért égett ki ilyen hamar a tűz.

Meghatott az őszintesége, a bizalma. Ott és akkor kellett volna bevallanom neki, hogy szeretem a fiát.

- Ez van - mosolygott. - A nő a leikével szeret, a férfi a testével.

Nagyot dobbant a szívem. Nem, ez nem így van. Én Renét nem a testéért szeretem, és a testem is csak azért szereti, mert a lelkem már olyan nagyon régóta szereti. Újra rágyújtottam. Az a szilveszter éjszaka nem történt volna meg. Azt, amit a lelkünk nem akart tudomásul venni, a testünk már tudta. A test csak végrehajtja a lélek akaratát. Ha nem így lenne, akkor nem tudtunk volna úgy egymásra nézni közben.

- Én nem a farkammal szeretek, hanem a lelkemmel. Ne általánosíts, Anya! - Hatásszünetet tartottam, és lestem, hogyan reagál. Kerülte a tekintetemet.

- Igaz, sok lánnyal dugtam szerelem nélkül, de azt, akit szeretek azért dugom meg, mert szeretem. Tehát először beleszeretek, aztán megdugom. Bár az eredmény ugyanaz, de az indíték különböző. Egyébként a nők ugyanolyan romlottak, mint a férfiak. Ha lenne farkatok, ti is megdugnátok a pasikat már az első randin.

Anya hangosan felkacagott, aztán előrehajolt, és kivette a cigit a kezemből.

- Nos, ha már a szexuálpszichológiánál tartunk, és csak hogy nehezítsem a dolgodat, tegyük fel, hogy beleszeretsz valakibe, de valami miatt sosem felelhetsz le vele. Mit teszel?

- Hódolok a plátói szerelemnek.

Beleszívott a cigimbe, és elvigyorodott.

- Egy nő kibírná, de egy férfi nem.

Visszavettem tőle a cigit.

- Jó, lehet, hogy prostikhoz járnék, de őt szeretném, és pláne bebizonyítanám, hogy a lelkemmel szeretem. Mellesleg a férfiak szexista gondolkodása a biológiájukból fakad. A tenger sós ízű, és csípi a bőrdet, de haragszol rá ezért? Nem, mert tudod, hogy ez a természete, ezért tenger és nem tó.

Anya elismerően bólintott.

- Ezt szánod az akadémiai székfoglalódnak is?

- Tán nem találtad briliánsnak az eszmefuttatásomat? - érdeklődtem.

Anya újra felkacagott, és ezzel le is zártuk a témát.

Visszaúton Edith Piaf-ot hallgattunk. Néztük a távolban csillogó tengert, és torkunk szakadtából üvöltöttük a refrént, hogy *Nem, nem bánok semmit sem*.

Az egyik kanyarban elénk vágott egy kamion. Reflexből rántottam el a kormányt, hogy elkerüljem az ütközést.

Kisodródtunk az út szélére, és majdnem nekicsapódtunk a védőkorlátnak.

- Jól vagy? - kérdeztem Anyát, amikor a szívem végre úgy döntött, hogy nem ugrik ki a torkomon át a mellkasomból.

- Jól, és te? - Nem látszott ijedtnék. A szoknyája felcsúszott a combja tövéig, azt igazgatta.

- Nem igazán... - Ereztem, hogy egy könnycsepp csurog le az arcomon. - Az isten barma! - üvöltöttem. - Letöröltem a könnycseppet, de újabbak jöttek, és belefolytak a számba. Már megint az a sós íz. Hát egyetlen nyarat sem úszók meg halálközeli élmény nélkül?

- Semmi baj! - hallottam Anya hangját. Gyöngéden megsimogatta az arcomat. - Semmi baj! - ismételte, és átölelt, mint egy anya.

Milyen szerencsés René, villant át az agyamon, miközben védelmet keresve bújtam hozzá. A nyakára szórt parfüm illata szúrta az orromat, ahogy belélegeztem. Ujjai lassan felfelé

csúsztak a nyakamon, elérték a fülem tövét, aztán belefésültek a hajamba. Egyszeriben valami súly kezdett ránehezedni a mellkasomra, és megnehezítette a légzésemet. Már kapkodtam a levegőt, amikor megéreztem Anya száját a homlokomon. A kabócazene felerősödött körülöttünk, és elnyomta Edith Piaf hangját. Anya forró szája ott lüktetett a homlokomon, aztán az arcomon. Lassan követte a könnyek útját.

Mindketten összerendeztünk a telefoncsörgésre. Mintha egy álomból ébredtünk volna, hunyorogtunk a szélvédőnek csapódó, vakítóan fényes napsugaraktól. René hívott, hogy megkérdezze, van-e kedvem este elmenni egy klubba Luigival.

- Jó, menjünk - mondtam remegő hangon.

- Mi a baj?

- Semmi, csak majdnem belénk jöttek.

- Te vezetsz, mi?

- Menj a francba!

Anya kikapta a kezemből a mobilt, és elkezdte faggatni Renét, hogy hova akar menni és kivel és hogyan és meddig. Erre elszállt minden irigységem, és vigyorogva léptem a gázra. Anya nyugtalannak látszott, amikor letette.

- René már kinőtt az óvodáskorból. Igazán engedhetnéd egy kicsit hosszabbra a pórázt - jegyeztem meg.

Anya hallgatott néhány percig.

- Jó, de vigyétek ezt a kocsit. Már tudjuk, hogy a fék legalább jól működik. És aki vezet, az ne igyon! - adta ki az utasítást végül.

- Igenis, értettem. Egyéb parancs?

- Reggel hétre hozd vissza a slusszkulcsot!

Befordultunk a parkolóba. Leállítottam a motort, és mint Micimackó, megvakartam a fejem. Anya érintése még mindig bizsergette a bőrömet.

- Kizárt, hogy hajnali hétkor felkelek. Hagyjátok nyitva a teraszajtót, még az éjjel átviszem.

Amikor beléptem az ajtón, René a fotelban ült, és átszellemül- ten rajzolt.

- Csodálatosan szép vagy, amikor alkotsz - bókoltam.

Nem nézett fel, de láttam, hogy titokban mosolyog az orra alatt. Lehuppantam az ágyra, és elkezdtem kipakolni a piacon vett holmikat, az inget, a kalapot, egy kerámiaelefántot, amit a mai napig nem tudom, miért vettem, és egy szívecskés bokszeralsót.

- Mondd, René, mit tennél, ha soha többé nem fekhetsz le velem? - tettem fel a kérdést.

Erre már felkapta a fejét.

- Miért? Impotens lettél a nagy ijedtségtől?

- Hülye!

Letette a ceruzát és a vázlattömböt. Felhúzott térdeire támasztotta az állát, és rám nézett.

- Nem örülnék, mert szeretek veled szeretkezni, de nem hagynálak el. Szeretkezés nélkül is átölelhetnék, és ez a fontos. Éreznéd, hogy szeretlek, és érezném, hogy szeretsz, és ez a lényeg. Évekig szerettelek, de nem érhettem hozzád, most élvezem, hogy megtehetem, hogy érezhetlek. Ha arra vagy kíváncsi, hogy szex nélkül is szeretnélek-e, a válaszem igen.

Odamentem hozzá, és átöleltük egymást. Olyan szorosan, hogy éreztem a csontjait, a szíve dobbanásait.

Hogy ne vigyük túlzásba a romantikát, megkérdeztem tőle, kíváncsi-e rá, mit kaptam Anyától. Mosolyogva bólintott.

- Ez borzalmas! - mondta, amint meglátta. - Csak nem akarod felvenni ma este?!

Végignéztam magamon.

- Miért? Szerintem az én színem.

- Elment az eszed? Ez rémes!

Erre furcsa érzésem támadt, mintha valami keserű íz töltötte volna meg a számam.

- Nekem nagy dolog, ha ajándékot kapok az anyámtól - bukott ki belőlem.

Mindketten meglepődtünk.

- Ne haragudj, nem tudom, hogy lehetek ilyen érzéketlen...

- kezdte René, de befogtam a száját.

- Te, mint érzéketlen? Most beszélsz butaságokat! Felejtsük el az egészet. Egyébként is ideje készülődni - zártam le a témát.

Éjjeli kettő körül értünk vissza, egy kissé bódultan az este hangulatától, na meg az elfogyasztott italmennyiségtől. Luigi vezetett, René az anyósülésen fütyörészett, én Luigi lányával az ölemben szundikáltam hátul.

Forró, teliholdas nyári éjszaka volt.

Renével még sétáltunk egy kicsit a tengerparton, hogy kiszellőztessük a fejünket. Egyedül voltunk. Hideg hullámok cirógatták a lábunkat, és mi úgy csókolóztunk, mint két tini, mohón és ügyetlenül az érzelmi felindulástól. René ajkai az ajkaimon, nyelve óvatos érintése a nyelvemen, forró, édes nyála, ahogy lefolyt az államon... Olyan volt, mint egy álom.

- Boldog vagyok - sóhajtotta.

Már a zuhany alatt álltunk, amikor eszembe jutott, hogy vissza kell vinnem Apáéknak a kocsikulcsot.

- Egy pillanat és jövök. El ne aludj! - mondtam Renének, és egy szál bermudában átloholtam a szomszéd kisházhoz.

A sötétben alig találtam meg a teraszajtó kilincsét. Halkan beléptem a nappaliba. Úgy éreztem magam, mint egy tolvaj. A telihold végre előbújt egy felhő mögül, és bevilágított a szobába. A dohányzóasztal felé vettem az irányt, gondoltam, ott biztos rögtön megtalálják. Óvatosan leraktam a kulcsot, vigyázva, hogy ne csapjak zajt. Már kifelé indultam, amikor meghallottam a lélegzetvételt. Én voltam a besurranó, mégis én kaptam frászt.

- Jézusom, Anya, a szívrohamot hoztad rám!

A holdfény reflektorként világította meg karcsú alakját. Csak egy könnyű, csipkés, semmit sem takaró hálóing volt rajta. A haja kócosán omlott a vállaira, az egyik vállpántja lecsúszott. Egy pohár

vizet tartott a kezében. Iszonyú zavarba jöttem a tudattól, hogy néhány perce még az apámmal szeretkezett. Az ajkai, amelyekkel délután még az én homlokomat csókolta, most duzzadtak voltak az apám csókjaitól.

- Rendben visszaértetek? - kérdezte suttogva.

Miért, tán nem látod? - fettem fel magamban a logikus kérdést, de csak bólogattam, aztán rájöttem, mire kíváncsi.

- René már alszik, és csak egyetlen pohár bort ivott - biztosítottam.

Anya elmosolyodott, közben összefonta karjait a mellei előtt, hogy eltakarja őket. Az ajtó felé hátráltam, de Anya újra megszólalt.

- És te jól mulattál?

- Persze - mondtam zavartan, mert nem igazán értettem a kérdést.

- Akkor jó éjt!

- Jó éjt.

Megkönnyebbülten csuktam be magam mögött az ajtót, de egy másodperc múlva újra kinyílt.

- Tankoltatok? - kérdezte Anya, és most már nem suttogott.

Megfordultam. Ott állt előttem, egészen közel hozzám.

- Igen, ahogy megbeszéltük. Még az úton - dadogtam.

- Rendben - mondta, azzal megpördült, és már el is tűnt a szemem elől.

Lebotorkáltam a teraszlépcsőn, és elindultam visszafelé. A telihold sebhelyes arca kajánul vigyorgott rám.

Mit akart Anya a tankolással? Valóban a kocsi állapota érdekelte, vagy csak azt akarta, hogy lássam a testét, a melleit, amiket kint a teraszon már nem takart el?

René a legszebb mosolyába öltözve várt rám, más egyéb nem is volt rajta. Feltérdelt az ágyon, és felém nyújtotta karjait, hogy

átöleljen.

- Ma nagyon akarlak - csókolta a nyakamra vallomását. - Alig kapok levegőt, annyira akarlak.

Aznap éjjel szokatlanul vadul szeretkezünk. Mohón birtokoltuk egymás testét, utolsó cseppjéig kiélveztük a gyönyör futó pillanatait. Aznap éjjel mindketten a testünkkel szerettünk.

XXIV.

A vakáció utolsó napját természetesen a tengerparton töltöttük. Luigiék is csatlakoztak hozzánk. Még Apa is erőt vett magán, és viszonylag aktívan részt vett a társalgásban. René feltűnően vidám volt, még arra is rá lehetett venni, hogy röplabdázzon velünk. Luigi, Apa és Anya ellen játszottunk. Luigi gyermeki lelkesedése megfertőzte az ősoket is, ezért nagy volt a vihogás az ellenfél oldalán az egész meccs alatt. Jó volt őket ilyen felszabadultnak látni. Kissé nehezítette a játékomat, hogy René a közvetlen közelemben rohangált egy szál bermudában, megizzadva. Folyton rá kellett néznem. Hamarosan megjelent két angol bige is, és beszálltak a játékba. Apa persze ezt roppantul értékelte, de Anya se hagyta magát. Egy olyan telitalálatot vitt be az egyik csaj homlokára, hogy kicsordult a könnyem a röhögéstől. Ekkor lett csak igazán izgalmas a meccs. Először azt hittem, Renére pályázik a két lány, de legnagyobb döbbenetemre rá kellett jönnöm, hogy engem szemeltek ki. Legalábbis az, amelyik a mi csapatunkban volt, tuti, mert folyton ott lihegett a nyakamban, és ha csak tehetett, hozzám nyomta a mellét vagy a seggét, de a másik is feltűnően sokszor röpítette felém a labdát. Hohó! Milyen kapós lettem hirtelen! Megmámorosodva fürödtem férfiúi dicsőségemben. Persze egyáltalán nem érdekelt a két csaj, de a tudat, hogy kellek, igencsak feldobott. René érzékeny antennái rögtön vették az adást,

és elkezdődött a harc. Most már nemcsak Anya támadta látványosan az angolokat, hanem ő is. Meg kell mondjam, tetszett René harcias oldala. Nem csinálta feltűnően. Először megfigyelt, aztán lecsapott. Elég volt egy meggondolatlan karlendítés, egy véletlen mozdulat, és már el is csattant a pofon. A támadás után pedig olyan ártatlan képpel kért bocsánatot, hogy gyönyörűség volt nézni. Dél felé kezdtem érezni először, hogy szédülök. Nem törődtem vele, a meccs sokkal érdekesebb volt holmi futó émelységénél, de nemsokára a szédülés felerősödött, és a homlokom is nyilallni kezdett. Akkor már sejtettem, hogy baj lesz. Még hallottam Anyáék nevetését, még láttam René ijedt, kérdő tekintetét, még éreztem a homokszemek perzselő forróságát a testemen, aztán minden elsötétült.

A sötétségben megjelent egy alak, és felém közeledett. Hallottam a lélegzetvételt. Egyre közelebb ért hozzám. Éreztem az illatát. Amikor megállt előttem, felkacagott. Nem láthattam az arcát, mert egy kendő eltakarta, de a nevetése bekúszott a fülembe, és visszhangzott a fejemben. Sokáig álltunk és néztük egymást, aztán az arctalan alak kinyújtotta a kezét, és megérintette a nyakamat. Keze végigsiklott a testemen, hosszú ujjai bekíváncsiskodtak a fürdőnadrágomba. Hiszen ez René! René teste simult hozzám és ölelt át. Boldogan suttogtam: Szeretlek, szeretlek! Megfogtam a kendőt, és lassan lehúztam a fejéről, hogy a szemébe nézhessek, és akkor megláttam Anyát. Rám mosolygott, és azt kérdezte: *Mondd, mit tennél, ha nem szeretkezhetnénk?* Rémülten próbáltam ellökni magamtól, az undortól hideg veríték csurgott le a hátamon. Ne! - próbáltam kiáltani, de nem jött ki hang a torkomon, csak tátogni tudtam, mint egy partra vetett hal. Anya egyre csak ölelt, és azt suttogta: *Minden rendben. Nincs semmi baj.* Megpróbáltam kapálózni, letépni magamról a testét, amely még mindig René teste volt, de ő egyre csak azt ismételgette, hogy nincs semmi baj, nincs semmi baj... Aztán hirtelen eltűnt a sötétség, és vakító fényt láttam, majd a fényben megjelent egy arc:

René. Valami hideget éreztem a homlokomon, és megint körülvett az álombéli parfümillat.

- Semmi baj, csak álmodtál - mondta Anya szelíden, gondoskodó gyöngédséggel.

Eltartott egy ideig, mire kihevertem a sokkot és visszatértem a valóságba.

René, aki az ágyam mellett térdelt, elregélte, hogy napszúrást kaptam, és hogy mindenkre a frászt hoztam, amikor szó nélkül elvágódtam a parton.

A nyár gyorsan véget ért, és elkezdődtek a szürke hétköznapiak. Beleolvadtam a tömegbe, a felnőttek monoton, rideg világába. Egyedül René tudott színeket festeni életem szürke vásznára, de őt elnyelte az első egyetemi év sötét kínzókamrája. A kezdeti hónapokban csodálkozva és felháborodottan beszélt arról a számomra ismeretlen világról, ahol a tudás tényleg hatalmat ad, olyan hatalmat, amitől a birtoklója fölényes és kegyetlen lesz, aztán lassacskán beletörődött, és egyre hallgatagabb lett.

- René, menjünk el valahova a hétvégén - javasoltam.

René végre előbújt az asztalán felhalmozott könyvkupacok mögül, leült a földre, és ölembe hajtotta a fejét, így nézett fel rám azokkal a nagy szemeivel.

- Hol van az a valahol? - kérdezte.

- Ott, ahol végre kettesben lehetünk, és te mosolyogsz.

- Most is kettesben vagyunk.

- De nem mosolyogsz.

Hallgattunk.

Kintről behallatszott a játszótéren szaladgáló gyerekek vidám nevetése.

- Öregnek érzem magam. - René hangja alig volt hallható, valahonnan nagyon mélyről jöhetett.

Azon a délutánon különösen szépnek láttam, elérhetetlenül gyönyörűnek.

- Olyan vagy, mint egy angyal - mondtam neki, miközben újaimmal kifésültem néhány göndör hajtincset a homlokából.

René szemei még nagyobbra kerekedtek a kijelentésemtől.

- Angyal vagyok? - kérdezte, és száján már készült előbújni a gúnyos mosoly, de én eltakartam a tenyeremmel.

- Ne neved ki! Inkább áruld el, hol rejtegeted a szárnyaidat!

René szemei mosolyogtak. Ereztem, ahogy az ajkai megmozdulnak, és finom csókot lehelnek a tenyerembe. Óvatosan levette a kezem a szájáról, aztán olyat tett, amit egy angyal biztosan nem tett volna meg.

Néhány héttel később Renének óriási ötlete támadt. Megkérte a nagybátyját, hogy használhassuk a lakását, ha külföldön van, és a nagybácsi belement. Így azt a látszatot keltve, hogy bulizni megyünk, néha-néha leléptünk, és ott töltöttük az éjszakát. Előfordult, hogy amikor René vizsgára készült, egyedül mentem.

A probléma megoldódott, az ősök nem gyanakodtak, és Apa újra rászokott a hátba veregetésre. Már nem bántott, hogy becsapjuk őket, csak a saját boldogságom érdekelt. Valóban felnőttem.

Két évig játszottuk ezt a kisjátékot úgy, hogy senki se firtatta, hová megyünk, kivel vagyunk. Visszagondolva úgy tűnik, mintha csak két nap lett volna, egyedül René tekintetének apró változásai mutatták, hogy múlik az idő. Akkor már épült körülötte a fal. Egy éjjel arra ébredtem, hogy nincs mellettem. Időbe telt, mire megtaláltam. A könyvtárszoba panorámaablaka előtt állt, olyan mozdulatlanul és dermedten, mint egy szobor. Mögé osontam és magamhoz öleltem.

- Mit művelsz? Megijesztettél - suttozta rekedten.

Egy pillanatra megfordult a fejemben, hogy akkor ilyen a hangja, amikor sír, de valahogy lehetetlennek tűnt. Hiszen olyan boldogok voltunk.

- Te mit művelsz itt az éjszaka közepén?

- Nézem a csillagokat. - Már nem suttogott, a hangja tisztán, vidáman csengett. - Olyan aprónak tűnnek, de valójában mi vagyunk aprók, és ők óriások.

Belecsókoltam a nyakába. Ő az én Reném, ezernyi csillag fényével a szemében.

XXVI.

Eleinte furcsa volt, hogy Anya a főnököm. Nem voltunk napi munkakapcsolatban, de néha összefutottunk. Ilyenkor nem mutattuk, hogy ismerjük egymást. Utáltam volna, ha emiatt kivételeznek velem.

Már egy éve dolgoztam ott, amikor átküldték hozzá az elszámolási iratokkal. Akkor jártam először az irodájában. Éppen telefonált. Fel-alá járkált, és osztotta a parancsokat, nem felsőbbrendűen, de határozottan. Ezt az üzletasszony arcát még nem láttam, ezért halkan becsuktam magam mögött az ajtót, és figyeltem.

Vajon René miért nem örökölte a szülei talpraesettségét? Egyikre sem hasonlít igazán a jelleme. Lehetetlennek tűnt, hogy húsz évvel ezelőtt René Anya testéből jött létre. Annyira egyedüli és független. Nehéz elképzelni, hogy valaha tartozott valakihez.

Anya hangja rángatott ki a gondolataimból.

- Hol jársz? - kérdezte, és nekem tele lett a fejem az illatával.

- Meggyőződésem, hogy az irodádban, vagy tévedek?

Elmosolyodott, és az íróasztalával szemben lévő székre mutatott. Letettem az iratokat, aztán leültem. Az a sejtésem támadt, hogy nem véletlenül vagyok ott, Anya készül valamire.

- Jól mulattatok tegnap este? - kérdezte csak úgy mellékesen, fel se tekintve a kezében tartott papírokból.

Ha tudnád, milyen jól! - gondoltam magamban, elfojtva egy vigyort.

- Jaj, Anya! Nem vagy jó színésznő. Bökd ki, mire vagy kíváncsi, mert vissza kell mennem gályázni - mondtam, és kivettem a kezéből a papírokat.

Felvonta a szemöldökét.

- Rendben. Ne raboljuk egymás idejét - halvány sértődöttség csendült a hangjában. - Mesélj nekem Renéről! Mostanában semmit nem mond. Milyen az a lány? Rendes?

Egy pillanatra megfordult velem a szoba. Más titkolózni és más nyíltan a szemébe hazudni valakinek, akit szeretünk. Megköszörültem a torkom.

- Gondolom, igen. Illetve az, igen - dadogtam.

- René szereti?

Na, ezen a ponton kezdtem el izzadni. Felálltam, és az ajtó felé hátráltam.

- Valószínűleg - nyögtem ki nagy nehezen.

- Szeretném megismerni. Beszéld rá, hogy mutassa be.

Láttam magamat Anya szemében, olyan tisztán, mintha csak tükörbe néztem volna.

- Nem tudom, szerintem ezt vele kellene megbeszélned.

Hallgatott.

- Lehet, hogy még nem biztos magában, ezért nem mutatta be - próbálkoztam egy ostoba indokkal.

Erre láthatóan megkönnyebbült.

- Furcsa látni, ahogy felnő a gyerekem, hogy jön egy másik nő, aki elveszi tőlem.

- Senki nem akarja elvenni tőled a fiadat! - szakadt ki belőlem. - Úgy vélem, az ember rendelkezik annyi szeretetmennyiséggel, hogy akár végtelen részre is oszthatja. Mindegy, a fenébe is! Beszéld meg Renével!

Ezzel bevágtam magam mögött az ajtót. Persze megint csak percekkel a nagyjelenetem után jöttem rá, hogy hülyeséget csináltam. Felhívtam Renét, hogy hozza rendbe, amit én elszúrtam, és találjon ki valami hihető magyarázatot.

Amikor este hazaestem, Anya és ő a konyhában ültek roppant vidám hangulatban. Még a vacsorát is végigröhögték. Éjjel René anyaszült meztelenül állított be hozzám, és közölte, hogy imád.

- Mit mondtál neki? - kérdeztem, miközben René hosszú ujjai a hátamon táncoltak. Abbahagyta a simogatást, és halkan felnevetett.

- Nem tudom, mit műveltél ma, de Anyát egyáltalán nem érdekelte a magyarázkodásom, ezért nem is strapáltam magam. - Lehajolt, és belecsókolt a nyakamba. - De ellenétben velem, te nagyon is érdekelted. Kezdek féltékeny lenni.

- Mi van?

- Az van, hogy rólad kérdezgetett, egyetlenem.

- Mi a frászt akart tudni?

René kacéran elnyújtózott.

- Mondjuk kezdetnek azt, hogy miért őrjöntél ma délután az irodájában.

- Nem őrjöntem.

- Rávágtad az ajtót. Mindegy. Ne duzzogj, inkább gyere ide!

Meg kellett állapítanom, hogy René átkozottul ért a csábításhoz. Hajnalra már duzzadtak voltak az ajkai a csókjaimtól, ami csak még kíváncsabbá tette őket.

- Azt mondtam neki, hogy most dobtak, ezért vagy zaklatott - árulta el fáradtan.

- Ezért volt olyan fene jó kedvetek?! Jó tudni, hogy számíthatok a családomra - keseregtem.

XXVII.

Nem történt volna meg, ha René nem utazik el, ha nem hagy magamra.

A huszadik születésnapom után jelentette be, hogy megkapta az ösztöndíjat. Szárnyalt a boldogságtól. Egy év Firenzében számára maga volt a mámor. Nem tehettem meg, hogy térdre esek előtte, és könyörgök, ne hagyjon itt.

Neki akkor még voltak álmai, és hagytam, hogy kergesse őket.

Kivételesen erről a tervéről előre beszámolt nekem, gondolom, hogy ne érjen meglepetésként. Mégis, amikor biztos lett az elutazása, sokkot kaptam. Emlékszem, csak álltam az ablaknál, és bámultam a felhőket. René megállt mögöttem. Hozzám bújtt. Éreztem a teste melegét, az illatát, és ettől még jobban fájt.

- Egy év nem a világ. Meglátod, milyen hamar eltelik - vigasztalt.

Megfordultam, hogy megölelhessem.

- Hogy mondhatasz ilyet? Számomra minden nap egy örökkévalóság, ha nem ölelhetlek.

René erre elmosolyodott, és felém hajolt. Finomak, puhák voltak a csókjai. Akkoriban kezdte bevetni a szexet, ha valamire nem volt válasza, vagy jobbnak látta a hallgatást.

- Ne csináld, így csak még rosszabb.

- Még sosem mondtad, hogy ez rossz - nevetett, és a keze már be is bújtt a nadrágomba.

- Tudod te, miről beszélek, René.

René végre rám nézett.

- Szeretlek. Egy év múlva is szeretni foglak, és Firenze nincs a világ végén.

Homloka a homlokomhoz ért, szempillái csiklandozták a bőrömet. Nem bírtam tovább visszafogni magam.

René megnyerte a csatát anélkül, hogy elkezdődött volna.

- Legalább... néha hasznát veszed... az íróasztalodnak. - Előrehajoltam, és belecsókoltam a nyakába, ott, ahol a legcsábítóbban ragyogott a bőre.

- Hé, ne szívd ki a nyakam! Holnap vizsgázom - tolt el magától.

- Teszek rá! Vedd úgy, hogy ez a büntetésed, amiért egy évre lelépsz.

Ahogy megcsillant rajta a lemenő nap fénye, René gerincoszlopa olyan volt, mint egy szépséges hegylánc. Ki kellett használnom, hogy ez a szépség még az enyém. René már kiáltozott a gyönyörtől. Ujjai reszketve markolták az íróasztal szélét.

- Most mondd, hogy egy év nem a világ!

Órákig csak feküdtünk, és néztük egymást, néha csókolóztunk, úgy, mint a szomorú felnőttek, türelmesen, visszafogott szénvedéllyel. René megígértette velem, hogy csak nőkkel fekszem le, amíg ő távol van. Én csak arra kértem, hogy ne tudjam meg, ha megcsal. Természetesen nem mondhattam meg neki, hogy valószínűleg beleőrülnék. Már attól rosszul voltam, ha valaki ránézett.

Anya nem mutatta, de láttam rajta, hogy fél. Amikor René elkezdett pakolni, harapni lehetett a feszültséget otthon. Apa le is lépett valami vidéki tárgyalásra hivatkozva, de valószínűleg csak egy külvárosi motelig jutott, ahol nyugodt körülmények között keféltette a legújabb szeretőjét. Azokban a napokban hallottam először Renét és Anyát igazán veszekedni. Meg kellett állapítanom, hogy René önző és elkényeztetett, ami részben az én hibám volt. Rémisztően szélsőséges természete a gyermeki naivitás és a számító akarat között ingadozott. Mindig elérte, amit akart. Eltöprengtem, hogy vajon mikor és mitől változott meg ennyire. Felhívtam Luigit, és megkértem, hogy néha-néha nézzen rá Renére, aztán tájékoztasson a helyzetről. Luigi egy kis rábeszélés

után elvállalta a kém szerepét. Ez a megoldás Anyát is megnyugtatta végre.

Aztán eljött a nagy nap.

Nem kísértem ki Renét a reptérre. Bezárkóztam a szobámba, és böngtem, pedig én nem szoktam bögni.

XXVIII.

Az első hónap volt a legnehezebb. Amikor egyedül voltam a lakásban, úgy mászkáltam szobáról szobára René lestrapált nyusziját szorongatva, mint egy kísértet. Szerettem Anyával lenni, mert ő is szenvedett. Moziba meg színházba jártunk, persze fogalmunk sem volt, mit látunk, mert folyton René járt a fejünkben. Jól megvoltunk. Ő is titkolta a fájdalmát, én is. Emlékszem, sokat nevettünk azzal a keserű nevetéssel, ami akkor tör fel az emberből, amikor megnéz egy Chaplin-filmet. Néha én is úgy éreztem magam, mint a Csavargó, újra kiürült a kezem és a zsebem.

Renével minden hétvégén beszéltünk. Úgy tűnt, hogy egész jól megvan nélkülem. De nekem hiányzott. Az emlékekből éltem. Végiggondoltam a kapcsolatunkat. Újra meg újra felidéztem a vihar éjszakáját, az első szeretkezésünket, René minden apró, jelentéktelen mozdulatát, azt, ahogy reggel a kávét issza, vagy amikor összeráncolt homlokkal tanulmányozza a videomagnó automata felvevőmódjának leírását. Ilyenkor mindig küldtem neki egy üzenetet. Csak annyit írtam, hogy hiányzik, és ő mindig visszaválaszolta, hogy én is neki.

Karácsonykor hazajött. Nem változott semmit. Szőke tincsei ugyanolyan vidám rejtélyességgel hullottak a homlokába, mint azelőtt. Csodásakat szeretkeztünk. Talán ez volt a távkapcsolat

egyetlen pozitívuma: a képzelet által felajzott vágyak. Akkor legalábbis így gondoltam, de elég nagyot tévedtem.

Már május volt. Közeledett a tanulmányi év vége. Aznap szabadnapos voltam, és végre egy kis életkedvvel ébredtem, mert már láttam a fényt az alagút végén.

A legnagyobb szarba akkor kerülünk, amikor már azt hisszük, hogy kimásztunk belőle.

Azt hittem, egyedül vagyok, ezért egy szál alsóban battyogtam le kávé inni. Éppen a seggemet ráztam egy idióta spanyol dalra, amikor meghallottam a kuncogást. A hang irányába fordultam. Anya állt az ajtóban, és kezét a szája elé téve röhögött rajtam. Ereztem, ahogy céklavörös lett a képem. Egyrészt utálok, ha meglesnek, másrészt nem szeretem mutogatni a testemet.

- Mi a baj, Travolta? Csak folytasd nyugodtan! Mintha itt se lennék - biztatott csésze után tapogatózva a konyhaszekrényben.

Valahogy elszállt az ihlet.

- Nem szép dolog megzavarni az embert reggeli seggriszálás közben. Különben is, mit csinálsz te itthon ilyenkor?

Anya előbb belekortyolt a kávéjába, lenyalta felső ajkáról a habot, csak azután válaszolt.

- Szabin vagyok. Ma tataroztatni fogok. Megjegyzem, rád is rád férne egy fodrász.

- Most komolyan, mi a fene baja van a családnak a hajammal? - méltatlankodtam.

Anya mustráló tekintettel tanulmányozni kezdett. Persze belepirultam megint.

- Hé, ne csináld! Ma már eleget égtem.

Erre elmosolyodott, és újra belekortyolt a kávéjába.

- Komolyan gondoltam, hogy eljöhetnél velem - mondta.

- Hová? Gyantáztatni? Kösz, de inkább kihagyom.

Anya elfintorodott.

- Jellemző! Tőlünk elvárjátok, hogy csupaszcsigák legyünk, de rajtatok bezzeg göndörödhet akár egy őserdő is.

Végignézttem magamon.

- Már megint általánosítasz. Látsz te rajtam bárhol is őserdőt? Még egy nyamvadt szavanna sincs.

Magasra szaladt a szemöldöke.

- És hová bújik, ha fázik? - kérdezte.

Először fel sem fogtam, mit mondott, de szerintem ő sem.

Ez már nem a megszokott anya-fia beszélgetés volt, ráadásul ennek mindketten a tudatában voltunk.

- Váltunk témát! - indítványoztam, hogy mentsem a helyzetet.

Anya unottan kavargatta a kávéját.

- Rendben. Szörnyen felment a benzin ára.

- Ja, rettenetesen.

Felnevetett.

- Akkor elkísérsz? Majd tömegközlekedünk.

Egyáltalán nem volt ellenemre az ötlet, hogy vele töltssem a napot. Szerettem vele lenni, mert Renére emlékeztetett. Kedves volt, és okos, az egyetlen ember, akivel igazán jól el tudtam beszélgetni. (És még én mondtam Renére, hogy önző.)

Remek délelőttünk volt.

A fodrász után kiültünk piknikezni a parkba. Anya haja csillogott a napfényben. Szokatlanul vidám volt, úgy kacagott, mint egy tinilány. Meg is bámulták rendesen. Szerettem volna megkérdezni, hogy mi a helyzet közöttük Apával, de nem akartam elrontani a kedvét. Így csak hevertünk a fűvön, és csacsogtunk. Néha az a furcsa érzésem támadt, hogy ez egy randi, és én úgy flörtölök, mintha még mindig kamasz lennék.

Renével akkor már öt éve jártunk, és mi sosem kellettük magunkat egymásnak. Anya viszont igazi nő volt, rafinált és számító. Pontosan tudta, hogyan gerjeszthet be egy pasit (bár itt meg kell jegyeznem, hogy éppen René is szakértő). Nem akarok

hazudni, imponált, hogy egy olyan jó nő, mint Anya, szemet vetett rám, de soha nem gondoltam, hogy ez több lenne futó testi vágynál, vagy néhány sikamlós megjegyzésnél.

Anya akkor mesélt először magáról. Tizenhat évesen teherbe esett, és a szülei abortuszra kényszerítették. Azt mondta, felnőttfejjel már megérti őket, akkor belebetegedett. René apjával az egyetemen ismerkedett meg. Nem volt nagy szerelem, de hozzáment, mert családot akart. Az esküvőn René már ott rugdalózott a pocakjában. Megkérdezte, hogy nagyon gyűlöltem-e, amikor megjelent az életemben.

- Hát nem repestem a boldogságtól - vallottam be -, de most el sem tudom képzelni az életemet nélkületek.

Felültem, mert megszólalt a telefonom. Ereztem, ahogy Anya tenyere végigsimít a hátamon. René hívott. A mai napig nem tudom megmagyarázni, miért nem vettem fel. Talán nem akartam megtörni a pillanat varázsát. Kinyomtam, és visszahevertem a főre. Anya mosolygott.

- Mi az? - kérdeztem.

- Emlékszel, mit mondtam arról, amikor először láttalak?

- Igen. Azt, hogy olyan voltam, mint egy ló.

Felnevetett.

- Azt hiszem, nem egészen így fogalmaztam. Apád mutatott meg, hogy fel tudjak készülni lelkileg a nagy találkozásra, vagy fussak, amíg futhatok. A kocsiból lestünk. Néhány idősebb sráccal fociztál. Kiabáltál és káromkodtál. Annyi vadság csillogott a szemedben, hogy megijedtem. Kétségeim támadtak, vajon fel tudok-e nevelni egy ilyen gyereket. Aztán egyszer csak elestél, és olyan gyámoltalanul néztél körbe, hogy azonnal megszerettelek. Úgy éreztem, szükséged van rám.

- Jól érezted. - Megfogtam a kezét, és megcsókoltam, úgy, ahogy a régi filmekben láttam, úgy, mint egy igazi úriember.

XXIX.

Anya délután elment a kozmetikushoz, én meg hazacsámборogtam. A buszon jutott eszembe, hogy visszakapcsoljam a telefonomat. Kereken húsz nem fogadott hívásom volt Renétől, meg egy üzenet, amiben csak ennyit írt: *Könyörgök, bocsáss meg! Szeretlek.* Mégis mit kellett megbocsátanom? Mi a fene volt ez az egész? Rohadtul bántam már, hogy kikapcsoltam azt a kurva telefont, mert a kártyámon nem volt elég pénz, hogy visszahívjam. Őrülten járt az agyam. Történt valami, és René biztosra veszi, hogy tudom, micsoda. De honnan tudhatnám? A telefonom nem jelzett hívást mástól. Akkor honnan? Futva tettem meg az utat a buszmegállótól a lakásunkig. A postaládában nem találtam semmit.

Felrohantam a szobámba, és rávetettem magam a számítógépre.

Ott volt. Egy rossz angolsággal fogalmazott e-mail, meg néhány csatolt kép. A nevéből ítélve olasz volt a srác, és undorító részletességgel számolt be a viszonyáról Renével. Újra elolvastam René üzenetét, amiben nem tagadott semmit. Tehát minden igaz volt. Megcsalt. Úgy begörcsölt a gyomrom, hogy össze kellett görnyednem. A falak lassan megindultak felém, a padló úgy hullámozott, mint a tenger. Nem tudom, mennyi idő telt el. Nem tudtam gondolkodni, csak figyeltem, ahogy a testemben szétárad a lelkem fájdalma. Azt kérdezgettem magamban: Hogyan lehet ezt túlélni?

Újra meg újra elolvastam a levelet, és megnéztem a képeket, amelyeken René önfeledten smárolt azzal a sráccal. Egyszerűen képtelen voltam hinni a szememnek. De igaz volt. A fájdalmat lassan felváltotta a harag. René elárult. A levél szerint karácsonykor már viszonyuk volt, tehát úgy jött haza hozzám,

hogy már dugta az a másik. Megtörtént a számomra elképzelhetetlen: René odaadta magát valaki másnak. Nem kértem, hogy legyen hűséges, mert bíztam benne, hogy kérés nélkül is az lesz. Talán félreismertem? Talán minden hazugság volt?

Álltam a szoba közepén, kívül téren és időn, túl bizalmon és hiten. Ott és akkor igazán gyűöltem Renét.

Szerencsétlenségemre pont abban a pillanatban szólalt meg a telefon. René volt. Nagyon halkán beszélt. Azt mondta, hogy az egész egy átpiált bulin kezdődött, és nem tartott tovább néhány hónapnál. Csak szex volt, semmi több. Azt hajtogatta, hogy nem tudja, miért tette, hogy nem akart megbántani. Azzal a sráccal összehaverkodtak. Mesélt rólam neki. Lefeküdt vele, de világossá tette, hogy nem akar semmi többet, de a srác beleesett, és ő erre megszakitotta a kapcsolatot. Ezért kaptam a levelet, ami nem más, mint gyerekes bosszú.

Csöndben hallgattam a nevetséges mentegetőzését, és csak egyre nőtt bennem a harag. Hallottam a hangját, de képtelen voltam felidézni az arcát, a szépségét, a száját, amivel hónapokig valaki mást csókolt. Kérlett, hogy mondjak valamit, hogy beszéljek hozzá.

Nem gondolkoztam. Határozottan és jéghidegen beszéltem vele.

- Mondjak valamit? Hát akkor most jól figyelj rám! Egy másodpercig se ringasd magad abba a hitbe, hogy megbocsátok, hogy valaha is megbocsátok neked. Mégis mit képzelsz te magadról?! Engem csak egyszer lehet elárulni. Megértetted?! Undorodom tőled. Ha visszaesz a fene, messzire kerülj el! Látni sem akarlak, te rohadt kurva! - Ezzel levágtam a telefont. Belül éreztem, hogy óriási hibát követtem el. Józan ésszel soha nem beszéltem volna így vele. Még így visszagondolva is hányingert kapok magamtól, de akkor a közelében sem voltam a józan észnek.

Csapódott a bejárati ajtó. Anya hazajött. Felkiabált, hogy jó lesz-e bolognai spagetti vacsorára. Azt hittem, ott helyben megőrülök. Összeomlott az életem, és ez a spagettivel jön nekem! Forgott velem a szoba. Bekopogott, amikor nem kapott választ, benyitott.

- Azt kérdeztem, hogy... -, Itt beléfagyott a szó, mert rám nézett. - Mi történt? - kérdezte.

Annyi aggodalom és törődés volt a hangjában, hogy csak még jobban felkavarodott a gyomrom.

- Nem érdekel a rohadt spagettid! - üvöltöttem, ő meg csak nézett rám René szemével. - Mi a francot bámulsz? Takarodj innen a pokolba!

Hallottam, hogy fut lefelé a lépcsőn. A léptei visszhangoztak a fejemben, és ez úgy hatott rám, mint egy jól irányzott pofán csapás.

Őt nem akartam bántani. Utánarohantam.

A konyhaablaknál állt, és rázta a zokogás. Térdre vettem magam előtte, úgy öleltem magamhoz. Azt akartam, hogy segítsen rajtam, segítsen, hogy ne fájjon annyira. Ő is térdre rogyott. Éreztem az ujjait a tarkómon, hallottam a szipogását, beszívtam! az illatát. Amikor megcsókolt, akkorát dobbant a szívem, hogy » ő is megérezte. Rám mosolygott a még mindig könnyes szemeivel, aztán olyan mélyre dugta a nyelvét a számban, hogy felnyögtem a gyönyörtől. Elsötétült a világ.

Abban az ágyban szeretkeztünk, amiben az apámmal feküdt, de akkor valahogy ez a tény egyikünket sem zavarta. Még soha olyan üresnek nem éreztem magam, mint abban a percben, amikor felfogtam, hogy mit tettem. Csak ültem az ágy szélén, és bámultam a tapéta virágmintáját. Néhány óra leforgása alatt sikerült mindent elvesztenem, ami fontos volt számomra az életben. Hogy történhetett ez meg már megint?

- Bocsáss meg! - Anya haja csiklandozta a bőrömet, ahogy a vállamra hajtotta a fejét.

- *Megbocsátás.* Ma valaki, akit az életemnél is jobban szeretek, a bocsánatomat kérte. Megtagadtam tőle, aztán olyat tettem, amit ő nem fog nekem soha megbocsátani.

Felálltam, és az ajtóhoz mentem.

- Még csak rám se nézel? Ennyire gyűlölsz? - kérdezte Anya.

Nem gyűöltem, nem éreztem semmit.

- Megkaptad, amit akartál, már nem kell tovább játszani, hogy a lelkem is érdekel - feleltem hidegen.

A zuhany alatt úgy bőgtem, mint egykor René karjaiban. Amikor sikerült egy kicsit megnyugodnom, azon kezdtem filózni, hogy hová tudnék menni, ahol nem találnak meg. Már régóta egyetlen barátom sem volt, így nem számíthattam senkire. Leültem a számítógép elé, hogy valami olcsó motelt keressek, és akkor hirtelen eszembe jutott valaki, így utólag visszagondolva, azt hiszem, azért írtam neki, mert már nem voltam képes egyedül küzdeni, szükségem volt rá, hogy valaki meghallgasson. Ez amolyan segélykiáltás-féle lehetett részemről, vagy valami ilyesmi. Reméltem, hogy Roy, aki egykor olyan készségesen világosított fel a melegszexről, még azt az e-mail-címet használja, amit négy éve megadott. Anno olyan közvetlennek tűnt, olyan megbízhatónak. Groteszk módon egyedül ő ismerte valódi mélységében a kapcsolatomat Renével. Valamiért úgy éreztem, számíthatok rá a bajban. Másra különben sem számíthattam. Nem kerteltem. Megírtam neki, hogy összetörték a szívemet, és szükségem van valakire, akinek a vállán kisírhatom magam, ja, és nem árt, ha az a valaki felajánl egy vackot a kéglije egyik sarkában.

Amíg a válaszra vártam, összeszedtem a motyómat. Már tudtam gondolkodni. René szobájába is átmentem, és begyűjtöttem minden olyan dolgot, amiről Anya rájöhetne a viszonyunkra, mert abban biztos voltam, hogy ha lelépek, elkezd majd kutakodni a cuccaink között. Egy dobozban hajtincsekre bukkantam. Szépen, gondosan fel voltak ragasztva kis, kocka alakú, aranyszínű kartonlapokra. Ezek mellett volt még néhány elszáradt rózsa, meg

két-három mécses az alján viaszmaradékkal. Egy doboznyi bizonyítéka annak, hogy René valóban szeretett engem. Akkor már nem tudtam sírni, csak a kezem remegett egy kicsit. Mire végeztem a pakolással, Roy válaszolt. Hajlandó volt istápolni engem. Meglepődtem, hogy egyetlen bőrröndben elfért az életem és az emlékeim, még René nyula is.

Az ajtónál Anya elém állt.

- Nem mehetsz csak így el! Mit mondok majd apádnak? Rámeredtem.

- Erre most komolyan tőlem várod a választ?

Felsőhajtott, és a tenyere mögé rejtette arcát.

- Nem teheted ezt! Hogy alázhatsz meg ennyire? Valóban ilyen gyűlöletesnek tartod, hogy szeretlek?

Már csak ez hiányzott! Megragadtam a csuklóját, és megráztam.

- Elmentek otthonról, vagy mi?! Hallod te magadat?! Ez csak szex volt, semmi több. - Amikor kimondtam, ledermedtem a szavaimtól, René szavaitól. Ennél nagyobb pofont nem is kaphattam volna a sorstól. - Felejts el engem, és felejtsd el ezt a délutánt! Mondtam már, hogy szeretek valakit. Felfogtad? Már évek óta szeretek valakit, akit ma elveszítettem. Soha nem fogok mást szeretni. Nem kell más! Te sem kellesz! Lehet, hogy a testem veled szeretkezett, de a fejemben őt láttam. Azt hiszed, hogy most rád nézek? Tévedsz. Én ebben a pillanatban is csak őt látom. Most pedig hagyj elmenni, és szedd össze magad, mert Apa mindjárt itthon lesz!

Úgy reszkettem az indulattól, mintha lázas lennék. Alig vártam, hogy végre becsapódjon mögöttem az a rohadt ajtó. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire Anya elállt az utamból, és kiengedett.

XXX.

Bandukoltam a folyóparton, és könyveltem. Ha humoros kedvemben vagyok, jót röhöghettem volna a helyzeten. Ettől még a görögök is zavarba jöttek volna. Néhány óra leforgása alatt kidobtam a férfiszexuális, aki mellesleg a testvérem, és lefektettem az anyámat. (Na jó, kevésbé hangzik drámaian, ha hozzáteszem a *mostoha* előtagot.) Akkora szarban voltam, hogy úgy döntöttem, meg sem próbálok kimászni belőle, úgyis csak visszazuhannék.

Sétáltunk, én és a fájdalom. Cipeltem a bőrröndömet és a lelkiismeretemet, mindkettő irtó nehéz volt. Körülöttem a város meg, mintha mi sem történt volna, élt, lüktetett és zsibongott tovább.

Roy a belvárosban lakott. Jó sokára találtam rá az épületre, persze lift még véletlenül sem volt benne. Mire felszenvedtem a hatodikra a csomagomat és a bűntudatomat, rendesen kifulladtam. Amikor megnyomtam a csengőt, kicsit elbizonytalanodtam. Mi van, ha Roy egy perverz pszichopata, aki berángat az ajtón, aztán megerőszakol? Hm. Na, és akkor mi van?! Ennél rosszabb már úgysem lehetett a szaros életem.

Nyílt az ajtó, és előbukkant egy alacsony, köpcös alak, őszülőkopaszodó halántékkal.

Első benyomás: Akarok én ezeken a vállakon sírni?

Ekkor megszólalt:

- Pont ilyennek képzeltelek. Mi történt?

Megvakartam a fejem búbját.

- Röviden? René megcsalt, erre én kirúgtam, aztán keféltam az anyjával.

Roy csücsörített, mint aki fütyülni készül, de tapintatból mégsem tette, inkább elmosolyodott.

- Üdvözöllek, fiam! Erezd magad otthon! Anyám lassan nyolcvan, így bízom benne, hogy nem fogsz kísértésbe esni.

Második benyomás: Van benne valami megnyerő.

A lakás nem volt valami nagy. A nappali sarkában kaptam egy matracot pillangós ágyneművel, meg egy polcot a holmimnak. Mivel nem vagyok igényes, tökéletesen elégedett voltam. Roy főzött nekem egy jó erős kávét, és elmeséltette velem részletesen a történeteket, mondván, úgysincs semmi a tévében.

Három órán át beszéltem. Jólesett. Még soha senkivel nem tudtam beszélgetni a Renével való kapcsolatomról.

Harmadik benyomás: Ez a hapsi pszichológus.

Amikor befejeztem a monológom, bár nem a mondanivalóm fogyott el, hanem a torkom fájdukt meg a sok beszédűtől, Roy nem szólt semmit, csak mikroba tette a vacsorát.

- Most elítélsz? - kérdeztem.

Roy meglepetten kapta fel a fejét

- Miért tenném? Én csak egy vénűlő homokos vagyok, nem az erkölcsrendészet. Áh, jó lesz tortilla, vagy inkább bolognai spagettit kérsz? Oké, csak vicceltem - mondta, és úgy nevetett, hogy féltem, elejti a kezében lévő tányérokat.

- Látom, remekűl elszórakoztatnak a problémáim.

Vacsora után elpunnyadtunk a tévé előtt. Ahogy közeledett az éjszaka, úgy nehezedett rám egyre jobban a nap eseményeinek súlya. Tele lett a fejem sötét gondolatokkal. Újra hallottam René hangját, Anya sóhajait. Azt gondoltam, hogy meg fogok örűlni. Ültem egy idegen lakásban egy idegennel, és én magam is idegen voltam.

Egy átpiált bulin kezdűdűt - súgta René hangja a fejemben.

És Anyáék ágyában végzűdűt - súgtam vissza neki. - *Hogy tehetted ezt velem? És én hogy tehettem ezt veled?*

Kulcs nyikordult a zárban, aztán kivágűdűt az ajtó, és megjelent egy srác.

- Hali! Örűlűk, hogy megismerhetlek. Yuu vagyok. Roy sokat mesűlt rólad.

Padlót fogtam. Ott állt előttem egy hihetetlenül jóképű, magas, karcsú srác, és úgy mosolygott Royra, hogy kétségem sem maradhatott afelől, milyen viszonyban vannak. Negyedik benyomás: Roy mázlista.

Szinte ismeretlenül befogadtak a lakásukba, és helyet adtak az életükben. Hálás voltam nekik, mert a barátságuk segített hamar túllépni az önmarcangolás időszakán. Úgy gondoltam, René és Anya tehet mindenről. Na igen, egyszerűbb volt az áldozat szerepében tetszelegni, mint a bűnösében. Royék mindent megtettek, hogy felvidítsanak és eltereljék a gondolataimat. Minden új volt és csábító abban a világban, amit feltártak előttem. A melegbárok és partik alkoholmámorában, a város titkos oldalának vakító diszkófényében könnyű volt megfeledkezni a fájdalomról. És én felejteni akartam, mindenáron el akartam felejteni Renét és a múltamat. A munkahelyemen felmondtam. Amíg nem találtam új munkát, Roy elintézte, hogy felvegyenek egy bárba mixernek. Ő maga tanított meg az italok keverésére. Roy mindenhez értett. Eleinte kicsit nehezen viseltem a nyíltan homoszexuális stílusát, de idővel megszoktam.

Lassan eltelt két hónap, és én semmit sem hallottam René felől. Apának azt mondtam, hogy összecuccoltam egy csajjal. Nem túlzottan idegelte magát miattam. Régen ez bántott volna, akkor csak röhögtem rajta. Anyára gondolni sem akartam.

Éjjelente néha a szívemre tettem a kezem, és elcsodálkoztam, hogy mindezek után még képes dobogni.

XXXI.

Július vége volt már, amikor Luigi felhívott. Éppen ebédet főztünk Royjal. A mobil kijelzőjén láttam, hogy olasz szám. Egyből a torkomba ugrott a gyomrom, de csak Luigi volt, nem René. Tudott

mindenről, ami történt, mert René elmondta neki, amikor véletlenül összefutottak egy kiállításon. Arra kért, bocsássák meg. Előadott egy hosszú monológot a kegyelemről. Végül azt is elújságolta, hogy René már a hétvégén hazatér, és beszélni akar velem.

Én meg arra kértem Luigit, hogy ne avatkozzon bele a dolgaimba, majd rávágta a telefont. Persze minden felkavarodott. A tudat, hogy René néhány napon belül hazajön, érzelmek áradatát indította el bennem. Gyűlöltem, de sóvárogtam is utána. Nagyon kétségbeesett lehetett, ha valakit beavatott a magánéletébe.

- Miért olyan nagy baj, hogy megcsalt? - kérdezte Roy. - Yuu is lefekszik másokkal, és én is, de szeretjük egymást, és boldogok vagyunk. A test az test, a lélek meg lélek.

Erre felforrt az agyvízem.

- Na, hagyjuk ezt a test meg lélek dumát! Egy életre elegendem van belőle. Ti mások vagytok. Az egészen más, amit ti csináltok.

Roy felnevetett.

- Ne röhögj ki! Én nem vagyok meleg - kértem ki magamnak.

Roy eltátotta a száját a kijelentésemtől.

- Javíts ki, kérlek, ha tévedek, de én bizisten úgy tudtam, hogy René férfi.

- Nem értesz te semmit! Ez más... volt. René meleg, de én nem... Én őt szerettem, nem azt, hogy férfi - érveltem sután.

Roy leült, keresztbe rakta a lábait, és lassan malmozni kezdett az ujjával.

- Ezek szerint soha nem élvezted Renével a szexet, csak elviselted a dolgot.

- Ne beszélj baromságokat! Persze, hogy élveztem.

- De csak úgy tessék-lássék módon dugtad meg, igaz?

És mellette kergetted tovább a csajokat.

Elképedtem. Hogyan feltételezhetett rólam ilyesmit?!

- Nekem csak ő volt, senki más - jelentettem ki dacosan.

- Ebből azt a következtetést vonom le, hogy René kielégítette minden vágyadat.

Kezdttem kapiskálni, mire akart kilyukadni, és csodálkoztam, hogy az elmém ennyi év után még mindig ragaszkodott a buta elképzeléseimhez és magyarázataimhoz.

- És most is őutána sóvárogsz - folytatta Roy. - Magányos éjszakáidon magad elé fested őt. Elképzeled a testét, a farkát.

Elképzeled, hogy újra meg újra magadévá teszed, a legmohóbb vággyal merülsz el benne...

- Elég volt ebből! - szóltam rá.

Felálltam, és az ajtóhoz mentem, de mielőtt kiléptem volna rajta, Roy felé fordultam.

- Még ha igazad is van, ez nem változtat semmin. Lehet, hogy a szexuális beállítottságunk ugyanolyan, de a szerelemről másképpen vélekedünk.

Úgy igazából nem rázott meg a dolog. Meleg vagy sem, a szívem attól még tovább fáj. Bár ezzel Roy legalább elérte, hogy magamba szálljak egy kicsit. Végül is melyikünk követte el a nagyobb bűnt?

Roy és Yuu bulizni mentek. Nekem semmi kedvem nem volt velük tartani. Az járt a fejemben, hogy ha akkor nem reagálok úgy, ahogy tettem, most otthon várhatnám Renét. Megbeszelnénk az egész hülyeséget, aztán szeretkeznénk egy jót.

Nem.

Ez nem ilyen egyszerű, akkor sem lenne az, ha otthon lennék. Nem tudok én ilyen könnyen megbocsátani. Hazudott. Jaj, René, miért tetted ezt velünk?

Ahogy hátrahajtottam a fejem, éppen a holdra láttam. Ő is látott engem ott fekvve egy matracon, a gondolataimban fulladozva. Vajon azt gondolta, hogy szánalmas alak vagyok? És mire gondolhatott René ugyanabban a percben, ugyanazt az égboltot nézve?

- Mit csinálsz?

Annyira elbambultam, hogy nem hallottam, mikor jött meg Yuu a buliból.

- Megijesztettél. Egyébként a holdat nézem.

Yuu rágyújtott, és letelepedett mellém a matracra. Ő is felnézett a holdra.

- Tudod, hogy egyre távolodik? Néhány évszázad, és golflabdányi méretűre töpörödik. Hiányozni fog.

- Nekünk már aligha - vetettem közbe, és felültem, mert egy kicsit zavarban voltam.

- Hé, én hiszek a reinkarnációban. Kérsz? Jó áru.

Nem nagyon voltam hozzászokva a fűhöz, de azért kértem néhány slukkot. Yuu haja ki volt bontva. A fekete tincsek a háta közepéig értek. Ereztem, hogy nem véletlen a szitu, hogy van valami köze a Royjal folytatott beszélgetéshez.

- Nem fekszem le veled, ne is strapáid magad - közöltem vele kerekén, mire felnevetett.

- Ki kért rá? Nálad ezerszer jobb hapsikkal kefélnétek, szívem.

Duzzogva hallgattam. Kintről behallatszott a város éjszakai élete.

- Najó, én léptem tusolni. További jó álmodozást!

Ezzel elvonult. Hallottam a víz zubogását. Egy nagyon távoli éjszakára emlékeztetett. *Nem ezt akartad?* - kérdezte René hangja a fejemben. Nem tudom, a fű tette-e, vagy az a tény, hogy akkor már hetek óta nem volt normális szexuális életem, de elgondolkodtam a felkínált lehetőségen. Már úgysem lesz semmi olyan, mint volt, akkor meg nem mindegy, mit teszek? René gondolkodás nélkül megcsalt engem.

Amikor Yuu besétált a szobába anyaszült meztelenül, vízcseppektől csillogó bőrrel, már ideges sem voltam.

- Te aztán tudod, hogy érd el, amit akarsz.

- Milyen ez a te Renéd? - kérdezte Yuu, miközben egy újabb jointra gyűjtött.

Nem nagyon volt kedvem válaszolni a kérdésére, mert úgy éreztem, azok után, amit tettünk, nem vagyunk méltók arra, hogy Renéről beszéljünk. Persze ez hülyeség volt. Van bennem valami furcsa hajlam arra, hogy Renét szentként kezeljem, pedig tudom, nem az, távol áll tőle, de mégis áhítatot érzek, ahányszor csak rá gondolok.

- Szébb, mint én? - nevetett olyan kacéran Yuu, ahogy René sosem tenné.

Gondolkodtam, hogyan tudnám leírni René szépségét, hogyan tudnám szavakkal kifejezni a lényét. Nem volt könnyű, most sem lenne az.

- Olyan fehér a bőre, hogy félek, beszennyezem, ha megérintem, mégis örülten vágyom rá. A haja szőke. Mézszínű hullámok csiklandozzák a nyakamat, amikor a vállamra hajtja a fejét. A teste olyan kecses és törekeny, mint egy pillangó. A csókja egyszerre lágy és érzéki. Szeretem az ajkai ízét, a szempillái rezzenését. Azt a boldogságot pedig, amit akkor érzek, amikor a testébe hatolok, nem tudom leírni szavakkal. Az a mennyország.

Ahogy mindezt kimondtam, eltűnt a haragom. Újra szerettem Renét. Már nem érdekelt, mit tett, csak az érdekelt, hogyan szerezhetem vissza.

Hiszen én nem tudok nélküle élni.

XXXII.

Csöngettek. René sóhajtott, és feltápáskodott, hogy ajtót nyisson. Roy hangja betöltötte az egész lakást. Rá is szóltam, hogy vegye halkabbra a hangerőt, mert leesnek a díszek áfáról. Roy sokat hízott az elmúlt évek alatt. Komolyan féltettem a kanapénkat, amikor

ráhuppant óriási méretű hátsójával. Döbbenet, hogy Yuu miért van még mindig vele.

- Hé, te disznó! Veszed le róla a szemed! - szóltam rá, amikor már túl régóta stírölte Renét.

Roy sóhajtva, teátrálisan a plafon felé emelte karját.

- Néhány éve ez így hangzott volna: Hé, te disznó, veszed le róla a kezed! Kérlek, légy tapintatos, és feltételezd rólam a legrosszabbat! Az önbecsülés egyetlen tápláléka mások pozitív véleménye. Aki azt mondja, hogy ez nem így van, az hazudik. Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy elhiszed, nem csak a szememtől kell féltened a te kis Renédet.

Yuu felnevetett, és egy cuppanós csókot nyomott Roy szájára. Renévéi összenézünk.

- Viselkedjete! Mindjárt befutnak az ősök! - szólítottam fel őket.

- Kértek bort?

Roy elégedetten nyújtózott egyet.

- Ez aztán a karácsony! Bor, meleg családi összeröffenés. Mi kell még? A mentőknek szóltál, hogy álljanak készenlétben?

René elsimította homlokából a szőke hajfürtöket, mielőtt válaszra méltatta.

- Tekintve, hogy te is egy asztalnál ülsz majd Anyáékkal, inkább a katasztrófavédelmet értesítettük.

Roy röfögésszerű hangot adott, aztán megmarkolta René fenekét, aki éppen bort töltött a poharába. Gondolkodás nélkül vágtam pofán.

- Boldog karácsonyt! - mondta a képét tapogatva. - Rabul ejt ez a heves vérmérséklet. Nem is tudom, melyikötöket szeretném jobban megdugni.

Erre már nem tudtam mit mondani.

Bevonultam a lakás egyetlen olyan helyiségébe, ahová Roy jelenléte nem kúszott-mászott be: a szobiba. Miért van az, hogy én előbb-utóbb mindig a szobiban kötök ki?

Rágyújtottam egy bagóra. Éppen a vécén állva fújtam a füstöt kifelé az ablakon, amikor kopogtak.

- Tartsd vissza! - kiabáltam ki.

- Én vagyok, te hülye! - hallottam René hangját.

Kidobtam a csikket az ablakon, és beengedtem.

- Ha nem vigyázol, egyszer felgyújtod a házat - figyelmeztetett, és megragadta a csuklóm, amikor ki akartam menni. - Maradj!

- Azt akarod, hogy nézzem? - kérdeztem döbbenten.

René paprikavörös lett.

- Megörültél? Mi a fene bajod van?

Ha azt ott mind felsorolhattam volna neki...

- Bocs, de teljesen kész vagyok.

René hozzám bújt. Éreztem a haja illatát.

- Figyelj! Én nem bánom. Érted? Nem érdekel - mondta.

Ez volt az a pillanat, amikor átszakadt a gát. Úgy hullottak a könnyeim, mint egy dedósnak az óvodában. Lecsúsztunk a földre, ami kissé kényelmetlenné tette a benntartózkodásunkat, mivel a helyiség csak akkora volt, hogy egy ember kényelmesen ráülhessen a vécécészére. Meg se tudom számolni, hányszor képzeltem el ezt a beszélgetést, de egyetlenegyszer sem képzeltem bele ebbe a díszletbe. Egymás dereka köré kulcsolt lábakkal kuporogtunk.

- Nem a te hibád - suttogta René. - Nem a te hibád és nem is az övé. Azt hittem, erős vagyok, de tévedtem. Ne haragudj rám!

Magamhoz szorítottam, olyan erővel, hogy a mellkasomon éreztem a szíve dobogását.

- Beszélj hozzám! Azt akarom, hogy beszéljess velem! Érteni akarlak, nem csak érinteni. Kérlek, könyörgök, engedj be az életedbe!

René megfogta az államot, hogy felemelje a fejem, és a szemembe nézhessen.

- De hát már tíz éve az életemben vagy - emlékeztetett szelíden. - Rendben. Megpróbálom. Tudod, hogy szeretlek, igaz?

Bólogattam. A könnyek csípték a bőrömet. René felszárította az ujjával, aztán megcsókolt.

- Nálad jobban nem csókol senki - mondtam, és letöröltem a hüvelykujjammal egy nyálcseppet a szája sarkából. - Figyelj! Én rajtad kívül nem akarok mást csókolni. Sosem akartam mást. - Belemarkoltam a hajába, úgy húztam magamhoz. - Házasodjunk össze!

René szemei óriásira kerekedtek. Egy pillanatig azt hittem, sírni fog, de nem tette. Nem. René elmosolyodott, egy igazi, ragyogó mosollyal.

- Ezt nem hiszem el! Te tényleg a klozetben kérted meg a kezem?!

XXXIII.

Elérkezett a november, és az időjárás egyfolytában sírt odakint. Igyekeztem a négy fal között élni az életemet, hogy ne kelljen látnom a könnyeit. Elég volt a saját könnyeimmel megbirkóznom. Éjjel a bárban dolgoztam, a nappalaim azzal teltek, hogy Renére gondoltam, és emésztettem magam. Egyetlenegyszer sem próbált meg kapcsolatba lépni velem. Ugyanannak a városnak ugyanazt a szmogos levegőjét szívtuk, de akár Firenzében is lehetett volna.

Vajon hiányzóm neki? Gondol rám? A francba! Mi a szart csinál?

Rettentő fáradtnak éreztem magam, pedig nem csináltam semmit. Apa néha felhívott, olyankor játszottam a saját magamnak írt szerepet, a magabiztos, felnőtt férfit, de az egész beszélgetés alatt az járt a fejemben, hogy nem neki, hanem magamnak hazudok. Egy sértett gyerek voltam, aki szeretette vágyott, mégis minden tőle telhetőt megtett azért, hogy ne szerethessék. Egy beszélgetés alkalmával Apa megemlítette, hogy Anya kórházban van. Nem volt súlyos a dolog, valami nőgyógyászati műtétre kellett befeküdnie. Egészen addig nem is

gondoltam Anyára. Hónapokig sikerült kizárnom őt magamból. Amikor letettem a telefont, tudtam, hogy meg fogom látogatni. Azt mondta, szeret, ezért, még ha valószínűtlen is ez az egész, felelősséggel tartoztam érte. Vajon René mikor látogatja? Ki kellett zárnom a lehetőségét, hogy pont ott fussunk össze, mert nem alázhattam meg ezzel Anyát.

November vége volt már, és reggelente látszott a lehelet. Az emberi test belső forrósága kis párafelhőkben tört elő. Szerettem nézni, ahogy beszélgetnek körülöttem, ilyenkor láttam, hogy a szó tényleg elszáll. Csak azt sajnáltam, hogy nekem nincs kivel beszélgetnem. Összehúztam magamon a kabátot, és felgyorsítottam a lépteimet.

Hét óra volt. Egy kapualjba húzódtam a házunktól nem messze, és figyeltem. Renét vártam. Két óra hosszát szobroztam ott, mire végre megjelent. Ereztem, hogy egyre gyorsul a szívem dobogása, a hányinger kerülgetett. Karácsony óta nem láttam. Lassan egy éve. Fekete kabátot viselt, ami kihangsúlyozta a haja szőkeségét. Apró lófarokba fogta a tincseit, de néhány rakoncátlan fürt kiszökött a gumi szorításából, és a tarkóját simogatta. Megváltozott. Már nem az én Reném volt, hanem egy felnőtt, idegen szépség. Fázósan szorította magához a mappáját. Arra gondoltam, át kellene ölelnem, hogy felmelegítsem. Ha ez a világ normális lenne, most engem szorítana magához, nem egy halom rajzlapot. A fejemben halkan zúgni kezdett a tenger. Már megint ott álltunk mi ketten az ürességgel és a végtelenséggel. René sietett, nem volt egyszerű követni. Az egyik utcában megállt egy ajándékbolt előtt, és bekopogott.

Mi a fene? Van valakije! Nem, az nem lehet!

Egy nő nyitott neki ajtót. René bement, és teljes húsz percre ott is maradt. Nem mertem közelebb menni, nehogy meglásson a kirakatüvegen át. Nagy sokára végre kijött, és szapora léptekkel a buszmegálló felé vette az irányt. Rendben. Az egyetemre ment.

Amíg a buszra várt, kedvemre gyönyörködhettem benne. Lestem a profilját, próbáltam felfedezni rajta a bánat vagy a megbánás ráncait, de nem láttam semmit, csak az elképesztő szépséget. Ez egy kicsit fájt.

Mit jelentek én neked? Egyáltalán jelentek még neked valamit?

René nyakán közömbösen táncoltak a hajtincsek a novemberi szélben.

Hogy lehet ilyen távol valaki, aki egyszer már olyan közel volt?

Mielőtt választ kaphattam volna a kérdéseimre, a busz torka elnyelte Renét, és messzire vitte tőlem. Nem tudtam ellenállni a kísértésnek, betértem a boltba. A megszokott túlsúfolt, levegőtlen helyiség volt egy mosolygós eladónővel, aki éppen képeslap méretű akvarell képek között válogatott. Volt néhány bekeretezve a falakon is. Mind a város nevezetességeit ábrázolták. Közülük néhány René munkája volt. Felismertem a stílusát, aztán felfedeztem rajtuk az apró R monogramokat is. Szerettem volna ott helyben mindet megvenni. A nő nem adta valami drágán őket, ami egyértelművé tette számomra, hogy egyáltalán nem ért a művészethez, de még ennyiért sem engedhettem meg magamnak. Választanom kellett. Amikor a nő látta, hogy René képei előtt szobrozok, az eladók szokásos behálózó mosolyával invitált a pulthoz, hogy nézzem meg a művész legújabb képeit, amelyek éppen most érkeztek. Azon töprengtem, vajon mennyi lehet René részesedése. Kényszeredetten léptem a pulthoz, mert nem akartam, hogy lássa az arcomat, miközben válogatok közöttük.

Hogy is érthetné meg, hogy számomra mindegyik egy műkincs, mert René ecsetvonásai, René gondolatai alkották őket. Úgy éreztem, az a nő tolvaj.

A képek tökéletes részletességgel ábrázolták az épületeket, parkokat. Először átsiklott rajta a tekintetem, de az agyam szerencsére érzékelt, és megdobogtatta a szívemet. Az egyik kép parkban pihenő embereket ábrázolt. A kis mesterséges tónál gyerekek vitorlásokat úsztattak. Szerelmesek sétáltak kéz a

kézben, egy pár a fák árnyékába rejtőzve csókolózott. Aprók voltak, de még így is látszott, hogy mindketten fiúk. Az egyik az én régi, piros sálamat viselte, a másik René bojtos sapkáját. Ránéztem a nőre, vajon ő is észrevette-e ezt a nyár közepén téli ruhába öltözött, furcsa kis párost. Nem valószínű, mert számára ez a kép nem mesélt semmi másról, csak egy forró nyári napról, de nekem az egész életem volt rajta, és egy üzenet Renétől. Hirtelen őrrült remény töltött el.

Megvettem a képet, és a boldogságtól mámorosán indultam a kórház felé.

René fázik nélkülem, René emlékszik mindenre, és talán visszavár..

A kórházkomplexum hatalmas parkjában bolyongtam az épületek között. Majdnem egy órámba került, mire kinyomoztam Anya szobaszámát. Utoljára akkor jártam kórház közelében, amikor levették a gipszemet. Hirtelen eszembe jutott, milyen régen volt az már. Anya akkor minden nap jött látogatni. Most ő fekszik a rácsos ablakú, fehér falak között, és René hozzájön el látogatóba. Felidéztem René alakját, amint pillangókat rajzol a gipszemre. Milyen ártatlanok voltunk akkor még, kisfiúk. A metróaluljáróban vásárolt virágcsokromat szorongatva tébláboltam az erkélyes épület bejáratánál, ahol Anya szobája volt.

Hát ez kellemetlen helyzet lesz, de meg kell tenned! - mondta bennem egy hang, valószínűleg a lelkiismeretem.

De muszáj ezt tennem? Még elfuthatok - próbált ellentmondani a gyávaságom.

Nem, te egyfolytában csak elfutsz. Itt az idő, hogy vállald a felelősséget. Tehát húzzál felfelé, és keresd meg azt a rohadt szobát, legalább ettől a hülye csokortól is megszabadulsz végre!

Felcplattam a harmadik emeletre. Megtaláltam az ajtót.

Es mi lesz, ha Anya hozzám vágja ezt a nyamvadt csokrot?

A, nem teszi! Azt mondta, szeret - válaszolta a belső hang.

De uramisten, én miket mondtam neki!

Bekopogtam. Nem jött válasz. Toporogtam egy keveset, aztán benyitottam. Anya aludt. Nagyon nyugodtnak tűnt. Szőke haja szétterült a párnán. Kétségtelen, hogy ő a leggyönyörűbb nő, akivel valaha találkoztam. Leültem az ágya melletti székre, és néztem, csodáltam az álmát. Még arról is elfeledkeztem, hogy a virágok ott kókadoznak a kezemben. Lehet valaki egyszerre két emberbe szerelmes? Ebben sosem hittem. De akkor melyik az illúzió? Anya megmozdult. Nagyot sóhajtott, és egy pillanatra kinyitotta a szemét, aztán becsukta. Csak néhány másodperc elteltével fogta fel, hogy ott vagyok, akkor újra kinyílt a szeme. Leplezetlen döbbenettel bámult rám.

- Hé, hogy gondolhattad, hogy nem látogatlak meg? - kérdeztem, és bosszúsan hallottam a fejemben a hangom félelemmel teli csengését. Még az érettségi sem volt olyan nehéz, mint az a perc, mialatt állnom kellett a tekintetét.

- Szörnyen sápadt vagy - szólalt meg végül.

Fellélegeztem.

- Ja, te is.

Elmosolyodott.

- A kórházi levegő sápaszt.

- Igen, tudom, volt alkalmam megtapasztalni.

Pokolian izzadt a tenyerem, Anya meg csak nézett rám. Úgy éreztem, belém akar látni. Anya keresett bennem valamit.

- O, izé... Jól vagy? - Ennél idiótább kérdést nem is tehettem volna fel.

Anya körülnézett a sivár kórházi szobában, és szemében felvillant egy pajkos kis tüzecke.

- Persze, hogy jól, csak egy kis pihenésre vágytam, és mivel a Fülöp-szigetek derogált, hát e mellett a hely mellett döntöttem.

Nem vághattam valami értelmes pofát, mert még hozzátette azt is, hogy teljes ellátásban részesül, van fürdetés meg biliztetés, sőt a

doktor úr volt olyan drága, és a reggeli kontrollvizsgálaton csak könyéig nyúlt fel benne. Azt hiszem, erre még sápadtabb lettem.

- Csak vicceltem - nevetett. - Azt nekem hoztad? - mutatott a virágcsokorra.

El is felejtettem, hogy még mindig szorongatom.

- Jaj, ne haragudj! Egy kicsit viseltes már.

Felálltam, és belegyömöszöltem az ágya mellett álló vázák egyikébe egy rózsacsokor mellé.

- Látom, virágnak nem vagy híján.

Anya tekintete megint villant egyet.

- Megtennéd, hogy kicseréled a vizet benne? Lassan megposhadnak szegények - hadarta.

- Persze.

- A mosdó ott van a folyosó végén.

Örültem, hogy tehetek végre valami értelmeset is. Felkaptam a vázát a két csokorral, és az ajtó felé indultam. Anya utánam szólt:

- De aztán el ne szökj!

Elvigyorodtam.

- Félted a virágaidat, mi?

- Eltaláltad.

A mosdóban meglestem a képemet a tükörben. Tényleg sápadt voltam, no meg egy hajvágás is rám fért volna már.

Vajon mit gondolhatott Anya, amikor egyedül maradt a szobában? Sosem tudtam meg. Amikor visszamentem, úgy mosolygott, mint régen, mint amikor még az anyám volt. Ügyetlenül próbáltam elkerülni, hogy meg kelljen szólítanom. Nem mondhattam neki azt, hogy *anya*, hiszen lefeküdtem vele, de a nevén se szólíthattam, mert akkor el kellett volna ismernem, hogy az a délután megtörtént.

Nem faggatott, arra várt, hogy én beszéljek, mondjak csak annyit, amennyit el akarok mondani. Meséltem neki az új munkámról, de azt nem mondtam el, hol van a bár. Beszéltem Royról, de persze arról hallgattam, hogy egy vén homokos.

Szörnyen unalmasnak találtam magamat, és valószínűleg Anya is, mert folyton az órát leste.

- Najó, nekem mennem kell! - Felpattantam, hogy leakasszam a kabátom az infúziós állványról.

Anya elkapta a karomat.

- Maradj még! - kérte.

Ujjai végigcsúsztak a pulóveremen, és összekulcsolódtak az ujjaimmal. Mialatt néztük egymást, az óra türelmetlenül ketyegett Anya mellett az asztalon. Arra gondoltam, mi lett volna, ha csak Anyát ismerem meg, ha Renével sosem találkozom. Fájt a forró ujjak szorítása. Egyszer már szorította így a kezem, de arra a pillanatra nem szabadott emlékeznünk, arról a pillanatról el kellett feledkeznünk, hogy újra így nézhessünk egymás szemébe. Óvatosan kiszabadítottam az ujjaimat az ujjai közül.

- Tényleg mennem kell. Vigyázz magadra, és gyógyulj meg! Rendben?

Anya összeszorította az ajkait, és bólintott, aztán letette a fejét a párnára. Lehunyta a szemét.

Fogtam a kabátomat, és feltéptem az ajtót, hogy minél előbb szabadulhassak a szoba fojtogató levegőjétől. Teljes lendületből csapódtam neki valakinek. Éreztem a test gyors lélegzését, a csontjaimnak ütődő csontokat. Kábultan kértem bocsánatot, és már indultam volna tovább, amikor a fejemben, akár egy sötét szobában, kinyílt az ablak, beáramlott a friss levegő meg a napfény.

René állt előttem teljes életnagyságban, szélfutta szőkeségében, a fekete kabátban, amiben az egyetemre indult. Most, hogy közelebbről láttam, rettentően soványnak tűnt, az arcán két piros rózsa égett, mintha lázas lenne. Valami új, megmagyarázhatatlan aura lengte körül, ami úgy vonzott magához, mint lámpafény az éjjeli lepkét.

A hajgumiból egyre több fürt szökött ki, és René idegesen terelte őket a füle mögé.

Nem tudtam megszólalni. Nem voltam felkészülve erre a találkozásra. Lehet, hogy minden éjjel erről álmodtam, de a valóság élő, lélegző pillanata kitörölte a fejből a jól kigondolt, frappáns frázisokat.

- Szia! - mondta, és mosolyogni próbált.

- Helló!

XXXIV.

Akkor már lassan tíz éve történt, hogy mi ketten, mint két idegen, ugyanígy álltunk egymással szemben. Akkor ott volt Anya és Apa, most egyedül voltunk. Szótlanul sétáltunk a kórház parkjában. Lábunk alatt unottan zizegtek a lehullott, sártól megfeketedett falevelek.

- Szóval egy bárban dolgozol? - törte meg a hallgatást René.

- És jó hely?

- Ízlés dolga. Én szeretem...

Azt hiszem, az ember legnagyobb ellensége a saját büszkesége, és ha az a büszkeség még ráadásul sértett is, akkor igazán nagy a baj.

Nélküle René szemébe néztem volna. Nélküle megfogtam volna a kezét. Nélküle azt kértem volna, hogy felejsük el az egészet, csókoljuk meg egymást, és kezdjük újra. De hát ott sajgott bennem a büszkeség, és makacsul ellenszegültem a saját akaratomnak.

René leült egy padra. Fölnézett rám. Ajkai kissé szétnyíltak, olyan érzéken, hogy egy pillanatig azt hittem, a testem úgy reagál erre a látványra, ahogy ebben a helyzetben nem lett volna valami illendő.

- Én is találtam munkát - szólalt meg újra. - Nem nagy dolog - nevetett. - Egy ajándékboltnak festek képeket.

Mivel makacsul hallgattam, muszáj volt tovább erőlködni.

- És... Hol... Kinél laksz?

Leültem mellé, és azzal szórakoztam, hogy kis halmokba söpörtem az elrohadt faleveleket a lábammal.

- Egy főszernél, aki egyébként újságíró és életművész, de ez nem látszik rajta.

René fázósan húzta össze magán a kabátot, és a sáljába rejtette előlem a száját.

- Lefeküdtél vele? - kérdezte halkán.

Vettern egy mély lélegzetet, csak hogy elegendő hatásszünetet tartsak, mielőtt megforgatom a tört a szívében.

A világ legnagyobb talánya a következő: Miért bántjuk azt, akit szeretünk?

- Nem. Vele nem, csak a pasijával - feleltem olyan könnyedén, hogy magam is meglepődtem a saját kegyetlenségemen.

Arról nem tehettem, amit Anyával műveltem, az nem volt szándékos, arról csak a fájdalom tehetett, az meg se történt, de Yuu már más dolog volt. Yuu volt az igazi bosszú. Óvatosan meglestem, elértem-e a kellő hatást. Csalódnom kellett, mert Renének a szeme se rebbent. Hallgattunk. Kezdtem fájni. A szél átfújta a kabátomon, és egészen a szívemig hatolt. René fehér keze ott pihent mellettem a pádon. Milyen egyszerű mozdulat lett volna megfogni és felmelegíteni, de ez a világ menthetetlenül elveszett, és mi, emberek végtelen hülyék vagyunk. Nem mozdultam, csak a lábam folytatta automatikusan a levélhalmok gyűjtögetését.

Hogy miért tisztelem szentként Renét? Talán azért, mert akkor, ott a pádon, egy olyan kórház parkjában, ahol aznap is úgy halt meg valaki az egyik osztályon, hogy úgy érezte, sosem volt igazán boldog, René felém fordult, és arra kért, legyünk legalább barátok.

Beleegyeztem. Félóra múlva már nevetni is tudtunk valami ostoba viccen. Egy újabb félóra múlva végre el mertem hívni a bárba.

- Minden éjjel ott vagyok, így akármikor beállíthatsz, ha van kedved hozzá.

René megígérte, hogy benéz majd.

Ennyi volt. Hazafelé újra meg újra lejátszottam a fejemben az egész találkozást. Analizáltam, gyököt vontam és négyzetre emeltem. Végül megállapítottam, hogy a dolog talán még helyrehozható, hacsak el nem szűrom valami ostobasággal.

Hiszen szeretjük egymást, a fenébe is!

XXXV.

Attól a naptól kezdve minden este úgy piperéztem, mintha bálba készültem volna. Eltelt egy teljes hét, és René nem volt sehol. Az egész műszakomat azzal töltöttem, hogy őt lestem, minden ajtónyitásra összereztem. Mire hazaértem, hullafáradt voltam, és átaludtam az egész napot, aztán felkeltem, ettem, majd kezdődött előlről az egész.

Meg kell mondjam, René nem siette el. Totál kivoltam, bár előnye is volt az állandó készülségi állapotomnak: Megszaporodtak a borsos borraivalók. Egész kis rajongótáborra tettem szert, amióta adtam magamra.

- Hát itt az én szépséges Hamupipőkém! - könyökölt egy este Roy a pultra. - Csak nem a hercegedet várod, hogy visszahozza az elhagyott ártatlanságodat?

- Pofa be! - vetettem oda dühösen.

Roy elvigyorodott.

- Apám! Te aztán igazán bele vagy esve! Egyre inkább kíváncsi vagyok erre a te Renédre.

- Hozzá ne merj érni! Ha megteszed, csúnyán bevégzed - fenyegettem meg.

Roy ezen is csak röhögött.

- Fiacskám, ha ennyire félted a szeretőd, miért hívod meg egy ilyen bárba? Ezzel az erővel egy aknamezőre is küldhetnéd.

Körülnéztem, és rájöttem, hogy ebben tökéletesen igaza van. - Figyelj, Roy! Ha idejön, vigyázzatok rá. Rendben?

Roy felhőrpintette az italát.

- Oké, ígérem, még a vécére is elkísérjük.

Már lendítettem a karom, hogy lenyomjak neki egy irgalmatlan nagy frászt, amikor a szemembe nézett, azzal a komoly pszichológus-nézésével.

- Ha idejön, miattad jön. Nem igaz? Akkor meg miért aggódsz? Csak lesd tovább szépen az ajtót, és minden rendben lesz - mondta.

Ezután elcsoszogott, hogy befűzzön egy makacskodó kamaszt. Ha egy éve valaki azt mondja, hogy egy melegbárban fogok randevút adni Renének, tuti betegre röhögtem volna magam, de hát változnak az idők, változnak az erkölcsök.

René még két teljes hétig nem mutatkozott.

Az idegeim pattanásig feszültek az állandó várakozástól. Roy és Yuu a szőnyeg alatt közlekedett a közelemben, ha véletlenül hazatévedtek a nap folyamán. Yuu megkérdezte, hogy mégis mi az ördögért nem hívom fel, ha ennyire esz a fene utána. Azt feleltem, nem leszek hülye, hogy eláruljam az érzéseimet, és ezzel nyeregbe ültessem.

Yuu egy pillanatig eltöprengett.

- Szóval minden vágyad, hogy *nyeregbe ültesd*, de túl hülye vagy ahhoz, hogy ezt nyíltan a szemébe mond.

Hiába, Yuunak kétségtelenül van érzéke a lényeglátáshoz.

December közepén René végre megkegyelmezett nekem.

Akkor már néhány napja lankadt a figyelmem, és éppen a pultra könyökölve bóbiskoltam, amikor megjelent. Nem tudtam, mióta állhatott előttem, mire végre megéreztem az illatát. Mint egy villámcsapás, úgy ért a felismerés, hogy végre eljött hozzám.

- Ébresztő, pincérfiú! - mondta nevetve, és letelepedett egy székre.

- Nem pincér, mixer - javítottam ki, miközben majdnem sikerült eltörnöm egy poharat idegességemben.

- O, bocsánat! Akkor mixer. Egy martinit kérek.

Rögtön észrevettem, hogy René hízott egy kicsit. Az arca nyugodt volt, és mosolygós. A szemei csillogtak. Vonzotta a tekinteteket. Gyilkos pillantással néztem körül a bárban, jelezve, hogy ő az enyém. Miután letettem elé az italt, azon töprengtem, mit mondjak.

- Hogy van Anya? - kérdeztem végül, pedig egyáltalán nem érdekelt, és különben is tudtam, hogy jól van, mert Apa elmondta.

René bevetette a legcsábosabb mosolyát.

- Jól - mondta tömören, és kivette a fülem mögül a cigarettát.

- Adnál tüzet, ha szépen megkérlek rá?

Remegő kézzel babráltam az öngyújtóval. René már vígan fújta a füstöt, amikor leesett, mit csinál.

- Mióta dohányzol? - tudakoltam sápadtan. Biztosra vettem, hogy az a srác szoktatta rá... és ki tudja, még mire.

René elmosolyodott.

- Amióta leléptél. Találtam a szobádban egy dobozzal. Hogy ne menjen pocskba, gondoltam, elszívom. Megtetszett.

Rábámultam. Irtó csábító volt a bagózó René, de ez nem volt helyes. Ő nem bagózhat! Erről sürgősen le kell szoktatnom.

René válla felett villant valami.

Sajnos mire leesett, hogy Roy tekintete az, már késő volt menekülni. Láttam, hogy Yuu fülébe súg valamit, aztán mindketten elindultak felénk.

- Légy erős, és még véletlenül se vedd komolyan őket! - súgtam oda Renének.

- Mi? - kérdezte meglepetten, de nem volt idő magyarázatra, mert már ott is voltak.

- René, igaz? - nyújtott kezét Roy, és nekem végig kellett néznem, hogy azok a dagadt mancsok megszorongatják René kecses kis ujjait.

- Igen. Ön pedig Roy, "ha nem tévedek - üdvözölte René a legnagyobb tisztelettel Royt. Yuu erre rám kacsintott.

- Már régen meg akartam kérdezni, milyen volt a születésnap? Élvezetes? - énekelte Roy, el nem engedve René kezét.

- Tessék? - kérdezett vissza René értetlenül, és közben próbált szabadulni a nagy mancsok szorításából.

- Roy! - szóltam rá.

- Igen, szívem, így hívnak - vigyorogta Roy, de végre elengedte. - Be kell valljam, megleptél. Szébb vagy, mint képzeltem, bogaram.

René arcán azonnal nagy, piros rózsák lobbantak fel.

Valószínűtlen. Ez volt az egyetlen gondolatom. Az élet valószínűtlen.

- Helló, Yuu vagyok - csatlakozott Yuu is a kezét nyújtva ehhez a morbid jelenethez.

René arcáról azonnal eltűntek a rózsák.

- Helló - mondta hidegen, és felém fordult. - Kérek még egy martinit!

- Hát akkor, mi magukra is hagyjuk a madárcákát, gyere, csibém. - Roy maga után vonszolta Yuut, de még visszafordult, mielőtt végre leléptek volna. - Már nagyon várt - súgta René felé egy kacsintás kíséretében.

- Ezt se vegyem komolyan? - kérdezte René a martinit kortyolva.

- Ha holnap is eljössz, akkor elárulom, hogyan vegyed.

És René eljött másnap is, aztán harmadnap is.

Elkezdődött a *ki adja fel hamarabb a büszkeségét játék*. Én nem annyira élveztem, de Royék roppant jól szórakoztak rajtunk.

Nem beszéltünk az olasz srácról, sem az én kalandjaimról. Mi értelme lett volna? Ami megtörtént, azon nem lehetett változtatni, de a jövő a mi kezünkben volt.

René majdnem minden éjjel ott dekkolt a bárban. Ott volt végre a közelemben, az életemben.

Egy éjjel közölte velem, hogy szerinte Anyának szeretője van, mert az utóbbi időben feltűnően vidám. René azelőtt soha nem beszélt a szüléink magánéletéről, ezért furcsa volt pont az ő szájából hallani a hírt. Nem igazán tudtam, mit mondjak. Az igazság az, hogy nem nagyon akartam Anyáról beszélni vele. René rágyújtott, és leste, mit reagálok.

- Nem kéne dohányoznod - mondtam fejcsóválva.

- Te beszélsz?! Te láncdohányos! - rántotta meg a vállát, és jó hosszan kifújta a füstöt.

- Szerinted elválnak? - kérdeztem végül.

- Nem hiszem - felelte René, és elnyomta a cigijét. - Mindjárt jövök.

- Hová mész? - szóltam utána.

- Csak a mosdóba - mosolygott pirulva.

A pulton áthajolva kaptam utána.

- Ne! - kiáltottam olyan hangosan, hogy még Roy is felkapta a fejét a bár túlsó végében.

René döbbenten meredt rám.

- Elkísérlek - jelentettem ki kicsit halkabban.

- Oh... Tudom, hogy az ilyen helyeken divat párosával vécére menni, de boldogulok egyedül is, és nem hinném, hogy bárki meg akarna erőszakolni - nevetett René zavarában.

- Nem érdekel, mit hiszel. Elkísérlek.

Karon ragadtam, és a mosdó felé vonszoltam.

- O, a legszebb álmaim válnak most valóra! - hallottam még Roy hangját, mielőtt becsapódott mögöttünk az ajtó.

A vécében már René is röhögött. Rémesen szánalmas voltam.

- Ne röhögj, csináld gyorsan, mert vissza kell mennem gályázni!

Ez olaj volt a tűzre. René a könnyeit törölgetve tántorgott az egyik ajtóhoz. Amikor végre magára zárta, sóhajtva fordultam a tükörképem felé.

- Mit művelsz, te állat? - érdeklődtem magamtól.

Csönd lett. Hallottam, ahogy René lehúzza a sliccét. Megeresztettem a csapot, és a csuklómra folytattam a vizet, hogy lehűtsön. Szóval Anyának szeretője van. Na és akkor mi van?

Istenem, René, igyekezz már! Miért van ilyen csönd odakint, és miért ez a lárma idebent a fejemben?

Odaléptem az ajtóhoz, ami mögött René állt, és nekitámasztottam a homlokomat.

- Bemehetek? - kérdeztem halkán.

Úgy csókoltuk egymást, mint az örültek. Csaknem egy évet kellett bepótolnunk.

René eltolt magától.

- Várj... Engedj levegőt venni! - zihálta.

A teste elárulta nekem, hogy már régóta nem volt senkivel. Ez boldoggá és még mohóbbá tett. - Hé, gyöngédebben, nagyfiú! - szólt rám.

- Bocsáss meg, de a te hibád - mentegetőztem. - Senki... Senki más... Még a nyomodba se léphetnek. Nincs hozzád fogható, René!

René erre a nyakamba kapaszkodott, hogy még jobban magához húzhasson.

- Szeretlek! - sóhajtotta boldogan.

Arra ébredtem, hogy Royék nyitják a bejárati ajtót. Hajnal felé járhatott az idő, mert már beszűrődött az ablakon egy kis sápadt, téli fény. René mélyen aludt a karjaimban. Szőke haja ziláltan terült szét a mellkasomon. Hallottam, ahogy Roy meg Yuu a konyhában sugdolóznak. Próbáltam a takaróval elrejtetni René meztelen testét, aztán alvást színleltem, amíg átvágtak a szobán. Gyorsak és tapintatosak voltak.

Nocsak, gondoltam, érhetik meglepetések az embert még ebben a sokat tapasztalt, meglett korban is.

Figyeltem, ahogy René szuszog a mellkasomon. Az én kis mormotám. Belefúrtam az ujjaimat a hajába, és visszaaludtam.

Amikor kinyitottam a szemem, már nappali világosság volt, és René mosolygott rám. Fáradtságtól karikás szemekkel könyökölt a párnán. Zavarba ejtően fixírozott.

- Mi az? - kérdeztem, de már éreztem is, hogy elpirulok.

- Jó volt az éjjel. Minden menet jó volt - mondta a legkisebb zavar nélkül. - Határozottan javul a technikád, ahogy öregszel.

- Most szívatsz? - kérdeztem céklavörös fejjel.

- Nem szereted, ha a szemedbe mondják, hogy jó vagy? - vigyorgott René.

Igen, határozottan szívatott. Megérett az idő egy kis birkózásra. René nevetve küzdött. A hozzám simuló bőre, az arcomat csiklandozó haja mámorítóan hatottak rám. Mintha egy nagyon hosszú útról tértem volna haza. A csata hevében lecsúsztunk a matracról, és René feje nagyot koppant a parkettán. Halálra rémültem.

- Ne haragudj! Jaj, ne haragudj! Nagyon fáj? - Remegve szorítottam a karjaimban. - Nem akartalak bántani... Én nem akartalak...

- Mi ütött beléd? - hallottam René hangját valahonnan nagyon távolról, az elmúlt hónapok fájdalmas emlékei mögül. - Majd nő rajta egy pukli. Nagy ügy! Hé, nézz rám!

Ránéztem. Hónapok óta először igazán ránéztem. Csodás pillanat volt. Azon ritkák egyike, amikor, bár ott tikktakkol a halandóság tragédiája a fülünkben, az élet olyan csodásnak és végtelennek tűnik, hogy elfelejtünk félni a holnaptól.

- Amilyen mázlista vagy, neked még az is jól áll majd - állapítottam meg szomorkás mosollyal.

René felnevetett, és kéjesen elnyúlt a matracon. Kezét a feje alá téve bámult rám. Az járt a fejemben, hogy régen nem nézett így, régen csak én ismertem a testét, de most élt a bolygón valaki más is, aki megfejtette a titkát. Lassan szétnyitottam a combjait, közben

próbáltam a nyelvem hegyével elérni a köldöke legmélyére. Vajon hányszor élvezett el benne az a srác, és vajon René élvezte-e? Felsőhajtott, amikor az ujjaim a testébe hatoltak. Éreztem, ahogy az ujjai a hajamba gabalyodnak.

Olyan sok kérdést akartam feltenni neki, de nem tudtam volna mihez kezdeni a válaszaival.

René nem az enyém. Joga van azt tenni magával, amit akar.

- Szeretlek - súgtam a köldöke mélyének, aztán lejjebb kalandoztam.

Egyetlen módja van, hogy a hatalmamban tartsam legalább néhány percig. Roynak igaza volt abban, hogy René teste férfitest, mégis, amikor megérintem vagy megízlelem, elfelejtem ezt, és csak a csodát érzékelem, ami velünk történik. René egy megfejthetetlen titok, se nem férfi, se nem nő, egy élőlény, káprázat.

- ... abban a percben boldog voltam - hallottam meg egyszeriben a hangját.

Felkaptam a fejem. Vajon mióta beszélt hozzám? Annyira belefeledkeztem a testébe, hogy nem hallottam meg a lelkét, és elszalasztottam egy vallomást. Átfutott az agyamon a gondolat, hogy mi van, ha René beszél hozzám, csak én nem hallom meg, amit mond. Folyton a szemére vetem, hogy titkolózik, közben lehet, hogy én vagyok süket.

- Mi a baj? - kérdezte, és amikor nem válaszoltam, felült. A fénypont úgy ragyogta körbe, mint a festményeken az angyalokat.

Szemügyre vettem az angyalomat. Idegrendszerem újra meg újra megtelítkezett a szépségével, és számtalan kis áramütést küldött a gyomromba, aztán az ágyékomba. De várjunk csak! Túl fehér a bőre. Látszik az erek kék folyóinak hálózata. Vállig érő tincsei ziláltan hullanak az arcába, hogy elrejtsek a tekintetét. Ajkai kissé szétnyílnak, hogy elsuttoghassák az utolsó néma fohászt. Tévedtem, a festők nem az angyalokat, hanem a mártírokat ábrázolják így.

- Hé, hol jársz? - nevetett René, és elsimította a haját az arcából.

Ragyogott a tekintete. Óvatosan az ölembe ereszkedett, ujjai a gerincem vonalát cirógatták. Olyan szorosan öleltem magamhoz, ahogy csak bírtam. Nem szalaszthattam el több pillanatát ennek a csodálatos lénynek. Beszívtam az illatát, olyan mélyen, hogy a tudóm legkisebb hólyagocskái is érezhessék. Ujjhegyeim belemélyedtek a bőrébe, érző receptoraim mohón csókolták lüktető pórusait. A szám olyan szorosan tapadt vonagló ajkaira, hogy éreztem a bennük zubogó vér bizsergését.

Egy idő után visszafektettem a matracra.

- Jó újra érezni téged - súgta a fülembe.

Belemerültünk a szeretkezésbe, az önkívületbe, amit csak az ember tud így élvezni, megfeledkezve emberi mivoltáról. Nézem René elragadtatottságát, közben az agyam fáradhatatlanul fényképezett. Mint egy igazi paparazzo, megleste a legintimebb pillanatokat is. Megörökítette, ahogy René nyelve előbukkan, és lassan végigsiklik az ajkain, ahogy kiemelkedik az ádámcsutkája, amikor hátrahajtja a fejét, ahogy a szempillái meg-megrebbennek a lökések ütemére, ahogy az ujjai görcsösen markolják a lepedőt, majd hirtelen elengedik, hogy végigsimítsanak a homlokán. Varázslatosabbnál varázslatosabb pillanatok... És egytől egyig ott rejtőznek az emlékezetemben.

René teste megfeszült, ajkai szétnyíltak, hogy utat engedjenek a gyönyör hangjainak. Hirtelen éles fájdalmat éreztem a hátamon. René körmei hosszú csíkokat karcoltak a bőrömbe. Felkiáltottam az élvezettől, aztán észrevettem, hogy egyedül vagyok. Utálom azokat a másodperceket, amikor René egyszer csak magamra hagy az őrzöngő vággyal. Ilyenkor az az érzésem, hogy erőszakot teszek a testén, ha tovább gyötröm a saját élvezetemért. De azon a reggelen minden mesébe illően tökéletes volt. René combjai újra szorosan körém fonódtak.

- Hé, nagyfiú, mire vársz? - kérdezte rekedten, és még egy fáradt mosollyal is megajándékozott.

Egyszeriben felrobbant bennem a szerelem. Láttam, ahogy, mint egy szivárvány, sok-sok szikrázó színre hullik szét, éreztem a vágyat, a csodálatot, a tiszteletet, a hálát, a barátságot, a bizalmat, a megértést, az elfogadást és a szeretetet. Ez a sokszínű kavalkád kísérte a gyönyörömet.

Később arra eszméltem, hogy René gyöngéden cirógatja a karmolásnyomokat a hátamon.

- Ne haragudj! Fogalmam sincs, mi ütött belém, hogy ezt tettem veled.

Jót mulattam a mentegegetőzésén.

- Semmi baj, cicám! - mondtam, és egy cuppanós csókot nyomtam a szájára.

XXXVI.

René egyre többet jött a bárba. Néha csevegett Royékkal, de legtöbbször csak ült szótlantul a bárpultnál, és nézte, ahogy dolgozom. Ha nem voltak reggel órái, az éjszakákat nálam töltötte. Miután szeretkeztünk, csak bámultunk egymásra fáradtan. Szorongattam a kezét, és igyekeztem megfejteni, mit próbál elárulni a tekintete.

René szemei. Mindig elkápráztatnak. Bárcsak jobban érteném a bennük ragyogó kékséget. A fény, ahogy megtörik a szivárványhártyák csipkés fátylain, ezernyi darabra szórja szét René titkos gondolatait.

Soha nem beszéltünk a történekekről. René soha nem adott magyarázatot a tetteire, és én sem kérdeztem. Talán azért, mert nem állt jogomban. Azt hittem, minden rendben lesz, azt hittem, ‘el lehet felejteni, ki lehet törölni azt a néhány hónapot. Ma már tudom, mekkorát tévedtem. Szeretem Renét, annyira szeretem, hogy nem vettem észre, ahogy napról napra, óráról órára egyre jobban gyűlöli magát. Ki kellett volna mondanom, hogy

megbocsátok? Vagy az se számított volna? Nem tudom. Vajon mikor kezdődött ez az egész? Olaszországban, vagy valahol messzebb, a gyerekkora előttem ismeretlen labirintusában?

Talán a felnőtté válás azt jelenti, hogy el kell fogadnunk, vannak olyan kérdések, amelyekre soha nem kapunk választ. Milyen ironikus. Amíg gyerek voltam, folyton a felnőtteket kérdeztem, faggattam a világ dolgairól, pont őket, akik az igazán fontos kérdésekre soha nem tudnak felelni.

René egyszer azt mondta, hogy nem akar felnőni...

Teltek a hónapok. Eljött a nyár. Renével ellátogattunk arra a tengerpartra, ahol az első közös nyarunkat töltöttük. Megnéztük a szoborparkot is. Évszázadoknak tündek a hátunk mögött hagyott évek. Leültünk a szökőkút szélére, és René lefröcskölt hideg vízzel, aztán megkérdezte, nem akarok-e hazaköltözni.

XXXVII.

Hallottam, hogy René nevet a szobában, azzal a régi, kisfiús nevetésével.

Merjek örülni? Örülhetek-e valaha félelem nélkül? Néztam, ahogy a víz eltűnik a lefolyóban. A kezemben tartott tányér hozzákoccant a mosogató fialához. Milyen triviális az élet! Amikor le akartam törölni a könnyeimet, telement a szemem mosogatószerrel.

René odabent újra nevetett.

- Mit művelsz? - hallottam Anya hangját a hátam mögül.

- Kiszedem a szemem, és megmosom. Ritkán mosogatok, hát jól kihasználom az alkalmat - poénkodtam, de Anya nem vette a lapot. Bevizezett egy zsebkendőt, és idegesítően közel hajolt hozzám.

- Csukd be!

Ereztem az arcomon a leheletét.

- Most nyisd ki, és nézz fíel! Ne pislogj!

Lassan csillapodni kezdett a fájdalom. Anya elhúzódott.

- Jobb? - kérdezte.

- Aha, köszí.

Elzártam a csapot, és figyeltem, ahogy Anya tátra teszi a süteményeket. Most először akartam emlékezni rá, hogy milyen volt vele az ágyban. Renétől őszinteséget kértem, ezért ideje volt, hogy én is őszinte legyek.

- Gyűlölsz? - kérdeztem.

Anya rám nézett. Semmit nem tudtam kiolvasni a tekintetéből.

- Nem értelek - mondta, és rakta tovább a süteményeket.

- Olyan vagy, mint René. Le se tagadhatnátok a rokonságot - állapítottam meg.

Anya erre mozdulatlanra dermedt.

- Ezt egyszer már mondtad nekem - suttozta maga elé. - Annyi este közül miért pont a mait választottad?

Most én nem értettem, miről beszél.

- Szeretem Renét.

- Igen, tudom. Ezzel már nagyon régóta tisztában vagyok.

Végigszaladt a hideg a hátamon.

- Mégis milyen régóta? - kérdeztem, pedig nem akartam hallani a választ.

Anya becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott. Ajkain halvány mosoly táncolt. Egyszerre örvénylett bennem az undor és a csodálat. Úgy éreztem, én vagyok a lefolyó, ami elnyeli Anya tragédiáját.

- Akkor mi a pokolért feküdtél le velem? - értetlenkedtem.

Anya ajkáról eltűnt a mosoly.

- Soha nem bocsátom meg a sorsnak, hogy te vetted el tőlem a fiamat. Pont te!

A szemei dühödt szikrákat szórtak felém.

- Én nem... - kezdtem, de nem tudtam befejezni, mert Anya felém lendült.

Azt hittem, megfog ütni, vagy fogja a konyhakést, és beledöfi a szívem közepébe. Tudtam, hogy semmi esélyem kitérni előre. Ügyesen sarokba szorított. Amikor nekem csapódott a teste, hátratántorodtam, és a csípőmnek ütődött a mosogató széle. A fájdalom a gerincembe hasított, azt hittem, ott esem össze Anya karjaiban.

Ajkai a számra tapadtak. Annyi érzelem volt a csókjában, hogy nem voltam képes ellökni magamtól. Ujjai összefonódtak a tarkómon. Hagytam, hogy a nyelve mohón kalandozzon a számban. Már egyáltalán nem próbáltam megérteni. Úgy éreztem, tartozom neki ezzel a csókkal, hát hagytam, hogy behajtsa rajtam. Nem bizseregtem, nem kívántam meg, nem viszonoztam az ölelését. Amikor kifogyott a levegőből, lassan eltávolodott tőlem. Száját törölgetve hátrált az ajtó felé.

- Összefogunk házasodni - mondtam a padló fekete-fehér négyzetmintáját bámulva.

Anya keze megállt a kilincsen. A szobában valaki felkacagott, talán Roy.

- Most az áldásomat kéred?

- Nem, csak azt akartam, hogy tudd.

Anya felnevetett.

- És ki viseli majd a fátylat?

Nem feleltem.

- Szánalmasnak tartasz, igaz? - kérdezte.

- Minden ember a maga módján keresi a boldogságot. Emlékszel? Te beszéltél nekem erről nem is olyan régen.

- Van fogalmad róla, mit éreztem, amikor rájöttem, mit műveitek? Csak azért nem örültem bele, mert láttam, hogy René boldog. Még az sem érdekelte, hogy lefeküdtél velem.

Megfordult körülöttem a konyha.

- Milyen bolond voltam! - folytatta Anya. - Elhitettem magammal, hogy engem akarsz, de te végig csak őt akartad. Már azelőtt tudtam, hogy a szemembe mondtad volna.

Ezen a ponton kezdtem végre érteni Anyát. Odaléptem hozzá, és a karomba zártam.

- Sose tartottalak szánnalmasnak, de jobban akartam egy anyát, mint egy szeretőt - árultam el, és belecsókoltam a hajába.

Elhúzódt.

- Ezek szerint a testvéri szeretetre már nem volt ekkora igényed. Ideje volt véget vetni a gyónásnak, mert Anya viszont nem akart megérteni engem.

- Azt hiszed, könnyebb lesz, ha elhiteted magaddal, hogy bármit is érzel irántam? Inkább játszod a mártírt, mint az áldozat szerepét, igaz? Ha tovább folytatod ezt a játékot, végleg elveszíted a fiadat - figyelmeztettem. - Miért hiszed azt, hogy visszakapod, ha a vetélytárs képében tetszelegsz és félelemben tartod? Okosabb vagy te ennél!

Anya erre elmosolyodott.

- Odaadtam a fiamat. Szó nélkül túrtam, hogy bemászol az ágyába. Elnéztem, hogy a szemembe hazudtok. Hagytam, hogy szeressétek egymást, és nem gyűlöltelek meg. Mit vársz még tőlem? Nekem is jogom van a fájdalomhoz és az ostobasághoz. Nem tilthatod meg nekem a saját kétségbeesésemet!

Úgy álltunk egymással szemben, mint két drámai hős. A hétköznapiság legbanálisabb díszletében vívtuk az emberiség legklasszikusabb csatáját. A görögök irtó unalmas színdarabokat írtak erről, de Freud elalélt volna a gyönyörtől, ha látott volna minket ezekben a percekben, ott a konyhában, süteményillatba burkolózva. Bolond az emberiség, ez kétségtelen!

- Hát áldásom rátok! Menj, csókold a fiamat! - mondta végül Anya, és bevágta maga mögött az ajtót.

Miután végre mindenki elment, nekiálltunk a rendrakásnak. Élveztem, hogy van egy hely, ahol rendet tudok rakni, ahol elég hozzá az erőm, hogy kiséperjem a szemetet. A nagyszoba titánja voltam, a konyha királya. Uralkodtam a bútorok felett. Éjjél lett,

mire végeztünk. René elment zuhanyozni, és én magamra maradtam a gondolataimmal.

Úgy éreztem, hibát követtem el azzal, hogy őszintén beszéltem Anyával, mert vannak dolgok, amiket nem szabad kimondani. Milyen kényelmes volt hazudni. Néztem a karácsonyfa villogó, színes fényeit. Megértettem, miért nem akart René felnőni.

René. Ő a kezdet és a vég. Ő az én örökkévalóságom. Már akkor is megéri élni, ha csak az iránta érzett szerelmem az egyetlen igazság a földön. Kell ennél igazabb igazság?

Benyitottam a fürdőszobába. René a zuhany alatt állt, nem hallotta az ajtó nyikordulását. Némán csodáltam a szépségét, aztán ruhástól beléptem mögé a zuhanykabinba, és magamhoz szorítottam.

René összerezszent.

- Hé, megijesztettél! - Amikor felém fordult, elnevette magát. - Mi a csudát művelsz?

Igazi, felszabadult vidámság csillogott a szemében.

Tenyerem ide-oda siklott a bőrén, mohón érezni akartam az életét.

Közben a zuhanyrózsa megállás nélkül permetezte ránk a meleg vizet. Elsimítottam René arcából a vizes tincseket, és éltem Anya engedélyével. A csók után René lihegve dőlt a kabin falának. Újra magamhoz húztam.

- Soha nem kell senki más. Senki. Ő sem. Értesz?

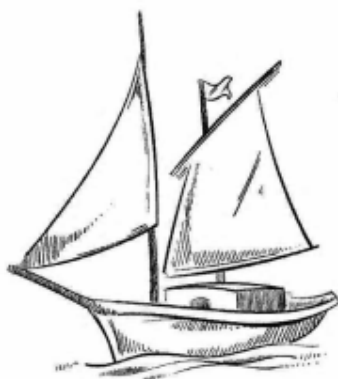
René bólintott, és most ő hajolt felém egy újabb csókért.

- Jó, és most, hogy tisztáztuk végre, mehetünk az ágyba!

Mielőtt elvakított volna a gyönyör szikrázó fényessége, még vettem egy pillantást Renére, a színes fényekben csillogó bőrére, a csípőmon táncoló csípőjére, a mellkasomon sikló hosszú ujjaira, az arcába hulló, kócos tincseire. Ajkai lassan szétnyíltak, és a nevemet kiáltották. Amikor találkozott a tekintetünk, arra gondoltam, hogy milyen szerencsés vagyok, aztán belezuhantam az örökkévalóság pillanatnyi mámorába, és magammal rántottam Renét is.

Arc az álarcon

(René története)

I.

A mesék hazudnak. Anyának figyelmeztetnie kellett volna, hogy a *boldogan éltek, amíg meg nem haltak* nem szó szerint értendő. Talán ha időben megtanulom ezt a fontos igazságot, akkor nem vágyom ilyen megszállottan a boldogságra. Máris túl sok évet vesztegettem el arra az ostoba elképzelésre, hogy valahol - ott messze a végtelenben - vár rám a fele királyság. Ezután jobban oda kell figyelnem, és még időben megakadályoznom az ehhez hasonló téveszmék elburjánzását a fejemben.

Ma reggel belenéztem a tükörbe, és elhatároztam, hogy nem fogok mosolyt hazudni magamra. Ma, ha úgy tartja kedvem, morcos leszek. Ha az embernek egy évben csak egyszer van születésnapja, akkor ezt a különleges alkalmat ki kell használnia, és talán meg kell próbálkoznia az őszinteséggel. Egyetlen nap az egész, aztán holnaptól újra vigyoroghatok, mint a vadalma, hadd higgyék, hogy közéjük tartozom, hadd higgyék, én is úgy veszem magamra reggel a mosolyom, mint egy agyonreklámozott, márkás cuccot.

Guillaume hajnalban úgy lépett le, hogy nem ébresztett fel. Első nyomós ok a morcosságra. Szeretem, amikor az elaludt, kócos tincsei a nyakamat csiklandozzák, miközben csókol. Tegnap este nem volt kedvem szeretkezni. Nem is tudom, miért, de valahogy úgy éreztem, hogy ha tegnap elveszik bennem, akkor talán soha többé nem kerül elő. Ezt nem engedhettem meg, mert vesztettem már így is éppen eleget. Hát csak néztem, ahogy beszélt, ahogy megette a vacsorát, és ahogy veszekedett a híradóval. Ilyenkor irigylem őt. Irigylem az egyszerű világát, ahol nincsenek útvesztők. Irigylem tőle a fényt a szemében, irigylem, hogy ő csak saját maga akar lenni.

Miközben tollászkodtam, a kutyás nő a másodikról becsöngetett, és elkérte a padlás kulcsát. Megint elfelejtettem megkérdezni a nevét. Mondjuk, ő is megkérdezhette volna az enyémet. Egál. Természetesen Guillaume-mal ez nem történt volna meg. Még mindig elképeszt, hogy másodpercek alatt képes élethosszig tartó barátságokat kötni.

Tűz és víz, fekete és fehér, magasság és mélység, álom és valóság. Ezek vagyunk mi. Ez az ellentét köt minket egymáshoz és tart együtt hosszú évek óta.

A kutyás nő villámlátogatása után megittam a szokásos reggeli kávémat. Rémes íze volt, mert nem tudok jó kávé csinálni. Még az instantot is elrontom, ami igazi tehetségre vall. Elrontani valamit. Ebben profi vagyok. Amikor gyerek voltam, különlegesnek kiáltottak ki. Néhány éve azt hittem, tévedtek, de lehet, hogy mégsem. Ha az élet elrontása művészet, akkor több a rejtett tehetség, mint azt hinnénk. Velük - velünk - van tele a világ.

A mai napra jutó első elrontott gondolatom ez volt: *Mi lesz velem, ha már nem kellek Guinek?* Néztem a tükörben az arcom, és próbáltam eldönteni, hogy még mindig szép vagyok-e. Ő folyton azt hajtogatja, hogy szép vagyok, de én nem látom annak magam. Lehet, hogy az én tekintetem mélyebbre hatol, be a koponyába, be az agy szövevényes idegpályái közé.

Félelem szülte torz valóság. Ez az én felnőtt mesevilágom.

Mielőtt elmentem Anna műtermébe, beugrottam az uszodába.

Négyszeres koromban elhatároztam, hogy delfin leszek. Persze nem jött össze a dolog, de azért még él bennem a halvány emléke ennek az első megghiúsult álmomnak. Imádom összegyűjteni az elsőket. Egész kollekciónak van belőlük: első alvómaci, első kisautó, első palacsinta, első sárkány alakú bárányszerű, első barát, első érintés, első csók, első szeretkezés férfival. Csak első szerelmem nincsen, mert nekem *egyetlen* szerelmem van: Guillaume, aki nem csókolt meg ma reggel.

Az uszoda klóros vize csípte a bőrömet, de nem ért fel a tenger bizsergető sósságával. Apának van egy háza a tenger mellett. Régen minden nyarat ott töltöttem. Egyszer elhatároztam, hogy elúszok egészen Afrikáig. Mámorító érzés volt belevetni magam a hullámok közé azzal a tudattal, hogy talán soha többé nem térek vissza. Ezt a gondolatomat a pszichológusok öngyilkossági váagnak nevezték, de szerintem éppen fordítva volt. Mi előbb a tenger és az ég összeérő kékségénél?

Én nem meghalni akartam, hanem végre élni.

Tizenkét hossz után eluntam magam, és bevonultam a zuhanyzóba. A vén buzi ma is jött utánam. Úgy tűnik, neki a seggem látványa a karácsony. Bár ma én vagyok az ünnepelt, hagytam, hadd gyönyörködjön ki magát, mert szeretek ajándékot adni.

Vajon én is így végzem? Zuhanyzóban fogom stírölni a srácok farkát, hogy egy kis vágyat csiholjak haldokló testembe? Hajrá, már itt is volt a mai második elrontott gondolatom: akárhogy is tiltakozom ellene, előbb-utóbb megöregszen. És ebből rögtön le kellett vonnom a tanulságot: a születésnap nem ünnep! De akkor mi a tökömnek kell ma elmennem abba a meglepetésbuliba?

Válasz: mert Guillaume már hetek óta titokban szervezi.

Gui élvezi a születésnapokat. Ő nem fél sem az öregségtől, sem az elmúlástól. Békében él az elkerülhetetlennel. Milyen reszkető, elfogódott félelemmel osztotta meg velem az első szerelmi vallomását azon a réges régi születésnapomon, tíz évvel ezelőtt! És milyen forrón ölelt azon az éjszakán! Akkor lettünk véglegesen és visszafordíthatatlanul egymás testének rabjai. Megkaptam tőle az olyannyira vágyott *szeretlek-et*.

- Ez sem volt elég hihető! - csóválta a fejét Anna, és vaksi szemét úgy forgatta, mint valami boszorkány. - Lepődj meg jobban!

- Nem tudok ennél jobban meglepődni, pláne nem ötvenedjére - közöltem vele.

Anna az élet egyik látványos csodája. Az egész évfolyamból ő volt az egyetlen, aki vitte valamire, pedig alig lát. Mindig nevetve figyeltük rajzlap fölé görnyedő alakját, és az orrát, ami elmaszatolta a szénceruza fekete szemcséit. Most ő nevet rajtunk. Amióta fényképezőgépre cserélte a vásznat, valóságos csodákat alkot.

Egy időre felfüggesztettük meglepődési képességem fejlesztését, és nekiláttunk a képeknek. Utálok modellt állni, néha mégis kivételt teszek, mert Anna jól fizet, és még talán barátok is vagyunk, de ebben nem vagyok biztos. Sosem tudtam, hogyan kell összebarátkozni valakivel, ezért többnyire csak vártam, hogy rám találjanak, és megkérdezzék, lennék-e a barátjuk. Ebből az következett, hogy megtanultam elfogadni az embereket. Soha senkit nem ítéltem el. Annyira vágytam egy barátra, hogy mindent elfogadtam, amit felkínált magából. Aztán egy napon megjelent az életemben Gui. Ő szereti hangoztatni, hogy először barátok voltunk, és én szívesen hagyom meg ebben a hitében, mert még nekünk is szükségünk van a magunk kis titkaira.

Anna csak a fényképezőgép lencséjén át lát élesen, ezért általában úgy instruál, hogy azon keresztül néz rám.

Vajon milyen lehet a miniatúr valóságom?

- Nézz rám úgy, mintha mondani akarnál nekem valamit! - mondta, mire hunyorítottam egy kicsit, az ajkaimat meg ellazítottam. Alulról néztem felfelé, mintha azt üzentem volna a szemeimmel, hogy *Gyere, és láss a szépségem mögé!*

- Most nézz dühösen! - hangzott az újabb instrukció. A testem megfeszült a dühtől. Ökölbe szorítottam a kezem, és tettem egy lépést felé, mintha rá akartam volna rontani. Ez nem lett túl jó kép, mert sosem tudtam igazán dühös lenni. A fájdalom, mindig elnyomta bennem a düh tombolását.

- Most nézz úgy, mintha kívánnál!

Erre már vettem rá egy kutató pillantást. Tudom, hogy Anna bukik rám. Akkor is kívánt, amikor még nem tudta, hogy meleg vagyok. Miután tisztáztam vele a helyzetet, elszabadult a fantáziája, mert rájött, hogy következmények nélkül álmodozhat rólam. Egy pillanat erejéig átfutott az agyamon a gondolat, hogy közlöm vele a fájdalmas valóságot: Még eljátszani sem tudom, hogy kívánok egy nőt. De aztán visszafogtam magam, és Guillaume tökéletes testére gondoltam. Tökéletes, mert minket még a természet is egymásnak alkotott meg.

- Ugye most rá gondolsz? - lepezett le Anna kissé csalódott hangja, és én kénytelen voltam bólintani.

- Mondd, mi a titka? - kérdezte, miközben folyamatosan kattogott a fényképezőgép a kezében.

- Ő úgy ismer engem, hogy nem tud rólam semmit - feleltem, mire Anna elnevette magát.

Bevallom, valóban szürreális dolog ez, de így van. A testem egyetlen rezdülése sem maradhat titokban előtte. A sejtjeim mélyéig lát. Azt is tudja, hogyan szeresse a lelkem, és fáradhatatlanul próbálja megfejteni a gondolataimat.

Ez több is, mint elég érv arra, hogy miért ő az *egyetlen*.

- Mielőtt elérzékenyülnék, és a könnyeim ráhullanának a méregdrága gépemre, fogd az álarcot! - zökentett ki Anna hangja a romantikus merengésből.

- Erre gondolsz? - kérdeztem meglepetten az átlátszó műanyagból készült maszkra tekintve.

- Nem kell felvenned, csak tartsd az arcod elé.

- Mit akarsz ezzel kifejezni? Hogy mindannyian hazugok vagyunk?

Anna végre kibújt az objektív mögül, mert teljes valójában akarta látni homályba burkolózó, elmosódott alakomat.

- A színjátszás nem hazugság, hanem művészet. És mi van akkor, ha az álarc mögött talán nincsen semmi? Mi van, ha az arc az álarc? - filozofált.

Az átlátszó műanyagon át úgy tűnt, mintha hullámozna a padló. A szakadék széléről látni ilyennek a tájat.

- Keress egy pasit! Nagyon rád fér - kommentáltam Anna lelki halandzsáját, mert ugyebár reggel elhatároztam, hogy ma őszinte leszek.

- Mert egy kiadós kefézés megoldja az élet nagy kérdéseit.

Iróniának szánta, de egyet kellett értenem vele. Elmondtam neki, hogy akár hiszi, akár nem, most egy nagy i-betűs igazságot mondott ki.

- Szóval, szarul indult a napod, mert Guillaume nem csinált meg ma reggel - foglalta össze röviden az eszmefuttatásomat.

- Nem esett le a lényeg! Elcseszte a napomat, mert nem érezhettem, hogy szeret engem - helyesbítettem.

Az Annával folytatott igen mélyreható diskurzus után rohanhattam a suliba órát tartani. Ebben az évben csak részmunkaidőben tudtak alkalmazni, ezért szívok annyit a sok mellékállásommal. A mai óra anyaga ez volt: rajzoljunk széket. Izgi, mi? Még a gondolattól is ásítózni kezdtek a gyerekek. Muszáj volt bevetnem a képzelet erejét. Megkértem őket, hogy rajzolják le úgy a széket, amilyennek látni szeretnék.

- Tegyétek különlegessé! - mondtam nekik. - Rajzoljatok olyan széket, amiből csak egyetlenegy van a világon, ami csak a tiétek!

Óriási sikert aratott az ötletem, és a gyerekek még a nyelvüket is kidugták a nagy koncentrációban.

Végre Guillaume-nak is eszébe jutottam, és megtisztelt egy SMS-sel.

Este vacsizni megyünk. Légy szexi!

Ajjaj, elkezdődött a tortúra. Igaz, megfogadtam, hogy-ma nem fogok hazudni, de néha megkell szegni a fogadalmakat.

Guillaume-mal a legnehezebb őszintének lennem. Mert mi van, ha fájdalmat okozok neki a valósággal? Bántottam már így is eleget. Ezért elhatároztam, hogy ma este kiteszek magamért, és úgy de úgy meglepődök, ahogy még senki nem lepődött meg az emberiség történetében.

Oké, szexi leszek. De a nyilvános meztelenkedés nem számít közszeméremsértésnek? - tudakoltam.

Grrrrrrrrrrrrrr..... - kaptam válaszul.

Az óra győztes rajza a láthatatlan szék lett.

Délután még be kellett ülnöm egy tanári értekezletre, így jó későn értem haza. Guit egy nagy ruhakupac kellős közepén találtam.

- Ugye most nem azon keseregsz, hogy nincs egy rongyod se, amit felvehetnél? - kérdeztem, ahogy megláttam a fancsali képét.

- A kék ingedet keresem, mert abban vagy a legdögösebb - felelte teljes komolysággal.

- Na, ne! Már ott tartunk, hogy nemcsak vetkőztetsz, hanem öltöztetsz is?! - méltatlankodtam.

Imádom, amikor ilyen. Imádom, amikor uralkodni próbál rajtam. Csak egy farmer volt rajta, és a mellkasán még csillogott a nemrég vett zuhany néhány makacsul ragaszkodó vízcseppje. O, de meg tudom érteni őket! Mellékuporodtam, és belecsókoltam a nyakába, amitől libabőrös lett. Jó néha megbizonyosodni arról, hogy még mindig én uralkodom őrajta.

- Mi lenne, ha inkább itthon ünnepelnénk? - kíséreltem meg a lehetetlent, és megmarkoltam a farmer durva szövetét ott, ahol a farka domborodott.

Lehet, hogy ő ismeri minden sejtemet, de azért én is tudok egyet s mást az ő testéről. Tudom, hogyan vegyem el az eszét egyetlen érintéssel. Lehet, hogy most is sikerrel jártam? Olyan hirtelen ragadott meg, hogy nem vettem észre, mikor kerültem a ruhakupacra. Eltűnt a szoba, és már csak az ő mohó csókjai maradtak meg a valóságból. Ahogy magamhoz öleltem, a víz-

cseppek átvándoroltak a mellkasáról az pólóra és megborzongattak.

- Ügyes próbálkozás - lihegte a fülemben, miután nagy nehezen el tudta magát szakítani az ajkaimról. - De ma este akkor is elmegyünk!

- Erre törekszem én is - vigyorogtam rá. - És ha így folytatod, te mész el előbb.

Erre kitépte magát a karjaim közül, és biztonságos távolba helyezkedett tőlem. Vesztettem.

- Mi az? - kérdeztem, mert csak ült, és bámult rám már legalább két hosszú perce.

- Jól áll neked a huszonhetedik év - felelte.

- Minek kellett eszembe juttatnod, hogy vén számár vagyok?! - keseregtem.

- Nem vagy vén, bár a *számár* jelző megfelelő önkritikára vall.

- Hülye seggfej!

Ezek után kénytelen voltam hagyni, hogy rám adja a híres, kék inget. Amikor teljes puccparádében virítottam, végre ő is magára kapott egy gyűrött pólót. Széles vállával, nyílt tekintetével, meg azzal az örökké kócos, szénakazal hajával hihetetlenül sármos még a legócskább rongyokban is.

Az úton csendes voltam. Mindig is szerettem autózni. Vajon mitől van az, hogy minden kocsiban vanília illatú? Guillaume remek sofőr, mert kiválóan alkalmazza a természetéből fakadó rendíthetetlen magabiztosságot. Na, én ezért nem tanulok meg soha vezetni!

A város fényei színes szalagokká olvadtak össze, és masnikat kötöttek az éjszakára. Tetszett ez a látvány, mert eszembe juttatta, hogy meglepően sok szépség van az életben. Általában jól működik a memóriám, de ezt hajlamos vagyok elfelejteni.

Miután három tiszteletkor után Gui végre megtalálta a megfelelő parkolóhelyet, kimásztunk a kocsiból, és én megéreztem

a gyomromban az idegességet. Utálok a figyelem középpontjába kerülni. Olyan lassan lépkedtem az étterem felé, mint ahogy egy csiga kúszik az aszfalton, ami tisztában van vele, hogy bármikor eltaposhatják, mégsem képes növelni a sebességét,

- Jövök - biztosítottam Guit, amikor már vagy huszadszor kellett megállnia, hogy bevárjon.

Megfogta a kezem, úgy húzott maga után, aztán egyszer csak megtorpant, és szembefordult velem. Olyan szenvedélyesen smárolt le a nyílt utcán, mint még soha. Utána közölte velem: Tudja, hogy tudok a buliról, ezért ne is fárasszam magam a meglepődéssel.

- Nem érted az egészset, cicám! - mondta. - Huszonhét lettél. Ez azt jelenti, hogy tíz éve vagyunk együtt. Egész évben ünnepelni fogunk.

Ezen őszintén és valóban és mélyen meglepődtem.

- Na, látod! Megérte a sok gyakorlás! - nevetett Gui, és átkarolta a derekamat, hogy bevonszolja végre az étterembe.

- Nem ünnepelhetnénk csak kettesben? - tettem fel óvatosan a kérdést. - Miért kell a közönség?

- Ok nem közönség, hanem a barátaink. Furcsák, meg hibbantak, de lehet, hogy éppen ezért szeretnek minket.

- Szeretnek? - ismételtam, mert mindig nehéz elhinnem, hogy engem szerethet valaki.

- Bizony, szeretnek! De ha nem iparkodunk, utálni fognak, mert máris késésben vagyunk.

Ez az érv végre meggyőzőtt, és meggyorsítottam a lépteimet.

Meg kell hagyni, Guillaume valóban kitett magáért. Egész kis tömeget verbuvált össze, még Anna is ott hunyorgott a hosszú asztal egyik végén, és megpróbált rám kacsintani. Miután túléltem a köszöntéseket, meg a torta csillagszórós érkezését, már egész elviselhetően telt az este további része. Gui szokása szerint sziporkázott, és én örömmel engedtem át neki a főszerepet.

Amikor kivonult bagózni, az étteremben ülő nők tekintete vágyakozva kísérté lezser mozdulatait, magas, karcsú alakját. Nagy hódító lehetne, de neki csak én kellek. Ezzel régóta tisztában vagyok, de azért loholtam utána, mint egy kiskutya. Roy, az egyetlen igazán nagyon meleg barátunk, úgy röhögött rajtunk, hogy majdnem beesett az asztal alá.

- Fiúk, a póráz itt maradt! - kiáltotta utánunk.

- A te társaságodat gond nélkül tudnám nélkülözni - morogtam epésen.

Azért igazán költői túlzás volt bulinak nevezni ezt a kedélyes kis vacsit. Imádom Guiben, hogy soha nem akar olyanba belerángatni, ami nem az én műfajom.

- Köszönöm! - mondtam neki, amikor éjfél körül szétszéledt a társaság, és mi is elindultunk hazafelé.

- Na, ha ezt túlélted, a következő tíz év velem már meg se fog kottyanni!

Már a lépcsőházban le akartam szopni, mert egész nap arra vártam, hogy végre megízlelhessem a testét, de Guillaume nem tartotta jó ötletnek. Néha rémesen prűd tud lenni. Így hát még néhány percig önmegettartóztattam, és csak azután estem neki, hogy becsukódott mögöttünk az ajtó. Az volt a legizgatóbb az egészben, hogy tudtam, figyel engem. Leste minden mozdulatomat. Általában ezt csinálja, mert még mindig nem tudja elhinni, hogy mindez vele történik. Ez amolyan régi beidegződés lehet nála, még a hetero lét visszamaradt emléke. Belefúrta az ujjait a hajamba, de nem akart irányítani, csak még több kapcsolódási pontot keresett közöttünk. Néha felnéztem, és ilyenkor mindig találkozott a tekintetünk. Láttam a szemében a szokásos mámoros döbbenetét, hogy *igen, bizony valóban én teszem ezt vele*. Persze ő is megteszi velem ugyanezt, de tudom, hogy nem élvezi annyira, mint én. Ő csak miattam teszi meg, én magamért is, mert imádom csinálni. Na, igen, ez a legnagyobb

különbség kettőnk között: Én meleg vagyok, de ő csak miattam képzelet magát annak. Amikor már majdnem elsült, felrángatott magához egy csókra, aztán felkapott és elindult velem a hálószoza felé. Ez már az ő terepe volt. Az ágyban végre kiteljesedhetett, és szabadon gyakorolhatta rajtam a dominanciáját. Én is itt érzem igazán, hogy mennyire akar engem, hogy mennyire élvez engem. Végigcsókolta a testemet. Mielőtt belém hatolt volna, a tenyere végigsiklott a karomon, és az ujjai megcirógatták a csuklómon őrzött sebhelyeket. Ez is egy szokás nála. Nem tudom, mi a célja vele. Vajon engem vagy magát akarja emlékeztetni arra a napra?

- Szeretlek, René! - szakadt ki egy sóhajjal belőle, és én kis híján már attól elmentem, ahogy a nevemet mondta.

Senki más nem tudja így kimondani a nevemet. Az ő ajkain varázsszó lesz belőle.

Megrándult a testem. A vállába kellett kapaszkodnom, hogy el tudjam viselni a gyönyör rombolását a véremben.

Istenem, akár boldog is lehetnék!

II.

Egy egészen apró sejttem valahol lent a kislábujjamban elhatározta, hogy eljut egészen a fejem búbjáig, mert látni akarta a felhőket. Ezért fogta magát, és elkezdett fenemód felfelé rongyolni a testemben. Ebből a furcsa álomból ébredtem ma hajnalban. Nem sokkal később megéreztem a homlokomba nyilalló fájdalmat is, és lassan megjelent a látóteremben a vibráló fénypatkó. Remek. Hogy máshogy kezdődhet egy szombat reggel, mint egy kiadós migrénnel?

Tizenhárom éves korom óta vannak migrénes rohamaim, de még mindig megrémülök tőlük. Tudom, hogy nem szabad félnem, hanem nyugton kell maradnom, és lecsillapítanom a szívem

zaklatott dobogását. Baromság! Hogyan lehetne parancsolni a legelemibb emberi érzésnek? Egyszer olvastam valahol, hogy a félelem a civilizáció alapja. Féltünk a prédára leső vadállatoktól, ezért két lábra álltunk, hogy gyorsabban szaladhassunk előlük. Féltünk egymástól, ezért fegyvereket készítettünk, hogy megvédjük magunkat, és ölni tudjunk. Féltünk az egyedüllétől, ezért összegyűltünk, és kitaláltuk a szerelmet. Néha úgy érzem, hogy bennem sincs más érzelem, csak a félelem.

Amióta rendszeresen szedem a gyógyszert, egészen elviselhetőek a fejfájások. Régen utáltam, ha Guillaume ilyenkor a közelemben volt, mert nem akartam, hogy lássa a szenvedésemet. Mindig ott toporgott mellettem és segíteni akart. De hát csak akkor vettem volna hasznát, ha tudott volna hányni helyettem, de nem tudott, így csak nézett rám tehetetlenül azzal a szép, szomorú szemével. Ma reggel is megérezte, hogy baj van, pedig egy titkosügynök lopakodó technikájával osontam ki a konyhába egy pohár vízért. Ahogy visszaértem, és beburkolóztam a paplanba - mint bábjába a kukac, ami pillangó szeretne lenni -, már bújt is hozzám, hogy a fülem tövét puszilgassa. Akkor puszil így, amikor meg akar védeni valamitől. Néha olyan érzésem van, azt tűzte ki magának életcélként, hogy megvédjen engem.

Két óra elteltével kezdtek visszaköltözni a gondolataim a fejembe, és végre elérkezett a migrénnek az a szakasza, amit egészen morbid módon szeretek. Túléltem a legrosszabbat, tehát örvendezhettem azon, hogy megint milyen hős voltam. Ez az öröm elnyomta félelmeim állandó suttogását, és megtapasztalhattam a szabadságot. Gui végig beszélt hozzám, de csak suttogó hangja dallamát hallottam, mert túlságosan el voltam foglalva a fájdalommal. Amikor tehát véget ért az első szakasz, felé fordultam, és kunyiztam tőle egy csókot. Ijesztően sok aggodást láttam a szemében.

- Itt fáj? - kérdezte, és végighúzta mutatóujját a bal szemöldökömön.

- Már nem fáj annyira - nyugtattam meg, és elfészkeltem magam a karjaiban.

Kértem még egy csókot, aztán elmeséltem neki az álmomat, és megtudakoltam tőle, hogy szerintek tudnak-e vándorolni az ember sejtjei ide meg oda a testében. Azt felelte, reméli, hogy nem, mert nagyon nem szeretné, ha egyszer csak a seggén kötne ki az orra. Miután ezzel az érveléssel összetörte a kislábujjam álmait, még képes volt azt is hozzátenni, hogy azt viszont kifejezetten szereti, amikor bennem vándorolnak a sejtjei.

- Disznó vagy! - közöltem vele aényt, de nem sértődött meg.

Már éppen elszundikáltam az ölelésében, amikor, mint valami égzengés, beledördült a fejembe a mobilja csengése.

- Feltalálták a rezgő hívásjelzést - morogtam a takaró alá menekülve a zaj elől.

Mialatt Gui telefonált, én a lepedő fehérségében gyönyörködtem. A szövet puha szálai őrizték a testünk illatát. Milyen régen is volt, amikor Gui először bújt be mellém az ágyba! Úgy emlékszem, egy viharos éjszakán történt. Igen. Dörgött meg villámlott, és ő - nagy mamlasz létére - félt a vihartól. Alig töltöttük be a tizenhármát, de már akkor is észbontó hatással volt rám a közelsége. Minden porcikám parázslott az illata mámorában. Attól az éjszakától fogva ő lett a vágyaim tárgya.

Kikukkantottam a takaró alól, hogy megleshessem, ahogy fel-alá sétál a szobában beszéd közben. Valamit nagyon magyarázott a telefonba, de nem volt kedvem odafigyelni a mondókájára, mert túlságosan lekötött a látványa. Különben is, ezen a reggelen nem funkcionált tökéletesen az agyam. Ilyen állapotban nyugodtan el lehet napolni a világ megváltását, és megengedett sokkal földhözragadtabb dolgokkal foglalkozni. Nem vettem észre, mikor rakta le a telefont, annyira belefeledkeztem emlékeim áradatába. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy visszabújt mellém az

ágyba, és kíváncsian leste, vajon miért meredek csillogó tekintettel a hálószoza falán végigfutó repedésre.

- Az előbb még ott álltái - magyarázkodtam.

- Hát, az az előbb már vagy öt perce volt, cicám - világosított fel. Óvatosan megcsókolta a homlokomat. - Találd ki, mi a hír!

- Feltalálták a háború ellenszerét? - tippeltem.

- Látom, jobban vagy - jegyezte meg Gui, és a keze rögtön bekíváncsiskodott a pizsamanadrágomba.

- Annyira még nem vagyok jól - hűtöttem le, mire csalódottan célpontot váltott, és a kislábujjamat kezdte morzsolgatni.

- Szóval, ebben a picurkában rejtőzik a sejtecske, ami éteri magasságokba vágyik - gügyögte, és nyomott egy pusztit az orrom hegyére. - Pisze!

- Utálom, amikor úgy bánsz velem, mint egy gyerekkel! - közöltem vele durcásan.

- En meg szeretem, amikor olyan vagy, mint egy gyerek - mondta. - És most éppen olyan vagy a pisze orroddal meg a kócos hajaddal, mint egy kisfiú.

- Pedofil. No mondd, mi újság!

- Állást ajánlottak. Roy unokahúga könyvesboltot nyit, és szüksége van egy szakértő eladóra. Végre elhagyom anyádat! - jelentette be Gui nagy boldogan, és a végszónál rám kacsintott.

Néha elcsodálkozom magunkon, hogyan vagyunk képesek ezzel viccelni. Talán ha nevetünk rajta, akkor kevésbé fáj mindkettőnknek, ami történt. Mindenesetre a hír kétségtelenül jó volt, bár Gui már nemegyszer próbálta eladni magát a munkaerőpiacon, de végül mindig Anya kiadójánál kötött ki.

- Ennek örömeire megyek és veszek egy fürdőt - mondtam, mert csak ennyi kommentárra futotta az agysejtjeimtől.

Guillaume csalódottan mosolyodott el, mert nagyobb üdvívalgásra számított, de mint mindig, most is megelégedett azzal, amit adni tudtam. Mielőtt kivonultam a fürdőszobába, még

magához húzott, és mélyen beszívta elaludt hajfűrtjeim illatát. Ez is egy szokása.

A fejemben még mindig éreztem a fájdalom visszhangját, de ez a fájdalom már egyáltalán nem volt kellemetlen, sőt inkább felszabadított. Ott volt, tehát elvonta a figyelmem a szokásos kusza gondolataimtól, és mégsem volt ott, mert teret engedett a nyugodt szemlélődésnek. Sőhajtva merültem bele a meleg víz simogató ölelésébe, hogy eljátszadozhassak az emlékeimmel.

Színes múltdarabkák úszkáltak körülöttem, és én ámulva figyeltem őket, mint Frida Kahlo azon a híres festményén.

Lebegek. Mint egy asztronauta a világűrben. Súlytalanul és szabadon. Anya hasában vagyok, és azt találgatom, vajon milyen lehet odakint az élet. Optimistán várom a születésemet, de azért egy kicsit csalódottan törődöm bele, hogy nem tudok szárnyakat növeszteni.

Hideg van, mégis égeti a tüdőm minden lélegzetvétél. Alig jöttem világra, máris kézzől kézre adnak, mint valami nem kívánt ajándékot. Nem gondoltam, hogy ilyen fájdalmas az élet. Ökölbe szorítom a kezem, és sírni tanulok.

Szeretlek - ez az első szó, amit megértek a hangok összefüggéstelen áradatából. Amíg a plafon vakító fehérjét bámulom, és teljes lelki nyugalommal vizelek bele a pelenkámba, azon töprengek odabent a fejemben, hogy mi lehet az a szeretlek. Megszületik bennem az első vágyam: akarok egy szeretlek-et.

Azt képzelem, hogy a szőnyeg puha rojtjai homokhullámok egy sivatagban, a függöny illatos gyűrődései meg óriásfákról lecsüngő liánok. Miközben a földön kúszok-mászok, ámulva fedezem fel a nagyvilágot.

Nem! Nem! Nem! Nem! - harsogom dacosan, és Anya szép nyári ruhájára köpöm a spenótpürét.

Nagymama kertjében vagyok. Virágillattól bódultan fekszem a csiklandozó fűágyon, és az égen úszó felhőkben gyönyörködöm. Itt akarok maradni örökre.

Végre elérem a könyvespolcot, és találok egy albumot, ami tele van színes képekkel. Elkápráztat a megfestett emberi test szépsége. Úgy elmerülök a könyv varázsvilágában, hogy napokig elő sem kerülök belőle. A lapok sarkai számárfülesek lesznek ujjaim mohó érintései alatt.

Apa elment, és azt mondják, hogy nem fog visszajönni. Szörnyek költöznek az éjszakáimba.

- Anya, ne kapcsolj le a villanyt, mert félek a sötétben!

Kitűnő tanuló vagyok az iskolában, ezért utálnak az osztálytársaim, de ez csudamód hidegen hagy. Túl színes és csillogó a világ a fejemben. Nincs nekem időm a valósággal foglalkozni. Már mesekönyvekre sincs szükségem, mert én magam találok ki a legjobb meséket. Amikor unatkozom az órákon, a képzeletemben született lényekkel népesítem be a füzeteimet. Szitakötőszárnyú lovakat rajzolok, amik szép lassan megeszik a fekete tintával írt szavakat.

Anya folyton késő estig dolgozik, és én egyedül lézengek az üres lakásban. Nem akarok egyedül lenni, ezért lerajzolom Anyát.

Egy napon múzeumba megyünk az osztállyal. Ámulva állok egy óriási festmény előtt, amin hajótöröttek hánykolódnak egy tutajon. Először vált ki belőlem szexuális izgalmat a meztelen férfitest látványa.

Anya elvisz egy puccos étterembe, és a kedvenc desszertemet rendeli. Nyugtalanul mocorgok a széken, mert tudom, hogy ez ritkán jelent jót. Anya valami nagy bejelentésre készül, ezért birizgálja remegő ujjakkal a nyakláncán a medált. Valami megfog változni az életünkben. Miután már nem fér belém több gombóc mentafagy, végre elárulja, hogy újra férjhez fog menni. Nem lep meg a dolog, mert tudom, hogy van valakije. De aztán rám kacsint, és még hozzáteszi, hogy a férfinak van egy velem egyidős fia. Ettől halálra rémülök.

Mit fogok kezdeni egy testvérrel? Biztosan utálni fog!

- Nem nőtt még uszonyod? - szakított ki Guillaume hangja az emlékezésből.

A fürdőszobátükör előtt állt, és éppen borotvahabot fújt a tenyerébe.

- Delfinnek kellett volna születnem - panaszoltam el ezredszerre életem legnagyobb bánatát, és összekuporodtam a kádban, hogy elrejtsem a testem, mert ma reggel a migrén megfosztott a szokásos magamutogató hangulatomtól.

- Nem bukók a delfinekre. Jobb ez így - nyugtatott meg Gui. Egy alaposnak nem mondható borotválkozás után leült a kád szélére, és elfújta a habváram tornyát. - Készülj lelkileg, mert meghívtam Yuut meg Royt ebédre.

- Utálom Yuut. Tegyük mérget a kajájába.

- Nem is utálok annyira - súgta a fülembe Gui, és megcsókolt.

Ajkai mohók és követelőzőek voltak, ebből tudtam, hogy kezdte túltenni magát a reggeli ijedtségen.

Végre nem gyengének látott, hanem kíváncsinak.

- Igazad van. Sokkal jobban utálom - mondtam, és még fintorogtam is hozzá.

- Akkor miért rajzoltad le? Láttam a portrét, úgyhogy ne fáraszd magad tovább a titkolózással.

- A vudu szertartáshoz kellett a képe.

- Aha.

Hát, nem lehettem túl meggyőző, mert Gui úgy nézett rám, mint valami álruhás Cupidóra. Újabban idegesítően átlát rajtam.

- Jól van - adtam meg magam. - Roy kért meg rá.

- Igen, tudom. A szobája falán láttam.

- Mi a faszt kerestél te a szobájában? - tört ki belőlem a döbbenet, mire Gui felvonta a szemöldökét.

- Cicám, újabban tömegével röpködnek kifelé *¿faszok* a szádból. Nem illik hozzád ez a stílus.

- Tán jobb lenne, ha befelé röpködnének rajta? - incselkedtem, mert nagyon feldobott a migrén utáni lelki béke. De lehet, hogy csak a túl sok fájdalomcsillapító hatására éreztem úgy magam, mint aki betépett. Vagy az emlékeim ütöttek így ki? - Vedd úgy, hogy ezt most nem hallottad. Rendben? - fújtam visszavonulót gyorsan.

- Oké! Most megyek és összedobom az ebédet, te meg mássz ki a kádból, mielőtt kopolyúd nő.

- Gui...

- Nem! Nem teszek mérget a kajába!

Hallgattam rá, mert egyébként is kezdtem már dideregni az emlékfürdőmben. Amikor a mosdókagyló elé álltam, megláttam a borotvahabja maradékát. Hmmm. Ez a szmötyi Gui testén volt. Végighúztam benne a mutatóujjam - csábítóan selymes volt a tapintása -, és rajzoltam bele egy szívecskét. Még a hab molekuláira is hatással tudott lenni. Gui személyisége mindent áthat. Az a leglenyűgözőbb az erejében, hogy ő maga nincsen tisztában vele, úgy jár-kel a nagyvilágban, mint egy jelentéktelen, szürke alak, közben olyan varázserővel bír, hogy képes lenne szivárványt festeni az égre. Ezt mindenki látja, aki csak egy szót is vált vele, vagy ránéz. Anya is látta. Már akkor látta, amikor először találkozott vele.

Emlékszem, mit mondott aznap: *Guillaume olyan kisfiú, aki nagyon vágyik egy testvérre, de ezt a viláért sem árulná el senkinek, ezért, René, neked nagyon ügyesen kell őt szeretned.*

Lehet ügyesen szeretni valakit? Ez az ügyesen *kitartóan-t* akart jelenteni, vagy netán *titokban-t!* Én a *titokban* mellett döntöttem, mert Anya szavaiból azt vettem ki, hogy Gui szeret titkolózni.

Belenéztem a tükörbe, és megkérdeztem magamtól, hogy vajon Gui tudja-e, mennyire szeretem őt. Ha az ember nem képes sem szavakkal, sem tettekkel bizonyítani a szerelmét, akkor mit tehet? Sok évvel ezelőtt Gui nem árulta el nekem, hogy mennyire magányos ott legbelül abban a csökönyös számár szívében, most meg én nem tudom őt közel engedni magamhoz.

A mosdókagylóban eközben újabb emlékfoszlányok bújtak elő a borotvahabból.

Nem tudom felidézni az első találkozásunkat. Biztosan túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy jó benyomást keltsek benne. Az első igazán éles emlékképem róla viszont örökre beleégett a sejtjeimbe. Az a pillanat kihatott minden későbbi pillanatomra. Ezt a percet is az határozza meg.

Bent kuksolok a szobámban, és lesem, hogy Gui mit ügködik a tetőterazon. Narancsfákat ültet. Nahát, hogy ez nekem sosem jutott eszembe! Hirtelen nagyot nő a szememben, mert én magamról sem vagyok képes gondoskodni, nemhogy más élőlényekért vállaljak felelősséget. Ez a fiú első dolgának tartja, hogy növényeket ültessen a teraszra. Anya jól mondta: szeretni akar. Sokáig elszöszöl odakint a palántákkal, majd egyszer csak sóhajt egy nagyot, és nyújtózkodni kezd. Én sosem tudtam igazán nyújtózkodni. Az én testem görcsösen bezárja magát, mert fél, hogy esetleg megláthatják a gyengeségét. De ez a fiú a szabad ég alatt bátran mutogatja magát. Leveszi a pólóját, megtörli vele az arcát, aztán a zsebében kotorászik, és egy szál cigit vesz elő. Aszta! Lefekszik a földre. Elégedetten fújja a

füstöt, miközben a munkájában gyönyörködik. Ez a pillanat maga a szabadság. Guinek hatalma van az életem. A leghatásosabb módszert alkalmazza: nem fél tőle. Közelebb oszok az ablakhoz, hogy jobban lássam őt. A bőre még őrzí a vidéki napon szerzett barnaságot. Keze virágföldes, de ő a legnagyobb lelki nyugalommal emeli szájához koszos ujjával a cigarettaszálat. Hirtelen őrült vágta a szívem, és remegő kezekkel lapozom fel a vázlatfüzetemet. Túl értékes ez a pillanat ahhoz, hogy hagyjam elrepülni. Alig megy le odakint a nap, már meg is születik az első rajzom Róla.

Attól a pillanattól fogva Guillaume lett az, aki én soha nem lehetek.

Ebéd után Gui kivonult az erkélyre Yuuval bagózni, és én kettesben maradtam Royjal a nappaliban. Tudtam, hogy rám fog szállni, mert mindig ezt csinálja, amikor alkalma adódik rá. Hosszú percekig bámult rám, hogy kellőképpen felidegesítsen, és kikényszerítse, hogy én kezdjem a beszélgetést, de én makacsul hallgattam, mert túl fáradt voltam az analízáláshoz.

- Figyelj, szöszí! - adta fel végül ő, és kezdett bele a szokásos mondókájába. - Ne merészed őt még egyszer bántani!

- Kéne már egy új szöveg - mondtam ásítva.

- Azért mondom, mert szeretlek titeket.

- Pontosabban őt szereted - helyesbítettem.

- Nem! Mindkettőtöket szeretlek, ezért próbállak megnevelni.

- Menj a francba!

- Tudod, egyszer igazán elárulhatnád, mi bajod van, azon a tragédián kívül, hogy nem lehattél Michelangelo. O, az élet kegyetlen! Szép vágy, okos vagy, bár ezt én személy szerint kétségbe vonom, és tiéd a világ legjobb pasija, aki megveszik érted.

- Yuu tudja, hogy bele vagy pistulva Guillaume-ba? - kontráztam rá, de láttam a szemvillanásán, hogy megint ő fog győzni.

- Tudja - mondta sóhajtva. - De te tudod-e, hogy milyen kincs van a birtokodban? Te kis önző dög!

- Hájas disznó!

- Akkor ezt megbeszéltük.

- Túl is tárgyaltuk. Még bort?

- Köszönöm, kérek.

Este elvackoltam magam Gui karjaiban, és úgy tettem, mint aki elmerül a tévé képernyőjén villogó történetben. Azon töprengtem, vajon igaza van-e Roynak. Ha kívülről nézem a dolgot, akkor be kell látnom az igazát, de ha belülről, akkor más a helyzet.

- Gui, szerinted önzés lenne tőlem, ha most megkérnélek rá, hogy kapcsold ki a tévét és szeretkezz velem? - kérdeztem bevetve a könyörgő kismacskanézésemet.

Még a mondat végére sem értem, már pukkant is a tévé, és sötétség borult a szobára.

- Látom, Roy ezt a napot sem hagyta ki - jegyezte meg Gui, mielőtt nekiláttunk a csókolózásnak.

Általában nem szoktunk sötétben szeretkezni, mert szeretem látni, mit tesz velem. Szeretem figyelni, ahogy a pupillája olyan óriásira tágul, hogy elnyeli a mélybarna íriszt, és nem marad más, csak a fekete, végtelen mélység, ami magába ránt. De ma este annyira vágytam a sötétre, hogy még a szemem is szorosan lehunytam. Guillaume-ra bíztam magam, és mindent megengedtem neki, amit kívánt. Ő ma gyöngéd akart lenni. Óvni akart még a kék kinyújtól is. Nagyon jó, amikor ilyen. Magamhoz húztam, és elárultam neki, hogy szeretem. Lehet, hogy üresen hangzott, mert már túlságosan elcsépeltük az évek alatt, de lehet, hogy súlyos volt, mint a fájdalom, amit eddig okoztam neki és magamnak. Nem tudom, hogy ő mit érzett abban a pillanatban, de a karjai egyszeriben szorosabban öleltek, és a farka mélyebbre csúszott bennem. Az egész testemben éreztem a szíve lüktetését. Egy kincs van a birtokomban - Roy jól mondta -, és én tudom, hogy

az enyém. És szenvedek, mint mindenki, akinek van valakije, akit egyszer talán elveszíthet.

- Nem is tudtam, hogy Roynak van családja. Sosem beszél róluk.

Gui erre úgy nézett rám, mintha ufó lennék.

- Mi az? Nem azt mondtad, hogy az unokahúga keres eladót? - kérdeztem, mert nem értettem, miért kell ezen így meglepődni.

- Semmi, csak nem gondoltam, hogy ez a dolog így megmaradt benned.

- Mármint, nem gondoltad, hogy figyeltem rád reggel. Pedig figyeltem. Mindig figyelek, csak túl jól tudok titkolózni - súgtam a fülébe, és megcirógattam a mellkasát.

- Igen, abban profi vagy. - Tőled tanultam.

III.

Néha vannak igazán rossz napjaim, mint például a mai. Már reggel éreztem, hogy a testem a szokottnál is nehezebben küzd fel magát függőleges helyzetbe. Hosszú harcot vívtam a gravitációval, mire végre ki tudtam kecmeregni az ágyból. Még a napsugarak is fáradtan és megtörtén bújtak át a függöny csipkevirágainak szirmain. Egy kicsit ücsörögtem az ágy szélén, és a fürdőszobából kiszűrődő hangokat hallgattam. Odabent Guillaume készülődött, hogy jól fésülten és illatosán léphessen ki abba az életbe, amely az ajtó túloldalán várja. Nekem semmi kedvem nem volt követni oda. Ma nem. Amikor ilyen ürességgel ébredek, akkor éppen elég a saját világomat elviselni. De hát, az élet nem akarat kérdése. Anya bekapta a legyet, én meg küzdhetek, hogy értelmet adjak a létezésemnek.

- Á, végre felébredt Hamupipőke! - köszöntött Gui.

Észrevettem, hogy a bal füle mögött elbújt egy borotvahabpamacs, de hagytam, hogy tovább rejtőzködjön, mert végre valami feldobta a reggelem nyomott hangulatát.

- Nem Hamupipőke, hanem Csipkerózsika aludt százéves álmat - pontosítottam.

- Halál mindegy! - legyintett Gui. - A szemed homályosan fénylik, és feltűnően fixírozod a kávéfoltot a szőnyegen. Ebből két következtetés vonható le. Egy: valamin nagyon gondolkodsz. Kettő: betéptél, mialatt piperéztem.

- A fogantatáson elmélkedtem - vallottam be.

- Jó volt az este, de nem hiszem, hogy teherbe ejtettelek. A bizti kedvéért vegyek egy tesztet?

- Történtek már csodák.

Gui mellém ült. Megsimogatta a pocimat.

- És, megtartod? - súgta a fülembe, és megcsókolt. Én meg kihasználtam az alkalmat, és lesimogattam róla a habpamacsot.

- A sajátomról gondolkodtam.

Gui erre sóhajtott egyet, és megjelent a homlokán az a vékony kis ránc, ami mindig odarajzolódik, amikor aggasztja valami.

- Tudom, ez nagyon nehéz, de a kedvemért megtennéd, hogy egy kicsit kevesebbet gondolkodsz?

Csak ennyit mondott, majd magához ölelt, és én úgy éreztem magam a karjaiban, mint egy porcelánbaba, amit vitrinbe zártak, hogy megóvják.

Csináltam reggelit, még szalvétapillangót is hajtogattam hozzá, de Gui homloka makacsul ragaszkodott ahhoz a kis ránchoz. Tudtam, hogy ma egész nap rajtam fog agyalni.

Szenved miattam - hasított belém a fájdalmas felismerés immáron oly sokadszor a kapcsolatunk alatt.

- Délután hazaugrom. Anya valami konferenciára ment, de azt mondta, hogy a konyhaasztalon hagyta a kilépőpapírjaidat, sőt még ajánlást is írt neked - mondtam, hogy egy kicsit kiszakítsam Guit a töprengéséből. Bár Anya nem a legjobb téma, de hirtelen nem jutott eszembe más.

- Kíváncsi vagyok, mit írt abban az ajánlásban - jegyezte meg Gui némi iróniával a szavai mögött.

- Biztos a farkad méretét dicsérte - vágtam rá meggondolatlanul.

Guillaume rám nézett. Olyan volt a tekintete, mint egy bánatos kutyusé. *Istenem, már megint mit tettem!*

- Ezt nem úgy gondoltam, ahogy hangzott - mentegetőztem azonnal, de az előbb kilőtt nyílám ettől még ott fáj Gui szívében.

A mosogatónál állt. Odamentem hozzá, és most én zártam őt a karjaimba.

- Bocsáss meg! - kértem tőle, pedig tudtam, hogy nem haragot érez, hanem önvádat, de hát az sokkal rosszabb. Megcsókoltam, mert tudom, hogy imádja, ahogy csókolok. - Induljunk, mert elkészünk a melóból!

Délelőtt a galériában kezdtem, ahol részidős asszisztens vagyok most, hogy a suliban kitört a nyári szünet, és három órán át pakoltam a legújabb őstehetség alkotásait a falra. Vécépapírgurigákból készített installációi az életet voltak hivatottak szemléltetni. Hát... Ebből az következne, hogy húzzuk le az egész társadalmat a vécén? Ideje lenne észrevenniük ezeknek az önjelölt zseniknek, hogy már nincs mi ellen lázadniuk. Bár ellenük én szívesen lázadnék.

Hagyjuk!

Kettő körül értem Annához. A műterem ablakai sarkig tárva voltak, és úgy ömlött be rajtuk a fény, mintha aranyporral hintették volna be az egész helyiséget. Anna a földön ült, és hagyta, hogy a nyári szellő játsszon a hajával. Amikor besötétítettünk, és bekapcsoltuk a mesterséges fényeket, hamisnak éreztem magam. Milyen az olyan szépség, amely nem természetes?

Anna ma egy fura díványféleségre fektetett, és megkért, hogy csak nézzek rá úgy, ahogy akarok.

- Szomorú vagy - állapította meg, miután vagy száz képet ellőtt instrukciók nélkül.

- Te mondtad, hogy nézzek úgy, ahogy akarok.

- Szóval, szomorú akarsz lenni? - kapaszkodott bele a szavaimba.

- Lehet. De csak akkor, ha a kedvünk vagy az elménk aktuális állapota elhatározás kérdése.

Anna elvette hunyorgó szeme elől a fényképezőgépet, és rám nézett, pedig így nem láthatott sokat belőlem.

- Mindig furának tartottam azt a magyarázatot - mondta -, hogy minden érzés csak az agy kémiai reakcióiból születik meg.

Ha néha-néha sikerül jó képet készítenem, akkor legyen hálás az éppen aktuális szerotonin- dopamin- vagy adrenalin- vagy mit tudom én milyen szintemnek? Ha ez így van, akkor még a légii egyszerűbb gondolatom is csak vegyi folyamatok eredménye, - Azt kell mondanom, hogy pontosan felvázoltad a helyzetet.

- Szörnyű vagy.

Anna ezt szánta végszónak. Visszabújt a fényképezőgép mögé, & és készített még vagy kétszáz képet a fancsali ábrázatomról.

Mielőtt kiléptem az ajtón, megfogta a kezem. Nem emlékszem, hogy valaha is hozzám ért volna.

- Eljössz a jövő héten is? - kérdezte.

- Ha szeretnéd, hogy jöjjek, akkor jövők.

- Jól van - mondta egy megkönnyebbült sóhajjal, és még hozzáfűzte: - Ja, van egy fotós barátom, aki látta a képeimet rólad, és érdeklőd.

- Foglalt vagyok. Vagy hogy is mondják ezt hivatalosan? Boldog párkapcsolatban élek.

- Hülye!

- Tudd meg, mennyit fizet, és ha többet, mint te, vállalom.

A hazafelé vezető úton végig azon töprengtem, vajon miért hívom még mindig *hazának* anyáék lakását. Valami biztosan ott maradt belőlem. Végül is minden abban a lakásban kezdődött. A

fény azok között a falak között talált rám. És én azok között a falak között akartam eldobni magamtól.

Meglepetésemre Gui apja nyitott ajtót, pedig arra számítottam, hogy üres lesz a lakás. Nem is tudom, hogyan jellemezhetném a kapcsolatunkat. Leginkább úgy, hogy nincsen semmilyen kapcsolatom vele. Sosem volt. Néha nehéz elképzelni, hogy Gui sejtjeiben ott rejtőznek az ő génjei. Vajon milyennek láthat engem? Mit gondolhat rólam? Valószínűleg utál. Mi mást érezhetne egy olyan ember iránt, aki az ő értékrendje szerint szégyent hozott a fiára.

Miután megtaláltam Gui papírjait a konyhában, felmentem a lépcsőn. Anya puccos vendégszobát csinált a régi szobámból, de Guié ott árválkodott mellette tök üresen. Talán évek óta nem jártam az emeleten. Rémisztő érzés volt újra látni ezt a helyet. Guillaume fehér falai még mindig ugyanolyan hatással voltak rám, mint régen. Becsuktam magam mögött az ajtót, és lefeküdtem a parkettára, éppen oda, ahol még mindig halványan látszott a vörös folt.

Ha szomorú vagyok, akkor szomorú zenét hallgatok. Ilyenkor nem akarom, hogy felvidítsanak. Ilyenkor én magam vagyok a szomorúság, és szomorú akarok maradni. Legalább ezekben a pillanatokban tudom, hogy ki vagyok. Elővettem a mobilomat, és elindítottam a kedvenc dalomat, aztán csak feküdtem, és néztem a plafon fehérségét, ami csodálatos ellentétet alkotott a belső feketeséggel. Ez az igazi művészi installáció.

Mondd el, mit érzel! - ismételte Gui éveken át, miután kitépett a halál karmaiból. Sosem árultam el neki. Hogyan mondhatnék el olyat, amire nincsenek szavak?

Miközben ott feküdtem a földön a bennem tomboló fájdalommal, megpróbáltam összekotorni magamban némi racionalitást.

Guillaume vajon elhinné nekem, ha elmondanám, hogy szeretek élni? Fel tudná fogni, hogy nem az életet akartam eldobni magamtól, hanem a fájdalmat? Nem. Biztosan nem értene engem, mert nem tudnám megmagyarázni, hogy miért érzem ezt a fájdalmat. Ami neki egy pofon, az nekem halálos seb. Ami neki a valóság, az nekem lidércnyomás. Ami neki csak egy álom, az nekem üzenet: az elmém alattomos suttogása.

A plafon felé emeltem a karomat, és vetettem egy hosszú pillantást a sebekre a csuklómon. *Legalább már látszik, bogy fáj* - ez jutott eszembe. Vajon azért tettem, mert azt akartam, hogy Gui is lássa? Ő, aki maga a fény, vajon átláthat valaha a sötétségemen?

Gui volt az első ember, aki igazán megnevettegetett. Pontosabban, ő volt az első ember, aki előtt nevetni mertem. A nevetés és a sírás kiszolgáltatottá tesz, mert ezekben a pillanatokban a lélek előbújik a védőfalai mögül.

Az első közös nyarunk. Szerelmünk kezdete. Gui leégett bőre a tenyerem alatt.

Elmém végre abbahagyta a kínt, és lassan telefestette felettem a plafont a boldogság emlékképeivel.

Úszni tanítom. Elmerül, újra előbukkan. Hozzáérek, és megpróbálom fenntartani a tenger csapkodó hullámain. A bőre csúszós és puha. Nevet. Végre valaki, akinek szüksége van rám!

Néhány évvel ezelőtt azért vettem bele magam a tengerbe, hogy elveszek a hullámai között. Most azért merülök alá, hogy előkerítsem Guit, és megtanítsam neki, hogyan tudja fenntartani magát a vízen.

Fél éjszaka a napon leégett háta miatt szenved. Tetszik, hogy hangot tud adni a fájdalmának. Üvölt és káromkodik. Látom körülötte az

élet auráját. Olyan, mint egy szivárvány. Csupa szín, csupa fény. Amikor az eső és a napfény találkozása szivárványt fest a felhők közé, azt nem lehet nem megcsodálni. Erre a jelenségre még az is felkapja a fejét, és felnéz az égre, aki mindig földre szegezett tekintettel jár a világban.

Sokáig elhallgatnám, de nyilvánvaló, hogy ő nem élvezi annyira a helyzetét, mint én. Jeget és tejet kerítetek, hogy enyhítsek a fájdalmán. Úgy ül az ágyon, mint egy megszeppent kisfiú, aki nem tudja, mi fog történni vele. Ahogy a tenyerem végigsiklik a bőrén, az ujjaim végéből ezernyi hangya indul útnak, hogy pillanatok alatt ellepje az egész testemet. Rohangálnak az ereimben, és csiklandoznak. Rájövök, hogy Gui nemcsak valami távoli csoda, hanem egy valódi ember, akit meg lehet érinteni. Elek hát az alkalommal, és valóban megérintem, mert érezni akarom a jelenlétét. Homlokomat a tarkójának támasztom, és tenyeremet lassan előrecsúsztatom a hátáról a mellkasára, hogy érezhessem a szíve lüktetését. Varázslatos pillanat, amikor megrándul a teste. Látom az erekcióját és látom az élvezetét, megértem a szégyenét is, ezért végül engedem, hogy titokban tartsa mindkettőnk előtt mindazt, ami történt. Másnap, amikor a szoborkertben fogócskázunk, és ő leteper a földre, már tudom, hogy innen nincsen visszaút. A teste kíván engem. A kérdés csak az, hogy a szíve mikor veszi ezt észre.

Lehunytam a szemem, és megkönnyebbülten sóhajtottam egyet. Guillaume-nak megint sikerült kihoznia a sötétségből.

Ereztem a parketta keménységét a hátamon, hallottam, ahogy a lélegzetvételem visszhangzott az üres szoba fehér falai között. Könnyű voltam, mint a félelem és fájdalom nélküli gondolat. Ma is meg lettem mentve.

A mobilomból zümmögő dal lassan a végéhez közeledett. Egyre halkabb lett a zene. Egyszer csak néma csend vett körül. A nyugalom szétáradt a testemben, és álomtalan álomba merültem.

Arra ébredtem, hogy valaki ráz. Karjaimat erős kezek markolták meg, és felrántottak a földről. Ijedten néztem körül, mert először azt sem tudtam, hol vagyok. Gui rémült szemei villantak rám.

- Mi a szart csinálsz már megint? A kurva életbe! - üvöltötte, és rázott tovább, mintha helyre akarta volna rázni az agyam abnormális működését.

Kitéptem magam a kezei közül, és a szoba sarkába iszkoltam, mint egy rémült gyerek a büntetés előtt.

- Semmit sem csinálok! - kiáltottam reszketve. - Rohadtál nem csinálok semmit!

Erre Gui is hátrálni kezdett. Egészen a szoba másik sarkáig csúszott, és összekuporodott.

- Csak emlékeztem - próbáltam megmagyarázni a helyzetet.

- A szépre emlékeztem. Ránk emlékeztem.

Gui feszülten hallgatott. Lehet, hogy nem hitt nekem?

- És különben is hogy kerülsz te ide? Nem úgy volt, hogy estig dolgozol? - kérdeztem, mert hallani akartam végre a hangját.

- Apa hívott fel, hogy jöjjek ide, mert furán viselkedsz.

- Furán viselkedek?! Ha valaki lefekszik a földre, és zenét hallgat, az már nem normális?

Gui duzzogva hallgatott, és a világért se vette volna le rólam szemrehányó pillantását.

- Nem bízol bennem - mondtam halkán, de a hangom a szoba ürességében felerősödött, és úgy hangzott, mint egy vád.

- Néha úgy érzem, nem tudom, ki vagy.

- Néha én sem tudom, ki vagyok.

Közelebb csúsztam hozzá egy kicsit a parkettán.

- Ha szenvedsz miattam, akkor szállj ki. Elengedlek, ha menni akarsz.

Guillaume beletúrt a hajába, és olyan erővel hajtotta hátra a fejét, hogy az nagyot koppant a falon.

- De én nem akarok sehova sem menni - sóhajtott a narkós elkeseredettségével, aki képtelen leszokni. - Szeretni akarlak. Boldog vagyok veled.

Újra belém hasított a fájdalom, de legalább most tudtam, hogy mi és miért fáj. Felálltam, és odasétáltam Gui-hez. Odabújtam hozzá, rácsempésztem egy csókot a szájára. Amikor megpróbáltam kikapcsolni az övcsatját, megragadta a kezemet.

- Kértelek már, hogy ne használd a szexet! - mondta dühösen.

- Mégis mire ne használjam?! - fortyantam fel. - Ma nem követtem el semmit. Egy ostoba félreértés miatt balhézol velem. Neked kellene használnod a szexet, hogy kiengesztelj. Na, lazíts egy kicsit, és élvezz engem! Lépünk túl ezen az egész baromságon.

- A francba! Mindenem fáj. Rohadt parketta! - nyafogtam.

- A te ötleted volt - jegyezte meg Gui, és végre láthattam őszintén mosolyogni.

A falnak támaszkodva ült, és valami hihetetlenül, elképesztően szép volt. Eszembe jutott Anna mai beállítása, és támadt egy ötletem.

- Gui, mondd, lefényképezhetlek? - kérdeztem.

- Engem? - bökött magára döbbenten.

- Hát, a mondat szerkezetéből ítélve - ragozás, meg egyebek - és nem mellékesen hozzászámítva a tény, hogy jelenleg csak ketten tartózkodunk a szobában, igen, téged.

- Pucsítsak be? - vigyorgott rám.

- Ne! Csak légy önmagad. Egyszerűen csak nézz rám.

Nem szoktam mobillal fényképezni, így elég nehezen jöttem rá, hol találok a fekete-fehér hatás bekapcsolását, de Guillaume, tőle merőben szokatlan módon, türelmesen várt rám.

Amikor elkészült a kép, percekig csak bámultam rá.

- Mi az? Min csodálkozol ennyire? - kérdezte Gui. - Talán glória van a fejem felett?

- Nem. Csak most sikerült először lencsevégre kapnom a szerelmet a szemedben. Megnézed?

Gui erre a hátam mögé ült, és átölelt. Szeretek így üldögélni veled.

- Láttam már - súgta a fülembe. - Most is láttam a szemeidben, amikor föled hajoltam, és te végre hajlandó voltál kinyitni őket. De néha téged is szeretnék látni bennük, nem csak magamat.

IV.

Ujjak... Kéz... Simogatás...

Csillagok... Tengerillat... Homokszemek a bőrömon... Sós ízű pillanat... Azürkék percek.

Lassan lemegy a nap... Arany szítál a hullámokra... Elalszik az ég.

Gui szerelme: Éjszaka-takaró... Nappal-kabát... Lágyszellőölelés... Pillangószárnyú gyönyör... Egy szempillarebbenés.

Fülembe suttogott szavak: Te és Én. Mi ketten. Szeretés. Létezés.

LebegésLebegésLebegés

- Gui, ne hagyd, hogy túl messzire repüljek!

- Nem hagyom.

- Ha nem nézel rám, eltűnök, semmivé foszlok, vagy felhő leszek. Érzed az esőt? Cseppek. Cseppek. Könnycseppek.

- René!

- Táncolnak a hangok a szádban, ahogy a nevedet mondd. René-balett. René-piruett. Pörög és forog a világ, mint egy bűgőcsiga. Bűg a csiga. Csiga-biga...

A nap Guillaume ötletével kezdődött, és komoly alkoholizálással végződött, ami engem - mint mindig - költői mélységekbe taszított.

Gui azt találta ki, hogy ruccanjunk el a legközelebbi tengerpartra lazítani. Ez eddig jól hangzott, ezért tőlem telhetően

lelkesedtem is. De aztán kiderült, hogy elég nagy társaságban tervezni ezt a lazítást, ami nem igazán tett boldoggá.

- Most duzzogsz? - kérdezte, amikor már vagy fél órája száguldottunk az autópályán, és én még mindig nem voltam hajlandó megszólalni. A hátsó ülésen Roy felhorkantott. Elégedett sóhajjal csapott Yuu combjára.

- Nem duzzogok - tiltakoztam.

- De igen. Összeszorítod az ajkaidat és tágak az orrcimpáid. Amikor duzzogsz, olyan vagy, mint egy kis pocok.

- Hát, ezzel most sokat lendítettél a hangulatomon. Hé, az utat nézd, ne engem!

A következő öt percet meditativ csendben töltöttük, és az elsuhanó tájban gyönyörködtünk, vagy inkább azokban az emlékekben, amelyeket lelki szemeink ráfestettek a szélvédőre.

A tenger felé tartunk. Anya a vadonatúj nyári ruhájában feszít az anyósülésen. Néha szórakozottan megcirógatja a férje tarkóját. Nem szeretem nézni az idilljüket. Guillaume sem szereti nézni őket. Egyfolytában izeg-mozog mellettem. Most éppen a hátsó ablakhoz nyomott orral lesi a mögöttünk kígyózó kocsisort. Észreveszem, hogy a cipője talpa sáros, és összepiszkolja a vezetőülés hátulját. Gui mindig piszkos valahol. Vagy a körmei alatt bújik meg néhány fekete földszemcse, vagy a nadrágja térde fűfoltos. Meleg van a kocsiban, ezért Anya letekeri az ablakot maga mellett, amitől hirtelen forró huzat csapódik az arcomnak. Hunyorogva próbálok kitérni az útjából, és ekkor meglátom, ahogy Gui haja kócos táncba kezd. Szeretném megérinteni a hajszálait. Kalandot ígérő fekete dzsungel.

- Űlj rendesen, és kapcsolj be az övét! - szól rá az apja, de Gui úgy tesz, mintha nem hallotta volna. Tovább bámul kifelé az ablakon, sőt még az egyik tenyerét is rátapasztja. Hirtelen az az érzésem támad, hogy Gui el akar menekülni mellőlem, ki ebből a kocsiból, el

ettől a családtól. Ujjai nekifeszülnek az üvegnek, és képzeletben talán már suhan is... messzire repül innen.

- Azt mondtam, hogy ülj le! - hasít bele a durva férfihang a forró csendbe, és Gui kénytelen engedelmeskedni.

- Mit bámulsz? - kérdi tőlem, és most rám haragszik, mert az apjára nem akar.

Zavarba jövök. Elfordítom róla a tekintetemet. Folyton zavarba hoz, ezért mindig csak titokban merek ránézni. Úgy érzem magam, mint egy tolvaj, amikor néha-néha ellopok tőle egy pillantást, egy mosolyt, vagy egy mozdulatot. Amikor végre megérkezünk a tengerpartra, és anyáék a napernyő összeszerelésével bajlódnak, Gui már el is tűnik. Mindig ezt csinálja. Magányos felfedezőútra indul, ahonnan a legtöbb esetben egy rakás új baráttal tér vissza. Fehér sziklák hajolnak a homokos part felé. Az égre mázolt halvány felhősikók lassan szétfoszlanak, és csak a kékség marad. Űszők egy kicsit, de túl hideg a víz, túl nagyok a hullámok, és túl sokan vannak körülöttem. Valahogy semmi sem jó ezen a napon. A napsugarak fájdalmasan karcognak bele a bőrömbbe. Gui után indulok, mert én is meg akarom tapasztalni azt a szabadságot, amelyre ő ilyen makacsul vágyik. Félénken kerülgetem az embereket, a tekintetem a földre szegezem, de ahogy egyre távolodom a parttól és már a sziklák hátán baktatok felfelé, egyre kevesebben jönnek velem szembe. Lassan teljesen egyedül maradok áfák suhogó lombjai között. Lehet, hogy eltévedtem? Gui bárhová is megy, mindig visszatalál. De nekem talán most sikerült örökre elvesznem. A faágakon ciripelő kabócák kíváncsian figyelik, vajon mit teszek. Magnóliaillatú a szél. Jó elveszettnek lenni.

- Meghallgatod? - kérdi Gui, és én ijedten nézek rá, mert fogalmam sincs, milyen varázslat hozta őt ide ilyen hirtelen. Szorosan összezárt tenyerét a fülemhez emeli. Halk ciripelést hallok. - Ugye, milyen szép'.

- Mindenhol hallani őket - mondom ostobán, mire Gui vet rám egy meglepett pillantást.

- De ez most csak neked énekel - magyarázza. Óvatosan szétnyitja a tenyerét, és én meglátom az odabent raboskodó kabócát.

- Fúj, csúnya! - nyafogom, és hátrálok két lépést, mintha attól félnék, hogy az apró állat hirtelen rám támad.

- Dehogy csúnya! - tiltakozik Gui, és egy laza mozdulattal a vállára teszi. - Így ni! Gyere, mutatok valamit.

Átvágunk áfák között. Egészen a szikla széléig sétálunk, ahol fémháló kerítés védi a kíváncsi kirándulókat.

- Nézd! - mutat Gui a szikla tövében hullámozó tengerre.

Először nem értem, mit néztek rajta. Mi van ott? Mi van a tengeren? De végül megértem, hogy mire gondol. Mintha összebeszéltünk volna, mindketten egyszerre ragadjuk meg a kerítést, és addig mászunk felfelé rajta, amíg nem marad más a látóterünkben, csak a végtelen kékség.

Nem volt kedvem úszni, ezért csak hevertem a parton, mialatt a többiek olyan vidáman pancsoltak, mint a gyerekek. Nagy bánatomra Roy hamar megunt a viháncot, és csatlakozott hozzám.

- Szerintem tegyél magadra egy törölközőt, mert még erre téved egy lelkes állatvédő, és visszadob a tengerbe - közöltem vele, amikor lehuppant mellém a napernyő alá.

- Ha jól értem, arra próbálsz célozni burkoltan, hogy olyan kövér vagyok, mint egy bálna?

- Meglehet - feleltem, és közben aggódva néztem Guit meg Yuut, ahogy a hullámok között birkóztak.

- Nyugi, te vagy a világa közepe! - nevetett rajtam Roy. - Ismered a mesét az elefántról, aki repülni akart?

- Igen.

- Én is egy elefánt vagyok, aki repülni akar. Egy rusnya és kövér elefánt, aki elhiszi, hogy egy napon talán csoda történik, és olyan kecsesen szállhat a felhők között, mint a madarak.

Végre el tudtam szakítani a tekintetemet a tengerről.

- Nem akartalak megbántani - szabadkoztam.

- Nem is sikerült. Csak filozófálgatok, miközben csodállak téged, mint egy festményt a múzeumban. Nézlek téged, aki maga vagy a testet öltött szépség, és irigykedek.

- Figyelj...

- Ne szakítsd meg a gondolatmenetemet! Tehát, nézlek téged, és arról álmodom, hogy csak egyetlen napig te lehetek. Akkor Gui hozzám jönne haza, és engem dugna meg. O, igen! Hajnalig nyomnánk.

- Uramisten! Már majdnem bedőltem - sóhajtottam csalódottan.

- Pedig tudhatnád, hogy javíthatatlan vagyok - kacagott Roy, de nem tudott becsapni, mert hallottam a nevetése mögött megbújó szomorúságot.

Guillaume sokat nevet. Felhallani a hangját a konyhából, áthallani a szobáinkat elválasztó vékony falon. Az egész lakás az ő nevetésétől visszhangzik. De néha szokatlanul elcsendesedik, és ilyenkor rengeteg időt tölt a teraszon a narancspalántái mellett üldögélve. Azt hiszem, lassan kezdünk összebarátkozni. Régebben minden délután a haverjaival mászkált, de mostanában egyre többet lébecol itthon. Ha elég bátorságot tudok gyűjteni, akkor átmegyek a szobájába, vagy csatlakozom hozzá a teraszon, és együtt nézzük a palántákat. Az is megesik, hogy leselkedek utána. Nem szép dolog, de nem tudok ellenállni a kísértésnek. Amikor velem van, mindig zavarba jön, vagy engem hoz zavarba, és ezért nem látom őt a maga valóságában. De ha nem tudja, hogy figyelem, akkor végre újra önmaga lesz. A mozdulatai ilyenkor vadak és hirtelenek. Egyfolytában lever valamit a polcokról, vagy nekimegy a bútoroknak. Úgy száguld át a lakáson, mint a szélvész. Az utóbbi néhány hónapban sokat nőtt, és Anya televásárolta a szekrényét új ruhákkal, de Gui, ha csak teheti, a megszokott, régi gönceit hordja. Foggal-körömmel ragaszkodik a múltjához. Szeretem benne ezt a kitartó, néma lázadást. Mindent szeretek benne. Szerelmes vagyok.

Jéghideg simogatás siklott végig a hátamon, és én beleborzongtam.

- Álomszuszék! - nevetett rám Gui. Ujjai eközben absztrakt ábrákat rajzoltak a bőrömre.

- Hideg vagy - nyafogtam kitérve az érintése elől.

- Akkor melegíts fel! - kérlelt, és most ő dörgölődött úgy hozzám, mint egy kiscica.

- Már megtette - jegyezte meg Roy belerondítva az idillünkbe.

- Kuss! - vetette oda neki Gui, és a tenyere már a mellkasomra is tapadt, pont oda, ahol a szívem lüktetett.

- Hé, mit művelsz?

- Tapizlak. Ha ellenállsz, nyilvános nemi erőszak áldozata leszel.

- Hülye!

Miután Gui végre nagy nehezen lehiggadt, elnyúlt mellettem a törölközőn. Hosszan elnéztem, ahogy a nap sugarai felszárították a bőréről a sós tengercseppeket. Amikor feltekintettem, hogy megkeressem a naptejet, észrevettem Roy rám szegeződő pillantását. Ezen a napon értett engem. Tökéletesen értette, mit érzek, és ezért kaptam tőle egy őszinte mosolyt.

Az a bizonyos éjszaka. Az a feledhetetlen éjszaka, amellyel nemcsak egy új év, hanem egy új élet vette kezdetét.

A nagyszüleim a szomszéd szobában már régen lefeküdtek, de mi nem tudunk elaludni. Gui nyugtalanul forgolódik a kényelmetlen fotelágyban. Én a plafont bámulom. Sokszor aludtunk már egy szobában, sőt egy ágyban is, de most valami megváltozott bennünk. Vajon mi járhat Gui fejében? Vajon undorodna tőlem, ha tudná, hogy az enyémben mi jár? Muszáj beszéltetnem, mert különben megőrülök ebben a csendben. Beszéljünk bármilyen prózai dologról, az életről, a halálról. Beszélgessünk, hogy ne halljam a vágy suttozását. Kérdezek valamit. Talán az öregségről, igen, arról. Gui

meglepően komoly választ ad, de a végén tesz egy megjegyzést, amittől a torkomba ugrik a szívem. Most esik szó közöttünk először a szexről. Csak szavak. De bizonyos szavaknak erejük van. Ezek a szavak tettek is, mert ha kimondod őket, már cselekszel is. Gui nem ismeri ezt a varázslatot, ezért meglepődik saját magán. Öntudatlanul veti bele magát a folyóba, és sodródik az árral. Pontosan azt teszi, amit várok tőle. Most próbálok először elcsábítani valakit, és meglepően jól megy. Pedig félek. Rettegek, hogy elrontok valamit, és nem magamhoz vonzom, hanem eltaszítom Guit. Nem tudom, hogyan kell az ilyesmit csinálni, mert eddig csak olvastam róla, és az elmélet nem elég a sikeres gyakorlati megvalósításhoz. Elfogadni és élvezni egy másik ember fizikai közelségét nem egyszerű dolog, még akkor sem, ha erről álmodozom hónapok óta. Vajon mit tesz ő és mit teszek én? Nem hívom szavakkal, nem kérek tőle semmit, de Gui mégis odajön hozzám. Olyan elszánt, olyan magabiztos. Zavarba ejt a tapasztaltsága. Megkérdezi, hogy megérinthezne. Nem tudok felelni. Már régóta várok erre a pillanatra, de az ijedtség megnémít. Barna szemei csillognak az éjszaka sötétjében. Akar engem, és ez a tudat végre ad egy kis bátorságot. Nagy nehezen bólintok. Nem tudom, meddig tart a dolog. Talán csak néhány percig, de lehet, hogy időtlen időkig. Gui keze. Gui ujjai. Gui érintése. A hajamba markol, és megszállottan nézi az arcomat. Lassan összeér a homlokunk, és sebesen verdeső szempillái néha megérintik az arcomat. A kéz ereje görcsbe rándítja az izmaimat, és már nem tudok tovább ülni maradni. Sóhajtván vetem hátra magam az ágyon. Gui követi a mozdulataimat, közben le nem veszi rólam fátyolosodó tekintetét. Mellém fekszik és fölém hajol. A másodperc töredékéig átfut az agyamon, hogy még sosem voltam ennyire kiszolgáltatva senkinek. Olyan erővel markolja a hajam, hogy fájdalom sistereg végig a tarkómon. Miért csinálja ezt? Miután elmegyek, még sokáig érzem a tény ere forróságát. Nem undorodik tőlem. Az érintés, amely nemrég még felizgatott, most megnyugtat. Olyan kába vagyok, hogy

nem tudom érzékelni magam körül a valóságot. Hallom a sóhajait, és valahol mélyen tudatában vagyok, hogy mit csinál, de képtelen vagyok megmozdulni. Ezért egy picit szégyellem magam, és megfogadom, hogy holnap bátrabb leszek, és én is megérintem. Biztosra veszem, hogy lesz rá alkalmam. Az élet nem történhet másként.

Hajnalban zaklatott álomból ébredek. Megpillantom Guit magam mellett. Olyan nagyon szép, amikor alszik. Boldognak tűnik.

Sosem bírtam a piát. Ma este sem kellett volna innom, de nem tudtam ellenállni a hangulatnak. Amikor Roy és Yuu nekiálltak romantikázni, elindultam a tenger felé. Tudtam, hogy Guillaume a nyomomban van.

- Fekete lett a kék - mutattam a vízre, és ezt valami miatt fenemód mulatságosnak találtam.

- Ne menj beljebb! - hallottam Gui aggódó hangját, és a következő pillanatban már éreztem is, hogy a mellkasa a hátamnak feszül. A part felé húzott, de én ellenálltam, ezért úgy tűnhetett, mintha táncolnánk.

- Azt hiszem, egy kicsit berúgtam - szabadkoztam akadozó nyelvvel.

- Mit nem mondasz, cicám! Na, gyerünk innen kifelé!

- Jé, felrobbantak odafent a csillagok. Látod a lehulló szilánkokat? Ott csillognak a hullámokon. Gyere, szedjük össze őket! - lelkendeztem, és már megint befelé indultam.

- Nem megyünk befelé! Inkább húzzunk innen kifelé! Mozgás! Tántorogva fordultam Gui felé, hogy a szemébe nézhessek.

- Te vigyázol rám, igaz? - kérdeztem tőle.

- Persze, hogy vigyázok - felelte meglepetten.

- Mindig vigyáztál rám. Ölelj át! Érezni akarlak.

Ahogy kimondtam, máris körém fonódtak a karjai.

Gui balesete. Az ijesztő tudat, hogy törékeny. Az első ölelésünk.

Úgy kavargtak bennem az emlékképek, mint csalóka illúziók. Valóban megtörténtek? Aznap, amikor megtalálta a rajzomat, és én kiabáltam vele, Gui valóban sírt a karjaimban? Szörnyű dolgokat mondtam neki, mert megijedtem, hogy felfedezte az érzelmeimet.

- Miért nem mondtad meg már az első éjszakán, hogy szeretsz? Akkor minden egyszerűbb lett volna - nyafogtam.

- Te sem mondtál semmit - vetette a szememre Gui. Szorosan magához ölelt, és így vonzolt a part felé. - Hagytad, hogy kiverjem neked, de nem mondtál semmit.

- Mégis mit gondolsz, miért hagytam?!

A fekete hullámok örvénylő táncot jártak a bokám körül. Sárga fénymadarat rajzoltak a partra a tábornút ropogó lángjai. A bor hódító mámorában összerosódott fejemben a múlt és a jelen.

Gui féltőn átkarolt, és én elvesztem az ölelésében.

V.

A szomszéd kisfiú sárga napocsát rajzolt a ház elé, a szürke betonra. Ahogy reggel, a boltból hazafelé jövet átsétáltam rajta, a krétaszemcsék belekapaszkodtak a cipőtalpamba, és én hazavittem őket. Napsütést varázsoltam a lakásba.

Mivel ma az égvilágon semmi dolgom nem akadt, és csak lézengtem a néma falak között arra várva, hogy Guillaume hazajöjjön a melóból, kedvem támadt alkotni valamit. Talán a kisfiú adta az ötletet, mert eszembe juttatta, hogy milyen régen rajzoltam csak úgy a magam örömére. Lekuporodtam a padlóra, a nyitott erkélyajtó mellett, és kezemben a ceruzával, ihletre várva

bűvöltem az előttem heverő fehér rajzlapot. Ijesztően sok lehetőség rejlik egy ilyen üres lapban.

Vajon melyiket válasszam? - töprengtem.

A hajszálak vad kuszasága elbűvöl, és én lélegzetviasszafojtva gabalyítom egymásba a fekete vonalakat a rajzlapon. A tekintetet a legnehezebb megragadni. A mélybarna szivárványhártyák csillogása megfoghatatlan, mert minden egyes pillantással változik. A telt ajkak vonalai olyan vágyakat és reményeket ébresztenek bennem, amelyek fájnak. Mégis, mint valami mazochista, kitartóan rajzolom őket újra meg újra. Néha meglódul a fantáziám, és. Guillaume úgy néz rám a rajzlapról, mintha kívánná, mintha elfogadna engem. Nem érdekel, hogy becsapom magam, mert az álmodozás boldoggá tesz. A grafitvonalak egyre csak futnak szerteszét a papíron, mint az őserdő fáira tekergőző liánok, vagy mint az égre kúszó esőfelhők széltépázta szürkesége. Miután egy ilyen portréval elkészülök, órákig bámulok rá. Egészen addig meredek Gui képmására, amíg le nem csillapul bennem az érzelmek örvénylő vihara. Ahogy végre egy kicsit megnyugszom, azonnal apró fecnikre tépem a rajzlapot és rajta a vágyaimat. De időnként megőrzők egy-egy portrét róla, mert vannak pillanatok, amikor egyszerűen képtelen vagyok elfogadni a lehetetlent.

Lassan két éve már, hogy megjelent az életemben, de még mindig nehezen igazodok ki rajta. Néha egészen biztos vagyok benne, hogy a vadsága mögött elképesztő érzékenység rejtőzik. Máskor ez a hitem meginog, és rám tör a félelem, hogy talán tévedek.

Ki vagy te? Elárulod nekem anélkül, hogy elárulnám neked, én ki vagyok?

Egy reggel Qui éppen szendvicset készít magának a konyhában, amikor még álomittasan csatlakozom hozzá. Már megint virágföldes a keze. Vajon mi rettent el ennyire a kézmosástól?

- Csináljak neked is? - kérdi, miközben lenyalja a mutatóujjáról a vajat.

Erre olyan ösztönösen fintorodom el, hogy képtelen vagyok elűt' kölni a bennem feltörő pillanatnyi undort. Gui, aki általában nem néz rám, ez egyszer kivételt tesz, és azonnal észre is veszi a kis fintort az orrom körül. Látom rajta, hogy először nem érti, mi bajom van, de aztán a tekintete a kezére téved, és olyan gyorsan sötétül el a fény a szemében, mint amikor egy szobában lekapcsolják a villanyt.

- Hagyjuk! - mondja. Foga a szendvicsét, és kiviharzik a konyhából. Én meg ott maradok egyedül, megrettenve az elszalasztott lehetőségtől, mardosó büntudattal.

Így tépünk nap mint nap szavak és tettek nélkül mély sebeket egymásba.

*Az erkélyajtón betáncoló nyári szellő megcsiklandozta a tarkómat, és nekem kedvem támadt nevetni. Megéltem egy tökéletes pillanatot. Meglepő, de még velem is megesik az ilyesmi. Nem aggódtam a világ sorsa miatt, sem az enyém miatt. A jelen csodája elfeledtetett minden félelmet és fájdalmat. A simogató szellő lágy érintése, a nyári fény tiszta szépsége, és a még mindig üres rajzlap fehérsége, ezek mind együtt ajándékoztak meg a mai tökéletes pillanatommal. Nevettem, mert egyszeriben nevetségesnek tűnt, ahogy hosszú éveken át Gui és én *elszerettünk* egymás mellett. Kész csoda, hogy az egymásról szőtt álmaink nem ütköztek csörömpölve össze a szobáinkat elválasztó folyosó közepén.*

Gyűlölöm azokat az éjszakákat, amiket Gui idegen lányok társaságában tölt. Haragszom Anyára, amiért megengedte neki, hogy idehozza ezeket a dögöket. Néha áthallatszanak hozzám a szeretkezés hangjai. Ilyenkor nem tudom, mi nagyobb bennem: a harag vagy a sóvárgás. Tudom, milyen az, amikor Gui valóban élvezi, ha megérintik, ezért - a mellkasomban összevissza dübörgő szívvel - hegyezem a fülem, mert tudni akarok róla, ha vesztettem.

Dühös vagyok rá, és dühös vagyok magamra, mert nem tehetek semmit. Nincs hatalmam Gui élete felett. Az enyém felett sincsen. Mi lett volna ha - ez az a néhány szó, amivel egy éve minden gondolatom kezdődik. Mi lett volna, ha nem hazudok neki? Mi lett volna, ha aznap este nem vagyok gyáva, amikor a szobámba jött? Láttam rajta, hogy történt valami benne, és ezt a változást nem az első diszkóban megtörtént csók élménye váltotta ki. De én féltem, hogy ez csak múló szeszély nála. És most itt vagyok összezárva a veszteségemmel. Rá haragszom, amiért magamban csalódtam.

Egy este kéjes kiáltozásra ébredek. Hirtelen elpattan bennem valami, és már nem tudok uralkodni a dühömön. Körülnézek a szobámban: ébresztőóra, a regény, amit olvasok, a báránnyelű lámpám, egy üres váza az íróasztalomon. Fekete tárgyak az éjszaka sötétjében. Vajon melyik tud segíteni rajtam? Melyik képes legalább egy kicsit enyhíteni a fájdalmamon? A színes üvegvázát választom, mert az hasonlít hozzám a legjobban. Megragadom, és olyan erővel vágom földhöz, amelyet csak össze bírok gyűjteni a mindig gyöngé, szánszalmasan beteges testemben. Az üvegszilánkok, mint a könnycseppek, csillognak a padlón a hold halvány ezüstsugarainak fényében. Egyszeriben csodálatosan szépnek látom őket, és először szembesülök azzal az örök igazsággal, hogy csak az igazán nagy fájdalom tud valódi szépséget teremteni. Letérdelek a váza üveghamvai mellé, és belemarkolok a szilánkokba. A tenyeremből kiserkenő vér látványa megnyugtat. Eközben Gui szobájából a szeretkezés hangjait verekedés durva disszonanciája váltja fel, de már nem érdekel, mi történik odaát. Megbűvölten nézem a sebeket a bőrömön. Olyannak látom a fájdalmat, mint egy tökéletes művészi alkotást. Amikor a bejárati ajtó hangosan becsapódik a földszinten, végre magamhoz térek a kábulatból, és rémültem látom, mit tettem. Most már valóban gyűlölöm Guit. Gyűlölöm, hogy miatta szerettem meg a vér látványát, és elhatározom, hogy kitartóan továbbra is gyűlölni fogom ezért.

Sosem tudtam betartani az elhatározásaimat.

A gyomrom korgással jelezte, hogy ideje lenne valami táplálék után nézmem, de valahogy nem akaródzott feltápáskodnom. Olyan jó volt ott gubbasztani a padlón, körülöttem a szétszóródott színes ceruzákkal - mint a réten tarkálló virágokkal -, és arra gondolni, hogy minden szomorúságom és fájdalmam már csak emlék, mert Gui szeret, és néhány óra múlva hazajön hozzám. Amikor ilyen emelkedett lelkiállapotban vagyok, nem dobhatom el a pillanat csodáját holmi fizikai szükségletek miatt. Ültem tovább a padlón, és a képzeletem telerajzolta a fehér rajzlapot égen repülő madarakkal, zöldlombú fák karcsú testével, a tenger hullámaival, és Gui varázslatos mosolyával.

Amikor nyílt a bejárati ajtó, és Guillaume belépett rajta, a karjaiba akartam vetni magam, de a lábaim annyira elgémberedtek, hogy meginogtam, és kacagva terültem el újra a padlón.

Gui lecuccolt. Odasétált hozzám, és úgy nézett le rám, mint egy csintalan gyerekre.

- Ugye nem azt akarod mondani, hogy így töltötted az egész napot? - kérdezte.

- Nem akarom mondani, de attól még így töltöttem - feleltem, és kacagtam tovább.

- Jaj, René! - sopánkodott. - Miért csinálod ezt velem?

- Rajzoltam - árultam el lelkendezve, mire Gui ránézett az előttem heverő üres rajzlapra. Muszáj volt pontosítanom. - Annyi mindent akartam lerajzolni, hogy végül nem fért rá.

Nem kommentálta a hallottakat, csak megfogott és felhúzott, én meg eközben éltem a lehetőséggel és hozzábújtam. Olyan nagyon jó volt érezni, hogy valóban itt van velem, de a lábaimban szaladgáló hangyákból egyszeriben ezernyi tű lett, és muszáj volt megszakítanom az áhítatom egy kis jajgatással.

- Gyere, enned kell valamit! - mondta Gui, és a karjaiba vett, mint a lovag a szíve hölgyét azokban a szirupos romantikus regényekben, amiket sosem tudtam röhögés nélkül elolvasni.

Miközben a konyha felé tartott velem, éreztem, hogy nem a megfelelő irányba megyünk.

- Gui, tehetnénk egy apró kitérőt előtte? - tudakoltam pirulva.

- Hova térjünk ki?

- Ha lehet, akkor először a legkisebb helyiségbe kérném a fuvart.

Ezt már Gui sem tudta megállni nevetés nélkül.

- Hihetetlen vagy! Még pisilni sem mentél ki, cicám?

Amikor Gui elkészült a szendvicsekkel, odaléptem hozzá, és lenyaltam az ujjairól a vajat. Így akartam bocsánatot kérni azért a sok évvel ezelőtti reggelért.

- Ma még az átlagosnál is furább vagy - jegyezte meg Gui, mert ő már réges-régen elfelejtette azt az apró kis fájdalmat, amit a kamaszlelkének okoztam.

Miközben arról beszélgettünk, hogy milyen cégtáblát fessek a könyvesboltnak - Roy unokahúga már jó néhány hete megkért rá, és még elég szép gázsit is ajánlott érte -, el-elkalandoztak a gondolataim, mert Gui rágyújtott, és én ilyenkor sosem bírom megállni, hogy ne a cigarettafüst érzéki táncát figyeljem. Nem tudom, van-e a világon még valaki, aki olyan művészi szintre tudná emelni a dohányzás szent rítusát, mint ő. Volt idő, amikor csak azért gyújtottam rá, hogy a közelemben érezhessem.

A szálló cigarettafüst Guillaume szabadságára emlékeztet. Olyan, mintha a varázstudományával kiszabadítaná a cigarettaszálban rejtőző szellemet, és repülni tanítaná.

- Én is kaphatok egyet? - kérdeztem.

- Nem! - vágta rá azonnal Gui. - Az én Reném nem bagózik. Rossz szokás.

Este, miután végre véget ért Gui kedvenc zombis sorozata, csodásat szeretkeztünk. Valahányszor Gui elmerül bennem, nekem eszembe jut a zuhanás emléke.

Van az életben néhány zuhanás, amelyet képtelenség elfelejteni. Ez is egy ilyen.

Gui ott áll a szikla peremén, és a távolba réved. Néhány napja egészen kifordult magából. Én úgy teszek, mintha nem érteném a változás okát, pedig nagyon is tudom, hogy mitől szenved: tőlem. Miattam áll a szikla és a kétségbeesés szélén... mert én képtelen vagyok megbocsátani neki. Nem látom, ki löki meg. Minden figyelmemet a bosszúm köti le, de a szívem meghallja a csobbanást, és rögtön tudom, hogy mi történt. Abban a néhány másodpercben, amíg a szikla szélére érek, és utat török magamnak a srácok röhögő, majd ijedt sorfalán, lepereg előttem az egész életem... Guillaume-mal és Guillaume nélkül. A tenger, amit eddig a percig vallásos áhítattal csodáltam, egyszeriben félelmetes ellenséggé válik, aki el akarja rabolni az egyetlen igazán fontos és értékes dolgot a világeből: az embert, akit mindennél és mindenkinél jobban szeretek. Zuhanok utána. Repülök hozzá. Gyenge vagyok, de esélye sincs velem szemben a halálnak, mert én most igazán akarok. És ha én akarok valamit, akkor semmi nem állhat az utamba. Meg akarom menteni Guit. Zuhanok. Sirályok sikoltanak körülöttem. A hideg tengeri szél nekifeszül a testemnek, és én úgy érzem magam, mint egy lehulló falevél. Nincs időm érezni a becsapódás jeges fájdalmát, mert Gui egyre mélyebbre merül mellettem a hullámok között. Olyan erővel markolok bele hajszálai fekete dzsungelébe, mint amilyenel a vázát hajítottam a földre azon az éjszakán, amikor ostobán elhatároztam, hogy gyűlölni fogom azt, akit szeretek. Csak akkor van időm megijedni, amikor már mindketten a parton vagyunk, és Gui reszketve kapaszkodik belém.

Megfogadom, hogy soha többé nem fogom bántani.

Istenem! Miért nem tudom betartani az elhatározásaimat?

Nagy nehezen kiszabadítottam a kezem Gui ujjainak szorításából, és átöleltem, hogy tenger felett szálló sirályokat rajzolhassak a hátára, miközben a gyönyör újra meg újra végighullámozott a testemen.

Az első szerelmes éjszakánkon még tétován érintjük egymást. Ha valami olyan történik az emberrel, amire hosszú évek óta vágyott, és már majdnem beletörődött, hogy sosem teljesülhet, akkor nem tudja elhinni a valóságot. Mi sem tudjuk. Gui gyakorlott csókjai félénk kísérletekké szelődülnek az ajkaimon. Néha úgy érzem, attól fél, összetör, ha túl erősen szorít magához. Nem a gyönyörre vágyunk, hanem a beteljesülésre. Minden érintés, minden simogatás újabb meg újabb ajtókat nyit ki bennünk, és mi kíváncsian fedezzük fel egymás titkait. Minden csókkal szerelmet vallunk egymásnak. A sóhajok összekötnek minket. Egymásba olvadunk.

- Megint elhoztad nekem a tengert - suttogta bele Gui az éjszaka csendjébe.

Kibújtam az öleléséből, hogy megleshessem, milyen a tekintete, miközben ezt mondja nekem, de a sötétben csak a szivárványhártyák sejtelmes csillogását láthattam, azt a bizonyos megfoghatatlan, lerajzolhatatlan ragyogást.

VI.

- Rémesen öreg vagyok! - osztottam meg keserűen Guivel délelőtti tanulságát.

- Baromságokat beszélsz - hangzott szívszerelmem szájából a tömör vélemény.

Mivel nem sorakoztatott fel értelmes véleményt és ellenvetések a témával kapcsolatban, úgy éreztem, jogosan

szomorkodhatok tovább.

- De, az vagyok. És ebből következik, hogy te is az vagy, szóval, kezdj el megbarátkozni a gondolattal - javasoltam neki, és végigdőltem a franciaágyunk aranyhalmintás takaróján. Vajon ki a fene adta nekünk ezt a ronda takarót? Ha lenne három kívánságom, akkor valamelyik aranyhal teljesítené őket? Milyen érdekes! Ahogy telnek az évek, úgy fogynak az ember kívánságai.

Guillaume mellém bújt, és felhúzta a pólómat, hogy körberajzolhassa a köldököm mélyedését.

- Tudod, a köldököd az egyik kedvencem - árulta el egy huncut mosoly kíséretében. - Olyan, mint egy labirintus, ami beléd vezet.

- *Belém vezet?* - kaptam a furcsa szófordulaton. - Van ennél kevésbé kanyargós út is belém - hívtam fel a figyelmét röhögve. Tudtam, mire gondol, de egyszerűbb volt kinevetni őt, mint megérteni.

- Legalább egyszer komolyan vehetnél - kérte ki magának Gui sértődötten, és olyan mélyen dugta bele az ujját a köldökömbé, hogy egy furcsán bizsergő érzés futott végig az egész testemen. Nem volt valami kellemes, ezért elhúzódtam tőle.

- A görögök úgy tartották, hogy a Föld köldöke rejtje a jövő titkait - dicsekedtem a tudásommal, miközben lebirkóztam Guit az ágyra, és diadalmasan ráültem. Ő meg cselesen úgy helyezkedett, hogy vihecsünk egy kis erotikát is a mélyenszántó társalgásba. - A jósnő a föld mélyéről feltörő gőz fölé hajolt, és amikor már kellőképpen beszívott, elkezdte verselni a nagy sorsfordító igazságokat.

- Esetedben a gázok meg gőzök a labirintus másik végén távoznak - szólt közbe Gui.

- Hangulatgyilkos!

Megpróbáltam lekászálódni róla, de Gui erős karjai a csípőmre fonódtak. A következő másodpercben már meg is láttam a szemében lecsapódó vágy páráját. Imádom, amikor így néz rám, mert tudom, hogy így nem néz senki másra. Felizgatni szeretem a legjobban. Ilyenkor úgy érzem magam, mint egy bábjátékos.

Mindig azt a zsinórt rántom meg, amelyik testrészét meg akarom mozdtítani. Amikor azt akarom, hogy a hátamat simogassa, ott lent a gerincem vége tájékán, akkor előre kell dőlnöm egy kicsit, és meg kell cirógatnom a mellkasát. Szeretem ezt a játékot.

- Tehát, bár nem kérdezted, én akkor is elregélem, miért érzem ma rémesen öregnek magam - kezdtem bele a mesébe, tudva, hogy Gui felfogóképessége egyenes arányban csökken a testében tomboló vágy növekedésével. - Ma meglátogatott Félix, a szomszéd kisfiú, aki napocskákat szokott pingálni az aszfaltra, és interjút készített velem.

- Én mindig tudtam, hogy egy hírességgel élek - szögezte le Gui, és kissé kizökkent az előjátékból. - Melyik újságtól jött? Times? Esetleg Daily Planet?

- Ne viccelődj! Ez komoly dolog.

- Aha. Okés, hallgatlak. Hé, tedd csak vissza oda a kezed, ahol volt! Ugye, a beszéd nem akadályoz a mozgásban?

Éppen a zuhany alól másztam ki, amikor meghallottam a csengőt. Azt hittem, Gui felejtett itthon valamit szokásához híven, ezért nem fárasztottam magam az öltözködéssel, és úgy, ahogy voltam, egy szál Star Wars-mintás törölközőben nyitottam ajtót. Meglepetésemre egy gyerek állt előttem, és nagy szemeket meresztve tanulmányozta a frottír puha szálai között harcoló birodalmi rohamosztagosokat.

- Te az ellenség oldalán állsz? - kérdezte meglepetten, majd bemutatkozott: - Félix vagyok. Láttuk már egymást, de tudom, hogy nem szokásod a házban lakókkal beszélgetni. Kivételt tennél a kedvemért most az egyszer?

Az emberrel mindig olyan történik, amire a legkevésbé számít.

Rámeredtem a kisfiúra, úgy, mintha akkor látnék először növekedésben lévő emberpéldányt.

- Nem, csak a Jedik éppen a seggemen lóbálják a fénykardjukat - válaszoltam az első kérdésre, mire a kisfiú elvigyorodott.

- Érdekesebb vagy, mint gondoltam - közölte vidoran. - Már értem, miért pletykál rólad az egész ház.

- Jó tudni, hogy ily en jól elszórakoztatom a lakóközösséget. De ha megbocsátasz, most dolgom van.

- Hé, nem rázhatsz le ilyen könnyen! Szomszédok vagyunk, ezért kénytelen vagyok végighallgatni az agymenéseiteket, így most neked is meg kell hallgatnod az enyémet. Ez így fair!

- Na, várjunk egy kicsit! - szakított félbe Gui. - Most azt akarod mondani, hogy megrontunk egy gyereket? Lehetek egy cellában veled a sitten?

- Ez a gyerek nélkülünk is eléggé el van már rontva. Nem érdekel, mit akart tőlem?

- Egek a vágytól, hogy megtudjam, és hogy végre ne csak beszédre használd a szádat.

A kisfiúnak nagy barna szemei voltak, és még gyerekesen lágy szálú, szőke haja. Korához képest alacsonynak tűnt.

- Hány éves vagy? - kérdeztem.

- Fontos ez? Bemehetek?

- Nem!

- Akkor itt teszem fíel a kérdéseimet - mondta elszántan, és lekuporodott a bejárati ajtó előtt fekvő lábtörlőre. - Tehát, azt kaptuk házinak, hogy készítsünk interjút egy érdekes emberrel, és én téged választottalak. Mióta vagy meleg?

Leesett az állam.

- Mi van?! Nem csengethetsz csak úgy be idegenekhez, hogy aztán zavarba ejtő kérdéseket tegyél fíel nekik - oktattam ki, de lepergett róla.

- Mint mondtam, nem vagyunk idegenek. Már sokat gondolkodtam rajtad, mert folyton szándékosan beletaposol a napocskáimba. Mióta vagy meleg?

Megadtam magam, mert kezdett érdekelni, vajon mifog kisülni ebből.

- Valószínűleg a fogantatásom óta. És te mióta vagy ilyen kíváncsi?

- Valószínűleg a fogantatásom óta - ismételte a szavaimat. - És ő?

- Milyen ő?

- Ő, aki úgy néz rád a liftben, hogy anyu folyton elpirul, és ilyenkor mindig idegesen beletúr a hajamba, és elkezd rángatni a karomat. Egyébként, szerintem a nyilvánosság előtt jobban vissza kellene fognotok magatokat.

Erre már én is leültem vele szembe az ajtó túloldalán. Érdekes látványt nyújthattunk.

- Mióta tananyag a homoszexualitás az iskolában? - tudakoltam.

- Nem az, de aktívan kampányolok a bevezetése érdekében.

- Hány éves vagy? De most komolyan!

- Kilenc. És te?

- Szóval, egy törpe zseni zaklat engem. Huszonhét.

- Öreg vagy.

- Fogd be, pisis!

- Ezen akadtál ki ennyire? - kérdezte Gui, és magához húzott, hogy megcsókolhasson, de én kibontakoztam az öleléséből, mert volt még mit elmondanom a mai nappal kapcsolatban.

- Várd ki a végét! Mellesleg a kissrác emlékeztet valakire.

- Kire?

- Rád.

Félix törökülésbe rendezte a lábait, és kíváncsian pislogott rám.

- Nem nyilatkozom más nevében - tértem ki a válasz elől.

- Hát, jó. Ő most nincs itt?

- Nincsen.

- Milyen érzés, hogy szeret téged?

Elakadt a szavam. Percekig csak tátogtam a meglepetéstől.

- Mozog a szád, de nem jönnek ki hangok belőle -figyelmeztetett Félix.

- Jó érzés - foglaltam össze tömören.

- Igazán lehetnél bőbeszédűbb, mert így nem fogok ötöst kapni.

- Még stréber is vagy. Gondolhattam volna - jegyeztem meg.

- Te is az voltál. Csak rád kell nézni és látszik, hogy sírógörcsöt kaptál, ha négyes lett a dogád.

- Hogy beszélsz te velem? Lekeverjek egy irgalmatlan nagy pofont?! - fenyegettem meg, de még én sem vettem magamat komolyan.

- Öreg vagy, ezért feljelengetlek kiskorú bántalmazása miatt.

- Miért? A veled egykorúak vígan pofozhatnak, amíg meg nem unják? - replikáztam, és már határozottan szórakoztatott a helyzet.

- Térjünk vissza a tárgyhoz.

- Pontosan mi is az a tárgy? Tudod, egy interjút előre át kell gondolni. Össze kellett volna írnod a kérdéseket.

- Összeírtam, de elhagytam a listát - vallotta be.

- Ne menj újságírónak - tanácsoltam neki.

- Eszembe sincs. Pilóta leszek, és életművész.

- Az élet egy cseppet sem művészi - közöltem vele az igazságot.

- Azért leszek művész, hogy azzá tegyem. De térjünk vissza az interjúhoz. Nőkkel is szoktad csinálni?

Ezen a ponton megint hátast dobtam a kölyöktől.

- Megtagadom a választ.

- Okés, elfogadom. És ő? Ő csinálta már nőkkel?

Gyanút fogtam.

- Mondd csak, valójában kiről is érdeklődsz te ilyen tolakodó módon? Rólam vagy róla?

- Megtagadom a választ.

Gui egyik szemöldöke magasra szaladt a meglepetéstől.

- Most azzal jössz itt nekem, hogy egy kilencéves minimanó érdeklődik a szexuális szokásaim felől?

- Legalábbis nekem nagyon úgy tűnt.

- Lehet, hogy én vagyok élete első szerelme? - mélázott el Gui a hallottakon, miközben olyan ügyesen csempészte le rólam a farmert, hogy észre sem vettem, mikor csinálta.

- Ne tréfálj ezzel! Nem sokkal voltam idősebb nála, amikor beléd szerettem.

- Ugye, nem azt akarod mondani, hogy féltékeny vagy?!

Nem felelhettem, mert Gui ujjai rásimultak a farkamra, és én egy pillanatra kirepültem a látható univerzumból. Amikor visszatértem, már más fontos mondanivalóm akadt.

- Várj egy kicsit! - kértem, de ő nem hallgatott rám, és tovább cirógatott. - Miért nem mondtad el a főnöködnek, hogy szeretők vagyunk, nem pedig testvérek? Irtó kínos volt, amikor az anyukánk hogyléte felől érdeklődött.

- Mikor jártál te a boltban? - kérdezte döbbenten Gui.

- Ma délben. Veled akartam ebédelni, de éppen leléptél valami raktárba. De most nem ez a lényeg!

Gui erre úgy rámarkolt a tökömre, hogy könnybe lábadt a szemem.

- Miért kellett volna mondanom? A nő Roy rokona, és Roy nem teszi közhírré a magánéletét a családjában. Mellesleg kinek mi köze hozzánk? És ha azt a következtetést akarod levonni ebből az egész marhaságból, hogy szégyellem a kapcsolatunkat, akkor még erősebben fogom szorítani.

- Nem vonok le semmilyen következtetést, egyszerűen csak megfordult a fejemben a gyanú - mentegetőztem. - Eressz már el!

- Na azért!

Gui végre lazított a szorításon, és tovább kényeztetett. Az ajkai lesiklottak a vállamról a mellkasomra, a hasamon folytatták csiklandó útjukat.

Hiába élveztem minden érintését, nem tudta elterelni a gondolataimat a kisfiúról, és arról a hideg érzésről, ami ezeket a gondolatokat kísérte. Eszembe jutott, hogy én milyen voltam ennyi

idősen: tele kíváncsisággal és reménnyel. Akkor még a szex is csak valami távoli és elérhetetlen csodának tűnt.

- Emlékszel még, milyen varázslat volt a szex egykor? - tettem fel a kérdést, mire Gui felkapta a fejét, pedig már majdnem elért a lényeghez.

- Mi az, hogy volt?!

- Jaj, tudod, hogy értem!

- Nem. Nem tudom.

Rám tört a nevethetnék, mert olyan nagyon mókás volt Gui a kócos hajával, amit én borzoltam össze az előbb, és a szeplős orra körüli durcás fintorral.

- René, miért kell neked folyton az árnyékban járnod? - kérdezte. - Még egy kisfiú ostoba kérdezősködése is filozófiai mélységekbe ránt.

- Nem volt ostoba - tiltakoztam. - És jó néha az árnyékban járni, mert amikor végre kisüt a nap, szebbnek és ragyogóbbnak tűnnek a sugarai. Gui, nem kell, hogy megérts, csak szeress engem!

- De kell! - suttogta csak úgy magának, de meghallottam.

- Hé, fejezd be, amit elkezdted! - szólítottam fel nevetve, mert el akartam terelni a figyelmemet.

Az lehet, hogy Guillaume nem vallásos, sőt talán hite sincsen, de egy dolog egészen biztos: Az én testem az ő szentélye. Miután kétszer is elélveztetett, megelégtettem az egyszemélyes műsorszámot, és megpróbáltam megosztani vele a gyönyört. Gui teste azonnal reagált az érintéseimre, de a lelke ma távol maradt. Ritkán, de néha még vele is megesik, hogy nem tud szabadulni egy-egy nyomasztó gondolattól.

Egy kicsit még feküdtünk a már említett ronda aranyhalas takarón, hogy kipihenjük a szerelmünket. Gui hol az arcomat, hol a tarkómat, hol a hátamat simogatta. Egyetlen percig nem volt képes nyugton maradni. Én beértem annyival, hogy nézhettem a

szemében a boldogságot. Megrémít az érzés, hogy ennyire függünk egymástól. Édes, szárnyaszegett rabság. Keserű félelem az elválástól. Guillaume olyan madár, aki szerelmes a kalitkájába. Vajon mikor tör rá a repülés vágya?

- Elmegyünk a parkba fagyizni? - vetettem fel az ötletet.

- Menjünk - mondta Gui, és újra megsimogatta az arcomat, megcsókolt. Éreztem a testem ízét az ajkain, amitől újra végigborzongott bennem a gyönyör.

A park a mi zárandokhelyünk. Emlékek árja köt össze a repedezett kérgű, öreg fákkal. Sok fájdalomtól óvtak meg minket, és ha szükségünk volt rá, mindig elrejtettek a kíváncsi tekintetek elől. Ma is ránk tört az elbújhatnék. A szökőkút közelében telepedtünk le a fűre. Gui egy fa törzsének dőlt, én meg a combjára hajtottam a fejem, és a felhőkben gyönyörködtem.

- És mi van azzal a krapekkel, akit megihlettél? - hallottam odafentről a kérdést.

- Anna fotós barátjára gondolsz?

- Igen, arra. Nem azt mondtad, hogy ma találkozol vele?

- De. Találkoztam is. Még nem tudom, lesz-e ebből a melóból valami - sóhajtottam fáradtan, és ránéztem Guire. Mosolygott. Nem gyanított semmit. Eszébe se jutott, hogy éppen az a srác járt a fejemben.

Melvil műterme egy belvárosi bérház legfelső emeletén van berendezve. Nyoma sincsen benne Anna tágas tereinek és óriási spotlámpáinak, de otthont ad egy érzékeny és roppant tehetséges művész kreativitásának.

Igen, bevallom, hogy hatott rám. Elsősorban a művészete, és csak másodsorban a szépsége és a fiatalsága. Ő új reményekkel gazdagodott az egyetemi évek alatt, én elvesztettem a régieket, és azóta sem találtam újakat helyettük. Mialatt körbevezetett az apró stúdióban, az az érzésem volt, hogy egy pillangó repül előttem. Kerülte a tekintetemet, mintha zavarba hoznám. Imponált, hogy

zavarba tudok hozni egy ilyen szép férfit. Az egyik tetőablak melletti falon fényképek sorakoztak.

- Most ezen a projekten dolgozom - magyarázta, amikor látta, hogy belefeledkeztem a képeibe.

- Camille Claudel - azonosítottam a művészt.

- Igen. Ismered a munkáit? - kérdezte, és odalépett mellém.

- Persze, hogy- ismerem - feleltem, és rámosolyogtam, mire elpirult. Vajon én mikor vesztettem el azt az ártatlanságot, ami ebben a fiúban még megvan? Amikor először csaltam meg Guit?

Melvil megérintette az egyik fotót.

- Ez az egyik kedvencem. Tudod, megpróbálom úgy bemutatni ezeket a szobrokat, hogy elmondhassák azt, amit Camille szeretett volna megváltani - magyarázta. - Soha előtte nem élt még szobrász, aki ilyen elszántan akarta megjeleníteni a valódi emberi fájdalmat. Nem a szépség érdekelte, hanem az igazság.

- Talán ezért élte le a fél életét elmeegógyintézetben -jegyeztem meg cinikusan.

Melvil ekkor végre rám nézett, és állta is a tekintetemet.

- Nem számít, mi lett belőle, az számít, amit alkotott. A művész eltávolodik a művétől. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy a mű önálló életre kel, és magára hagyja a művészt.

- Azt hiszem, értem, mire gondolsz.

- Tudom, hogy érted. Anna mondta, hogy te is művész vagy. Láttam nála néhány rajzodat. Tetszik, ahogy a tájat használod az emberi testekben dúló érzelmek kifejezésére.

- Most hőkölsz nekem? - tettem fel a kérdést, és olyan idétlenül vihogtam hozzá, hogy rögtön észbe is kaptam. - Akkor mi lenne, ha nekilátnánk a melónak, és elmondanád, mire akarod voltaképpen használni a testemet?

- A Claudel-kiállításhoz - felelte. - Be akarom csempészni a hideg bronz mellé a forró emberi valóságot. Amikor megláttam az álarcos képedet Annánál, tudtam, hogy te képes leszel megeleveníteni a szobrokat.

- Megeleveníteni a szobrokat? - méláztam el az ötleten.

- Nem akarom a szobrok pózait használni, csak az érzelmeket, amelyeket keltenek bennünk, amikor rájuk nézünk - magyarázta. - Csinálhatunk néhány próbaképet?

- Rendben.

Érdekes fotózás volt. Szeretem, ha egy modellmelóban van kihívás és értelem. Melvil újabb fotókat mutatott. Utána megkért, hogy álljak be olyan pózba, amilyenbe szeretnék.

Egy kicsit olyan érzésem volt, hogy most együtt alkotunk valamit, és nem csak egy báb vagyok. Előhívtam magamból a régóta szunnyadó kreativitást. Egy óra múlva már annyi ötletem volt, hogy Melvil csak nehezen tudott lépést tartani velem. Nagyszerűen szórakoztunk.

A fotózás végén nem egyeztünk meg semmiben. Elfogadtam a próbafotókért járó gázsit és leléptem. Ha Melvil lát bennem fantáziát, úgyis megkeres. És én nagyon remélem, hogy ezt fogja tenni, mert látni akarom még. Újra látni akarom a szemében csillogó lelkesedést, és látni akarom a testét, ami kíváncsi vágyakat ébresztett bennem.

A parkban lassan ránk sötétedett, és Gui kinyújtóztatta elgémberedett lábait. Azt hiszem, elaludtam. Nem tudom, mennyi időt tölthettem álmországban, de éppen eleget ahhoz, hogy egy vékony nyálcsík kezdje meg útját az államon.

- Undorító! - konstatáltam az állapotomat.

- Most miért mondd? Nagyon édes voltál, mint egy kis mormota - bűgta bele Gui a fülembe.

Amikor hazaértünk, éppen összefutottunk a liftben Félixszel és az anyjával. A kölyök úgy nézett át rajtam, mint aki sose látott.

- Micsoda kis alattomos alak! - bosszankodtam, ahogy becsapódott mögöttünk az ajtó.

- Ki?

- A gyerek a liftben. Ő faggatott reggel.

- Nem mondtad, hogy Zoé fia volt a kíváncsi riporter - nevetett Gui.

- Ki az a Zoé? - kérdeztem döbbenten, pedig nyilvánvaló volt, hogy a gyerek anyja.

- Ha azt akarod, hogy teljes mértékben felfogjam, miről beszélsz, akkor ne maceráid közben a farkam! - figyelmeztetett Gui. - Hol élsz te? A holdon? Zoé segítségével jutottunk ilyen jó áron ehhez a kéglihez, és nem melleleg ő volt az a lány, akinek a barátnője felavatott téged a tengerparton. Tudod, akivel csak azért jöttél össze, hogy engem bosszants.

Letaglózó volt a megvilágosodás. Azért nem emlékeztem rá, mert nem akartam. Vannak történetek, amiket ki kell írni az életünkből. De Gui másképpen áll hozzá a kapcsolatokhoz.

Ő inkább építi a hidakat, nem felégeti őket.

Éjjel olyan forróság áradt be a nyitott ablakon, hogy nem tudtam elaludni. Hajnalig forgolódtam nyugtalanul, és Gui szuszogását hallgattam. Néha eszembe jutott Melvil és a vágyam, hogy lefeküdjek vele. Néha meg a kisfiú kérdésein töprengtem. Amikor meg már nagyon belefáradtam a gondolataim szédítő táncába, Guillaume-hoz bújtam, és néztem, ahogy egy halvány mosollyal a szája sarkában valami szépet álmodik.

VII.

Van-e láthatóbb vagy érezhetőbb dolog a test valóságánál ezen a világon?

Mint egy kalitka, úgy zárja magába a lelket, ami nélküle talán túl messze repülne. Fal, amely körülvesz és megvéd, elválaszt és

összeköt. Állandó változás, ami a megváltoztathatatlant rejt magában.

Nem hiszem, hogy létezik nagyobb csoda az emberi testnél. Sejtek milliárdjai alkotnak egy embernyi univerzumot. Egy egész univerzum! Micsoda határtalan élvezet és szenvedés!

Amikor már nagyon idegesítenek az emberek magam körül, akkor elképzelem őket, hogy vajon milyenek lehetnek, miközben szeretkeznek. Vajon ők mit éreznek? Ők hogyan éreznek? Milyenek lehetnek csupaszon, az érzékeiknek kiszolgáltatva? Egyből izgalmasabbnak és szerethetőbbnek tűnnek.

A szex a létezés legizgalmasabb titka. A vonzódás az egyetlen igazi költészet. És a szerelem a legszebb filozófia.

Az ember az egyetlen olyan állat, amely a közösülés veritékben úszó aktusára épített fel egy egész civilizációt. A szaporodás közösleges szükségszerűségét misztikumba csomagolta. A vágy hit lett. És ez a hit felemel, aztán a porba ránt, és a büszke, öntelt emberi fajt könyörögni tanítja.

Mindennapi betevőnket add meg nekünk ma! - szól az ima, és a test máris beleborzong a gyönyör ígéretébe. Mintegy varázsütésre a hétköznapi masina, ami eszik, iszik, alszik és reggel munkába megy, hirtelen bumm! megváltozik. A tapintás egyszerre ad és elvesz. A lélegzet felgyorsult ritmusa úgy keringeti az ereken az oxigént, mint egy elszabadult hullámvasút meghibásodott motorja, és a vér dübörgő erővel áramlik az artériákban, hogy az erek kusza hálózatán át végül elérje az agyat, és kiszorítson belőle minden gondolatot. A test, ami egyszer elpusztul - és ami ezt nagyon jól tudja -, másodpercekben keresi a halhatatlanságot, és meg is találja. Kéjvágy nélkül az ember csak üres szalmabáb lenne. A kéjvágy az, ami megszüli a kegyetlen és fájdalmas, de egyben üdvözítő és részegítő valóságot.

Azt hiszem, ezen a ponton kezdett el fájni a fejem, ezért muszáj volt véget vetnem mámorosán kusza gondolatmenetemnek. Túl

sokat szívtam, pedig nem szokásom. Talán ez volt a baj.

Elnyúltam a kanapén, és úgy hallgattam a dübörgő zene zaklatott ritmusát, mint ahogy egy bűvár hallgatja a felette összecsapó hullámok hangját. Nyüzsgő emberi zűrzavar uralkodott körülöttem. Cigarettafüstben úszó, borszagú szavak karistolták fájdalmasan a dobhártyámat. Ilyen egy buli Roynál. A legtöbb esetben betépek, és egy sarokban kuporogva várom, hogy Gui elunja magát és hazavigyen. De ma este valahogy nincs menekülhetnékem. *Lehet, hogy a zene teszi, lehet, hogy éppen telihold van.* Ezt viccesnek találtam valamiért, és elkezdtem nevetni, de nem nevetett velem senki. *Vajon hol a francban lehet Gui?*

Pont ekkor hallottam meg végre a hangját. Átküzdötte magát a zajtengeren, hogy megborzongassa a tarkómon a bőrt. Hátrahajtottam a fejem egészen addig, amíg az egyik nyakcsigolyám reccsenése nem figyelmeztetett, hogy a testem hajlékonysága véges. De a vágy éppen kezdett végtelenné nőni bennem, ezért hasra fordultam, és így nyújtózkodtam tovább a hang irányába. Gui Royjal beszélgetett.

Te jó ég! Ez az alak úgy tapad rá, hogy késsel sem lehet levakarni! Mindketten hevesen gesztikuláltak, és Gui szeme hívogatóan csillogott felém. Fénye nekiütközött a csillárnak, hozzákoccant az üres borospoharakhoz. Ezt a dallamot csak én hallottam, mert csak nekem szólt. Megpróbáltam feltápászkodni, ami nem ment könnyen, tekintve, hogy víz alatt kellett járnom, és a nők fülbevalóin megcsillanó fény vakító szikrákat szórt a szemembe. Valahogy mégis elvergődtem a szoba másik végébe, ahol Gui társalgott a falnak támaszkodva, abban a szexisen hanyag testtartásban, amire csak ő képes.

- Szia, cica! - köszöntött, miközben én félretoltam Royt az útból.
- Magányos vagyok nélküled - panaszkodtam el. - Hoppá!

Megbotlottam, de ő elkapott. Ő mindig elkap, és nem engedi, hogy lezuhanjak a mélybe. Belebújtam az ölelésébe, és

rátapasztottam az ajkaimat arra a helyre a nyakán, ahol a legérzékenyebb receptorok rejtőznek a bőre alatt.

- René! - hallottam a hangját a fülemben, és tudtam, hogy most a nevem azt jelenti, túl messzire mentem, mert Gui nem szereti a népszínházát. De olyan nagyon finom volt a bőre, hogy képtelen voltam leállni, és különben is ma este telihold volt - *hahaha!* -, és én úgy akartam Guit, ahogy már nagyon régen nem akartam.

Megkerestem a száját, és vad smárba kezdtem, mert tudom, hogy ennek nem képes ellenállni. Az életét is odaadná egyetlen csókomért.

Vajon ki találta ki a csókolózást? Tudom, elcsépelt kérdés, de meg kéne végre találni rá a választ. A legnagyobb találmány, amit az emberi elme valaha is kiötlött. Mennyi mindent lehet elmondani egyetlen csókkal! Nem véletlenül hívják *nyelvnek* az emberi beszédet.

Addig csókoltam, amíg ki nem csaltam belőle azokat az izgató kis hangokat, amik elárulták nekem, hogy mennyire begerjedt ő is. Gui nem a titkolózás nagymestere. Eközben kitapogattam a tenyeremmel a farka domborulatát. Még nem egészen, de már majdnem jó volt a helyzet.

- Várj! - szólt rám, és eltolt magától, de nem olyan messzire, hogy ne tudjam újra megérinteni. Kezei közé vette az arcomat, és olyan hosszan nézett rám, mint egy kódfejtő egy titkosírással telefirkált papírfecnire. Sose tudom, mire kíváncsi ilyenkor. Ezekben a helyzetekben még bennem sincsen megfejtésre váró titok. Egyszerűen csak azt akarom, hogy dugjon meg, és ha lehet, minél hamarabb.

- Nem akarok várni! - jelentettem ki durcásan, és már ott is térdeltem előtte, hogy megküzdjek a beszívott állapotban igen komplikált szerkezetnek tűnő sliccével.

A hangzavar tovább örvénylett körülöttünk. Fel sem tűnt nekik a magánszámunk, mivel nem mi voltunk ebben a buliban az egyetlen pár, akik hirtelen egymásra találtak a drog vagy a pia

mámorában. Ezt is roppant mulatságosnak találtam, és el is mosolyodtam volna, ha éppen nem lett volna tele a szám Gui farkával.

Az ujjai olyan görcsös összevisszaságban siklottak ide-oda a hajszálaim között, hogy nem tudtam, eltolni akart-e, vagy magához húzni. Szerintem ő sem tudta. Ez a helyzet neki is új volt, és összezavarodott. O, aki mindig tudja, mit akar, most tanácstalan volt. Annyira nagyon jó, hogy ő is képes ennyire elveszett lenni néha. Amikor felhúzott magához egy csókra, elárultam neki, hogy mennyire szeretem. Ez meglepte, mert most mindenre számított tőlem, csak egy ilyen rózsaszín vallomásra nem.

- Elképesztő vagy! - súgta a fülembe. - Gyere, menjünk nyugisabb helyre!

- Ne! Kefélj meg itt! - tiltakoztam vihogva.

- Bolond vagy?!

- Persze, hogy az vagyok. Neked ez újdonság?

Ezért a poénért kaptam még egy mohó csókot. Átölelt, és úgy jártunk szobáról szobára, hogy végig maga előtt tolt, mint egy akadozó kerekű bőröndöt. Mindenhol bőszen szorgoskodó párocskákba botlottunk, így csak a konyha maradt számunkra. Gui belökött az ajtón, becsukta és nekitámaszkodott. Most már ő irányított. Miután leráncigálta rólam a pólómat, folytattam, amit a nappaliban elkezdtem, de ő nem akart a számban elmenni, mert neki én vagyok a fontos. Ezekben a percekben mindig késszúrásként nyilall belém a tudat, hogy mennyire szeret engem.

- Istenem, Gui! - szakadt ki belőlem, és ő azt hitte, hogy ezt a vágy mondatta velem.

Ezután minden olyan gyorsan történt: a csókok, az érintések, az ő ajkai az én farkamon, a behatolás kéjes fájdalma, a gyönyör lüktetése a testemben. Gui forró sóhajai perzselték a nyakamat. A mosogatóban csöpögött a vízcsap. A kilöttyent borfolt vörös vértócsát festett a padlóra. Kiáltozni kezdtem, mert már nem fért el bennem az élvezet. Gui megfogta a kezem, ujjai az ujjaimra

kulcsolódtak. Olyan nagyon jó vele. Pont olyan jó, mint amilyennek elképzeltem azokon a magányos éjszakákon, amikor még félelmetesen távol volt tőlem, ott a fal túloldalán. Fényes csillagok születtek és haltak meg a szemhéjam mögött. Muszáj volt kinyitnom a szemem, mert nem akartam még elmenni. Szétnéztem a konyha prózai valóságában: edények a szárítón, ételfoltos asztalterítő, Roy tekintete.

Kizökkentem. Gui sóhajainak visszhangjával a fülemben meredtem Royra, aki ott állt az ajtóban, és minket bámult. Szürreális jelenet volt. Dühös lehettem volna, de nem voltam az, mert mindig is izgatott, ha valaki irigyelt. Igazságtalan lett volna egy olyan emberre haragudnom, aki ennyire boldogtalan a saját világában. Még nálam is boldogtalanabb. És ez, valljuk be, nagy teljesítmény.

Annyira elkalandoztam, hogy egy erősebb lökésnél úgy megrándult a testem, hogy a fejem nagyot koppant a konyhaszekrény élében.

- O, baszki! - tört ki belőlem, és szikrát hányt a szemem a fájdalomtól.

Pedig tudhattam volna, hogy most mi jön, mert úgy ismerem Gui ritmusát, mint a saját szívem dobogását. Tuti, hogy még senki nem írt ennél szebb ritmusú költeményt. Gui nem lassított, de tenyerét óvón a homlokomra tette, hogy enyhítse a fájdalmam. A farka varázslatos gyorsasággal csúszkált bennem. Gui nemcsak az életben erőteljes és határozott, hanem a szexben is. El akart végre élveztetni, és én hagytam neki. Miközben elmentem, éreztem, hogy Roy figyelő tekintete rám tapadt, majd Guire. Ez már idegesített. Nem akartam, hogy elloppja tőlem Gui élvezetét, mert az csak az enyém lehet, és senki másé. Tudom, ez önzés részemről, de nem érdekel. Gui, mintha megérezte volna, hogy mi zajlik bennem, a vállgödrömbe rejtette az arcát, miközben izmai hullámozva rándultak össze az orgazmustól. Ujjai újra az ujjaim közé furakodtak, és most én szorítottam meg őket. Ez az érintés

vége elérte, hogy kirepüljek a konyhából, és elfelejtsem a kíváncsi szempárt az ajtóban. Nem láttam már mást, csak kettőnket és a szerelmünket.

Jó hosszú időre megszűnt létezni a világ, és amikor magamhoz tértem, már otthon feküdtem az ágyunkban. Megnyugtató sötét és az éjszaka csendje vett körül.

Gui ujjai a homlokomat cirógatták ott, ahol fájdalmasan lüktetett a bőröm.

- Készülj fel lelkileg, mert ez a pukli a szivárvány összes színében fog pompázni - mondta.

- Mi a fene történt? - kérdeztem, megérezve a narkómámor utáni émelygést a gyomromban.

- Ha nem csal az emlékezetem, lefejelted a konyhaszekrényt, miközben dugtalak. Izgi volt.

- Hogy lefejeltem a szekrényt?

- Nem. Az, hogy dugtalak.

- Menj a francba! Miért hagytad, hogy ennyire beszívjak?

- Nem kérted ki a véleményemet, cicám.

Sokáig hallgattunk. Én duzzogtam, Gui gondolkodott. Az sosem jó, ha Gui gondolkodik, mert mindig olyan következtetéseket von le, amelyek valamelyikünknek fájni fognak. Most is így lett.

- Tudod - szólalt meg nagy sokára -, valahányszor meglátom azt a csillogást a szemedben, rám tör a félelem.

- Miről beszélsz?

- Arról a csillogásról, ami ma is ott volt, amikor nekiálltál leszopni Roy nappalijában.

Roy! Hirtelen eszembe jutott, mi történt este, és kirázott a hideg az undortól.

- Gui! Roy látott minket. Az a perverz disznó végignézte az egészet - fakadtam ki, és felültem az ágyban, de rögtön meg is bántam, mert örült sebességgel kezdett el forogni körülöttem a szoba. Gui visszahúzott maga mellé, és átkarolt. Még egy puszit is kaptam a puklimra.

- Kit érdekel! Legalább lesz mire vernie egy ideig.

- Én nem akarom, hogy ennek az alaknak mi járjunk a fejében, valahányszor magához nyúl! - tiltakoztam, de Gui szokása szerint megint a védelmébe vette.

- Roy nem rossz ember, csak jól titkolja.

Egyszerűen képtelen vagyok megérteni a kapcsolatukat. Mit lát benne Gui? Mi történt azalatt a néhány hónap alatt, amíg nála lakott? Lehet, hogy csak azért nem bírom Royst, mert ő ismeri azt a Guit, akit én sosem fogok.

- Ha te mondd - sóhajtottam végül lemondóan.

Gui erre olyan szorosan ölelt magához, hogy majdnem kipréselte belőlem a szuszt.

- Válaszolj nekem, René! Ígérd meg, hogy őszintén fogsz felelni a kérdésekre!

- Mi ütött beléd?

- Elég neked az én farkam, René? - hangzott Gui kérdése.

- Megőrültél?! - tört ki belőlem a pánik hangja, mert nagyon is értettem, mi volt e mögött a kérdés mögött, és nagyon fájt az, ami mögötte volt.

- Az a csillogás a szemedben elárul téged. Nem tagadhatod a vágyaidat - folytatta tovább Gui nyugodt hangon, és felemelte az államát, hogy megcsókolhasson.

Megfogta a karjaimat, és a fejem fölé emelte őket. Rám hengeredett, hogy a testünk egymáshoz simulhasson. Sokáig néztünk így farkasszemet. Gui nem vallatott, csak kérdezett.

- Miért pont most akarod ezt tudni? - kérdeztem tőle.

- Mert hátha most válaszolsz - felelte, és mosolygott közben.

Hogyan tud mosolyogni ezekben a pillanatokban?

- Szeretlek, Guillaume - adtam meg magam. - És bármi is volt vagy lesz, az nem számít.

- Megígéred, hogy mindig visszatalálsz hozzám?

- Megígérem.

- Akkor jó - zárta le a témát Gui, és újra megcsókolt. - Mit szólnál még egy menethez?

Fellélegeztem. Vége volt a tortúrának.

- Miért? Talán nem volt elég kielégítő a látvány, ahogy lefejeltem a konyhaszekrényt? - incselkedtem vele.

- Dehogynem, sőt annyira kielégítő volt, hogy Roynak is jutott belőle.

- Fújj!

- De belőled sosem elég egy menet. Egy egész élet sem elég belőled, René.

VIII.

Tipp-topp, kipp-kopp - követtem Gui lépteit.

Igyekeztem pontosan beletalálni a talpammal a lábnyomaiba. Ez nem volt egyszerű művelet. Sosem az, főleg, ha siet, és most sietett. Néha hátraszólt, hogy figyelmeztessen: el fogunk késni, ha nem szedem a lábamat. Utálok sietni, mert így lemaradok a csodálkozásról. Szeretek rácsodálkozni az élet apró dolgaira. Például arra, ahogy a kora őszi levegő megborzongatta a tarkómat, mielőtt álomittasan továbbszédelgett a forgalmas utcán. Eső szitált a kocsik fényszóróira, amitől az az érzésem támadt, hogy szikrázó gyöngyfüzért aggattak az egész város köré. Gui pocsolyába lépett, és káromkodott. Oda is követni akartam, mert kíváncsi voltam, vajon megtalálom-e a víz alatt is a lábnyomát, de végül kikerültem, mint a konfliktust, ami kitört volna közöttünk, ha összepiszkolom a nadrágom szárát. Anna kiállítására igyekeztünk, ahol több fotón is szerény személyem pózolt. Na, ezért nem siettem sehová. Még a tükörben is utálok magamat nézni, nemhogy a végtelenné nyújtott pillanataimat szemléljem vadidegenek társaságában.

Gui léptei között egyre nőtt a távolság. Hogyan tud ekkorákat lépni? Olyan hosszúak a lábai, hogy könnyedén át tud szökkeni két világ között: az övéből az enyémbé. Már nem tudtam követni a lábnyomait a vizes aszfalton. Már nem tudtam ő lenni. Visszazökkentem magamba, ahol nem voltam más, csak egy rémült kisfiú a hangyabolyként nyüzsgő város közepén.

Elvesztem.

Vajon mikor veszhettem el? Mikor vesztem el magamban, és mikor az életben?

Guillaume megfogta a kezem, mint a születésem napján, és a ma esti közös célunk felé ráncigált. Törte előttem az utat az emberek árjában, én meg botladozva követtem.

Ma kirobbanó formában volt. Ez az énje egy kicsit elbátortalanít, mert ilyenkor a szokásosnál is gyengébbnek érzem magam mellette. Reggel még szinte bóbiskoltam a zuhany alatt, amikor utánam jött, és hozta magával a vágyát is. Sosem fogom megfejtetni, miért vonzódik ennyire a vízhez. A tengertől fél, de a testemen csillogó vízcseppekbe imád beleveszni. Fáj, ahogy szeretett. Túl mohón és agresszívan akart megkapni, de a fürdőszobatükörben láttam az arcát: gyönyörű volt, ragyogó és boldog. Hagytam, hogy kedvére birtokoljon, mert látni akartam a szépségét, és sajnáltam, hogy nem tarthat örökké a reggel.

A fájdalommal különleges kapcsolatban vagyok. A belsőt már megszoktam, de a külső mindig meglep. Jó néhány percre beletelik, mire az ijedtség helyébe lép a kíváncsiság. Kíváncsi vagyok a fájdalomra, mert mindig azt hiszem, hogy így megszélídíthetem. Talán, ha elég jói megismerem, akkor már nem lesz olyan félelmetes. Gui, velem ellentétben, a belső fájdalomtól fél jobban, mert a lelke mélye előtte is ismeretlen terület. Nem szokása barangolni benne, helyette inkább az enyém titkait kutatja. A reggeli fájdalommba persze gyönyör vegyült, de attól még fájdalom maradt. Ahogy nincs egyforma kéj, úgy nincs egyforma kín sem. Talán azért tudtam élvezni, mert lenyűgözött

az élmény váratlansága. Mint azt már mondtam, szeretek rácsodálkozni a dolgokra.

Miközben a galéria felé loholtunk, úgy éreztem magam, mint egy kisgyerek. Már nem is emlékszem, mikor futottam utoljára kézen fogva Guivel. Egyszeriben elszállt a rosszkedvem, és előbújt belőlem a pajkosság. Belenevettem az esőbe, olyan jóízű nevetéssel, amitől tele lesz az ember szája esőcseppekkel. Beletapostam minden utunkba' eső pocsolyába. Csitt-csatt. Gui végül meglegelte, és a hátára vett.

- Pont ezt akartam elérni - súgtam a fülébe. -

A galéria már tele volt emberekkel, amikor odaértünk. Ez azért volt előnyös, mert legalább el tudtunk vegyülni közöttük. Gui sorra járt a fotók előtt, és mosolygott.

- Mit gondolsz? - faggattam, de ő csak hümmögött.

Nem érdekelt, hogy valóban szépek-e a képek, azt akartam tudni, hogy ő szépnek lát-e rajtuk.

Miután végzett a szemlével, szerzett nekünk egy kis pezsgőt, és lekuporodtunk egy sarokba. Mindig ezt csináljuk, amikor olyan helyre keveredünk, ahol egyikünk sem mozog otthonosan. Elbújunk a saját kis világunkban.

- Még mindig nem vagy hajlandó hangosan véleményt mondani? - kérdeztem újra.

- Tudod, hogy én nem értek az ilyen kifinomult művészethez - adta meg magát végül. - Már ha ez egyáltalán kifinomult, vagy művészet. Anna mindenesetre mondani akart valamit, és biztosan van itt olyan, aki vette is az üzenetét. Számomra csak egyetlen dologról szólnak: *Rólad*. És nem vagyok elragadtatva, hogy közszemlére vagy téve. De azért egy van, ami igazán tetszik. Az ott, feletted.

Felnéztem a falra, és elvigyorodtam.

- Arra kért, hogy rád gondoljak - árultam el. - És féltékeny volt, mert rád gondoltam.

Guillaume-ra gondolni. Ez az a tevékenység, ami kitölti a fél életemet. Emlékszem arra a napra, amikor először gondoltam Rá.

Anya egy fényképet mutat az új testvéremről. Nem tudom, miért csinálja. Talán így akar felkészíteni a nagy találkozásra. Csakhogy bizonyos találkozásokra nem lehet felkészülni. A fényképen nevető fiú nagyon különbözik attól, aki végül a szomszéd szoba lakója lett.

Egy reggelinél arról faggatom Guit, hogy jól érzi-e magát a városban, közben az jár a fejemben, hogy nem lehet parancsra szeretni. Talán egy hete lakunk egy fedél alatt, és én most gondolok rá először. Ott ül mellettem, és gabonapelyhet eszik, én meg nézem, és gondolkodom Rajta. Vajon milyen, amikor mérges? Milyen, amikor álmos? Milyen, amikor szeret?

Aztán eljön a pillanat, amitől fogva már egyfolytában Rá gondolok. Még akkor is, amikor már alig van titka előttem, és amikor végre már ő is rám gondol.

- Anna beléd van zúgva - közölte velem Gui a mindkettőnk előtt közismert ténnyt.

- Igen, tudom.

- De komolyan. Látszik a képein. Gyengéden szeret, úgy igazából - magyarázta Gui.

- Úgy igazából? - ismételtem nevetve a szavait. - Hogyan kell úgy igazából szeretni?

Gui erre megfogta a kezem, és felhúzott a földről. Elindultunk a terem másik végébe.

- Így - mutatott egy fotóra, amin félmeztelenül pózoltam. Karjaimban megfeszültek az izmok, ahogy rájuk támaszkodtam, a tekintetem elszántságot és szomorúságot tükrözött. - Ezen a képen megmutatja, hogy milyen vagy, mégis elrejtí azt, amit titokban akarsz tartani.

Úgy néztem Guire, mintha előttem változott volna át valamilyen mesebeli lényyé. Megcirógatta az arcomat, és hozzátette:

- Arról nem is beszélve, hogy még a pókot is felizgatod a sarokban. Szívok egy kis friss levegőt.

- Veled tartok.

A galéria teraszán nagyobb volt a tömeg, mint odabent.

- Nézd a sok bűdös bagóst! - sóhajtotta Gui lemondóan, miközben utánozhatatlan-lezserséggel gyújtott rá egy cigire, és még engem is megkínált. Vigyorogva fogadtam el, mert tudom, hogy utálja, ha dohányzom, de imádja nézni, ahogy fújom a füstöt.

Minden olyan csodás lett volna, ha nem bukkant volna fel Melvil. De ha szellemeket teremt az ember, akkor ne lepődjön meg, amikor azok kísértetni kezdik. Tudtam, hogy ott lesz, mégis reménykedtem valami csodában, ami távol tartja. Azóta nem találkoztunk, hogy befejeztük a munkát a Claudel-kiállításon.

Csak azért ugrottam fel a műtermébe, hogy megnézzem a végleges képanyagot. Odakint szakadt az eső, olyan igazi nagy, nyárvégi, cseresznye nagyságú cseppekkel.

Adott egy törölközőt, hogy megszáritkozhassak. Megmutatta a negatívokat, beszélgettünk a művészetről, a szerelemről és az életről, aztán szeretkezünk. Eljátszottam, hogy Gui vagyok, még a mozdulatait is utánoztam. Amikor mással vagyok, akkor én is más lehetek. Ő lehetek. Azóta akarok Ő lenni, amióta rájöttem, hogy sosem lehetek Ő. Csak a lábnyomában járhatok.

Melvil nem tudta, hogy nem velem feküdt le, hanem Guivel. Becsaptam. Hazug vagyok, amikor Gui nincs mellettem.

De ma este Gui ott volt velem.

Melvil tévovázott. Már éppen sarkon fordult volna, amikor Anna karon fogta, és felénk taszigálta, hogy bemutassa Guinek.

És akkor megtörtént a varázslat, a felismerés, a leleplezés és a csalódás.

- Koporsószöveget? - kérdezte Gui, és Melvil felé nyújtotta a cigarettásdobozt, amin egy elrothadt tüdő képe díszlett. - Guszta, mi? - vigyorodott el. - Ha hullákat aggatnának rá, az sem növelné az emberekben a leszokásvágyat.

Melvil rágyújtott, közben vetett rám egy pillantást, amivel azt üzenté, hogy nem kell aggódnom, mert nem óhajt egy féltékenységi nagyjelenet szereplőjévé válni. A következő pillantása már Guire tapadt, és rajta is maradt az egész este folyamán. Gui úgy vonzza a buzikat, mint egy mágnes. Én vagyok erre a fizikai törvényre a legfőbb példa. Mindenki szeret az elérhetetlen után ácsingózni. És Gui elérhetetlen, legalábbis számukra. Én se tudtam volna elérni hozzá, ha valami megmagyarázhatatlan oknál fogva nem beszélte volna be magának, hogy szeret engem.

- Meggyőződésem, hogy az emberi faj gerjed a halálra - jegyezte meg Melvil.

- Mondasz valamit - helyeselt Gui.

- A háború olyan, mint valami óriási szado-mazo gruppenszex.

- Azért ezt ne hangoztasd túl gyakran, mert egyesek még zokon veszik - figyelmeztette Gui, és közben kikönyökölt a terasz korlátjára. Nyúlánk, izmos teste megfeszült a ruha alatt. Libabőrt csempészett a nyakamra a látványa.

- Többnyire megtartom magamnak a véleményemet. Csendben lázadó típus vagyok. Az intellektusommal küzdök, nem az erőmmel - mondta Melvil.

- Ja, az előző megjegyzésed is ezt tükrözte. Egyébként ebben René is nagy. Ő is a passzív ellenállás híve. Imádja a passzivitást.

- Baromi vicces! - szóltam közbe, de észre sem vettek.

Gui kipécézte magának Melvilt. Mindig ezt csinálja, ha erőt vesz rajta a kisebbségi komplexus.

Guillaume-nak egyetlen gyenge pontja van: az önérzete, ami akkor a legsebezhetőbb, amikor iskolázottságról vagy származásról esik szó. Melvil pedig maga a megtestesült úri elegancia, ezért csak ellenség lehet a szemében.

- Úgy hallottam, nemsokára nyílik a te kiállításod is. Választottál már művésznevet? Azt ugye tudod, hogy a Leonardo már foglalt? - tréfált Gui, és én hozzábújtam, mert tudom, hogy amikor a legtűskésebb, olyankor a legsebezhetőbb.

Legnagyobb meglepetésemre Melvil megértette a szituációt. Átlátott Guin. Eddig azt hittem, hogy ez csak az én privilégiumom.

- Még nem bólintott rá a bizottság, szóval még várakozó stádiumban van a dolog. De addig is, szívesen készítenék rólad néhány képet.

Ez az ötlet meglepte Guit, és végre kizökkentette a támadó hangulatból.

- Énrólam? - kérdezte vihogva, és magára bökött a mutatójával.

- Igen, rólad. Megihletsz.

Na, erre már én kaptam fel a vizet.

- Úgy tűnik, téged elég sok mindenki ihlet meg - vettem oda neki.

- Engem az élet ihlet meg.

- Intellektuális szófosás.

- Bunyózni is fogtok? - érdeklődött Gui. - Nem írták rá a meghívóra, hogy a megnyitó fénypontja iszapbirkózás lesz.

Ezen muszáj volt nevetnünk. Megkötöttük a fegyverszünetet. Szerintem a nevetés varázsszerével ki lehetne gyógyulni a háborúból. Szerencsére Anna újra megjelent, és ellopta Melvilt, hogy bemutassa egy csomó nagymenőnek.

- És még azt hittem, én vagyok nagy paraszt - mondta Gui, miután kettesben maradtunk. - De te ma túlteszel rajtam, cicám.

- Csak nem szeretem, ha valaki az önjelölt zseni szerepében parádézik - magyaráztam.

- Szerintem nem parádézott. Ez egy rendes srác. Egyszerűen csak féltékeny vagy, hogy nem csak te lehetsz a múzsája.

- Egy nagy, retkes lókukit!

Gui erre belecsípett a fenekembe, és a fülembe súgta:

- Há', én aszondom, fogjuk be az ökröket a szekér elé, és hajtsunk haza, de iziben. Kend mit gondol erről? Ja, de előtte még dugja vissza azt az irgalmatlan nagy kapanyelet a szájába, mer' még megbotlik benne!

- Menjünk. Azt meg, hogy mit hova dugjak, majd otthon megmutatod.

A metrón elszundikáltam Gui vállán, és még álmomban is azon töprengtem, vajon sejti-e, hogy lefeküdtem Melvilllel.

Gui félelmetesen jó emberismerő. Elég neki egyetlen óvatlan mozdulat vagy szó, és már vágja is a szitut. Csak egyetlen dolgot nem ért: a motivációm. De azt nem is akarom, hogy értse. Higgye csak azt, hogy a testi vágy vezérel, mert az megbocsátható. Azt mondta, hogy az igazi szeretet elrejtí azt, amit a másik nem akar megmutatni. Ezt ő úgy valósítja meg, hogy nem kényszeríti napvilágra a démonaimat.

Amikor hazaértünk, Gui egyből nekem esett. Úgy lángolt benne a vágy, mint egy erdőtűz.

- Hé, gyöngédebben! - szóltam rá. - Még a reggelit sem hevertem ki.

Erre olyan bűnbánó képet vágott, mint egy kisgyerek, aki rossz fát tett a *tűzre*. *Jaj, de imádom, amikor ilyen bájosan kisfiús!* Megkerestem a rókát a csípőjén, és körberajzoltam a nyelvemmel. Már éppen lejjebb kalandoztam volna, amikor Gui érintését éreztem az államon. Felnéztem rá, ő lenézett rám. Letérdelt mellém, és megcsókolt. Belekuncogtam a csókunkba, aztán

lerántottam magammal a földre. *Mint két zsák krumpli* - ez járt a fejemben. A zsák szája kibomlott, és mi szerteszét gurultunk a padlón. Szeretek szerteszét gurulni. Északra, délre, keletre és nyugatra, a szélrózsa minden irányába. Határok nélkül, szabadon. Egyedül... vele.

Éjfél felé járt az idő, de nem voltam álmos, ezért rögtönöztem egy gyertyafényes vacsorát, és még ágyba is vittem. Gui viszont álmos volt, és elbóbiskolt a desszert előtt. Nem bántam, mert szeretem nézni, ahogyan a szempillái hosszú árnyékot rajzolnak az arcára. Meg tudom érteni Melvilt. Nincs az a művész vagy ember, akit Gui ne ihletne meg. Nem klasszikus szépség, inkább a szabálytalanságával hódít. Felkavaró diszharmóniában van az étellel.

Miután kigyönyörködtem magam Gui szépségében, úgy határoztam, hogy leviszem a szemetet. Ezt a tevékenységet ritkán végzem, mert félek lemenni a pincébe. De ma este nem féltem.

Talán éppen azért fintorgott rám a sors, hogy bebizonyítsa, ő az erősebb.

Legnagyobb meglepetésemre Félix, a kisfiú, aki nyáron a kérdéseivel zaklatott, ott ült a kukák mellett, a pincébe vezető lépcső legalsó fokán.

- Te meg mit csinálsz itt ilyenkor? - tudakoltam.

- Anya randizós estét tart - mondta olyan hangsúllyal, mintha í ebből nekem mindent értenem kellett volna.

- És nem találtál jobb társaságot a kukáknál?

- A kukák legalább kukák.

- He?

- Kukák, mármint nem beszélnek.

- Ja, értem. Hahaha. Közepesen jó vicc.

Félix duzzogva kuporodott össze. Olyan picike volt így, hogy úgy tűnt, mintha elérne a tenyeremen.

- No, és hányast kaptál a dolgozatodra? - kérdeztem, és letelepedtem mellé.

- Kamu volt az egész. Nem is kellett írni semmilyen interjút, csak muszáj volt beszélnem veled - vallotta be. - Néha muszáj hazudnunk a cél érdekében.

- Most itt vagyok, és még hazudnod sem kell. Beszélgethetünk - ajánlottam fel.

- Ma nincs kedvem.

- Szóval, elszalasztod ezt a remek lehetőséget?

- De nagyon fel vagy dobva! Szexeltetek, mi?

- Undok egy gyerek vagy, ugye tudod! - közöltem vele, és felpattantam, hogy elinduljak kifelé, de Félix utánam kiáltott:

- Legyünk barátok!

- Miért?

- Mert a barátok megosztják egymással a titkaikat. És nekem van egy titkom, amit muszáj elmondanom, mert már nem fér el bennem.

- És miért pont velem akarod megosztani a titkodat? - kérdeztem meglepetten. - Nem ismerjük egymást, és csak egy idegesítő kölyöknek tartalak.

- Mert ha elmondom, akkor a te titkod is lesz. És ha ketten osztozunk rajta, akkor már nem lesz olyan nehéz. Különben sem mondhatnám el senki másnak, csak neked.

- Jól van. Meggyőztél.

Visszaültem mellé, és akkor Félix a fülemhez hajolt, hogy belesuttogja:

- Guillaume az apukám.

Milyen érdekes az élet. Elég egy apró változás, egy hajszálrepedés a földkéregben ahhoz, hogy megremegjen lábunk alatt a talaj, és feje tetejére álljon az életünk. Nem csapódott bele meteor, nem söpört végig rajta tájfun, az én kis világom belülről rendült meg. A felszín érintetlen, nyoma sincs rajta a pusztításnak. Nem látszik

rajtam, de napok óta zuhanok. Néha olyan gyorsan, hogy hallani vélem fülemben a szél sikoltását, máskor meg olyan leszek, mint egy hópehely, lassan szállingózok a feneketlen mélység felé.

Guillaume túlórázott, én meg meglepetésvacsorát készítettem neki Félix társaságában. Félix egyre több délutánt tölt nálam, amióta megosztotta velem a titkát. Úgy tűnik, hogy a katasztrófa, bizarr módon, élvezi a társaságomat.

- Tudod, vannak bizonyos dolgok, amiket nem beszélhetek meg anyuval - magyarázta Félix, miközben egy bazi nagy késsel éppen a répát szeletelte. - Egy fiúnak szüksége van apára.

Felé sandítottam. A szókesége nem idézi Guit, de a személyisége félelmetes hasonlóságot mutat. Isten ránézett a teremtményére, és ha már ilyen jól sikerült, úgy döntött, nyom egy ctrl-c ctrl-v billentyűkombinációt. Félix megvakarta az orra tövét, és rám szegezte azt a tekintetét, amely akkor ragyog a szemében, amikor egy probléma megoldásán töpreng.

- Figyelj csak, René - mondta. - Ugye Gui férfi? Mert, izé, buzi meg minden.

Ezen besírtam a röhögéstől, és könnyeimet a tűzhelyen bugyborékoló levesbe hullattam.

- Gonosz vagy - közölte duzzogva Félix. - Folyton kinevetsz.

- Ha nem kérdeznél ilyen fokú butaságokat, akkor nem nevetnélek ki. Persze, hogy férfi, te kis hülye!

- Te mindig lehülyézed a beszélgetőtársadat?

- Általában, de ritkán mondom ki hangosan.

Egy ideig ennyiben maradtunk, és visszatértünk a vacsorakészítés bonyolult műveletéhez, aztán Félix újra megszólalt.

- Csak azért kérdeztem, mert szükségem lenne egy férfi tanácsára. Elég nagy bajban vagyok.

Letettem a fakanalat, és leültem vele szemben a konyhaasztalhoz.

- Én is férfiból vagyok - hívtam fel a figyelmét az ezek szerint nem nyilvánvaló tényre.

Félix figyelmesen végigmért.

- Na, ki vele! - biztattam. - Vagy meg akarod várni Guit, és vele akarod megbeszélni? Az előtt vagy az után óhajtod kikérni 7 a tanácsát, hogy közölted vele, ő az apád?

- Az osztályomban már minden fiú csókolózott, csak én nem. Ez totál gáz! - bökte ki Félix szívszorítóan fájdalmasat sóhajtvá.

- És még azt hittem, hogy az én életem hever romokban! - tréfáltam a vallomás hallatán. Igen, ez valóban gonosz volt tőlem, de már így is jóval túlléptem a jóságos idegen hagyományos munkakörét.

- Egész délután ilyen szemét leszel velem? - érdeklődött Félix, és kis grimasz ült az orra tövére, a szeplők mellé.

- Lebuziztad a barátomat, és már önmagában a létezésed is egy nagy kiszúrás velem, szóval ne várj tőlem mézes-mázos szavakat - magyaráztam. - Visszatérve a problémádhoz, szerintem ez nem verseny, így nem maradtál le semmiről. A szerelem különben is nagy szívás.

- Ki beszél itt szerelemről?! Én smárolni akarok.

- Éljen a romantika! Mellesleg, nagyon nyálas tevékenység - ecseteltem a részleteket, mert egy jó tanácsadó mindig alaposan felvázolja a problémát, mielőtt eljutna a megoldáshoz. - Amikor igazán jól csinálod, akkor a nyelved a partnered szájában kalandozik, az övé meg a tiédben. Ez egy nagyon bensőséges dolog ám! Szerintem csak akkor próbáld ki, ha vonzódsz ahhoz, akit meg akarsz csókolni, mert máskülönben nem lesz egyéb egy rossz emléknél.

Félix ezen elgondolkodott. Egyik öklére támasztotta állát, és kiült arcára a kíváncsiság.

- Neked milyen volt az első? - kérdezte.

- Hogy lehet valaki ennyire tolakodóan kíváncsi?

Ha ezt bárki más kérdezte volna tőlem, akkor hazudtam volna, de nekünk már nincsenek titkaink egymás előtt, ezért nyugodtan lehettem őszinte.

Gui ájtött a szobámba, mert meghallotta a sírásomat, és most itt van teljes valójában mellettem. Alszik. Az álom védtelenné teszi. Kusza haj tincsei hálót szőnek a párnámra. Aludtunk már együtt a vihar éjszakáján, de ez most más. Miattam más. Akkor még ártatlan voltam, most nem vagyok az, mert kihasználom, hogy meg akart vigasztalni, kihasználom, hogy jó hozzám. Ahogy az ajkai szétnyílnak az öntudatlanság boldog nyugalmaiban, éppen illenek az én ajkaimhoz. Nem vagyok mohó. Óvatosnak kell lennem, nem ébreszthetem fel. Egy tolvaj akkor végez jó munkát, ha nem kapják rajta a lopáson. Puha a szája. Az első félénk csók után felbátorodom. Olyan hangosan zúg a vér a fülemben, hogy sípolni kezd az éjszaka körülöttem. Megérintem a nyelvem begyével az ajkait, előbb a felsőt, majd az alsót. Tudom, hogy bűnt követelek el, mert az, amit most elveszek, nem nekem van szánva. Vajon kinek adja a második első csókját? - töprengek, és lassan benyúlok a takaró alá, hogy még többet lopjak el belőle titokban. Ennek a szervnek már a látványa is felizgat évek óta, és már nem undorodom magamtól, amikor megérzem a vágyat. Elfogadtam, megszerettem, hozzám tartozik, vele vagyok önmagam. Egy kicsit tapogatóznom kell, közben Gui arcát lesem, de ő mélyen alszik. Rátalállok, megérintem. Valóra váltom az álmomat, és ez olyan nagyon jó érzés, hogy le kell hunynom a szemem. Amikor a tenyerembe simul, a homlokomat Gui homlokának támasztom, és a lélegzetvételét figyelem, de csak az én zaklatott zihálásomat hallom. Olyan jó lenne örökre így maradni. Újabb csókot csenek tőle. Túl mohó vagyok, és ő megmozdul, mire a kezem gyorsan felsiklik a mellkasára. Nyöszörög, mint egy nyűgös kisgyerek, nem úgy, mint egy megbántott felnőtt. Talán megbocsát nekem. Nem ébred fel, és az éjszaka sötéteje elrejtje a titkomat.

- Te megerőszakoltad Guit! - ámuldozott Félix.

- Reménytelen eset vagy - közöltem vele, és durcásan elvonultam, hogy befejezzem a vacsorát.

Gui olyan későn ért haza, hogy elszundítottam a kanapén. Arra ébredtem, hogy a borostája csiklandozza az arcomat.

- Szia!

- Szia, cica!

- Elhúlt a vacsorád - keseregtem.

- Van az az izé, az a hogy is hívják, amiben megmelegszik - nyugtatott meg Gui, és nyomott egy pusztit a homlokomra.

Amíg vacsorázott, vettem egy frissítő zuhanyt, de nem lettem éberebb tőle. A szervezetem az utóbbi napokban kerülni akarja Guit. Nem tudok a szemébe nézni, zavarba ejt a pillantása. Magamon hagytam a köntösömet, és úgy bújtam ágyba. Gui szereti a selyem nyirkos tapintását, sokszor mondta, hogy olyan vagyok benne, mint egy pillangó. Hallottam, ahogy motoszkál a lakásban. Szétdobálta a ruháit a szőnyegen, krákogott a fürdőszobában. Almos voltam, de nem bírtam elaludni. Muszáj volt színlelnem, mert nem akartam, hogy Gui ébren találjon. Lehunytam a szemem, és megpróbáltam egyenletesen szuszogni. Utálom tettetni az alvást, mert az izmaim megfeszülnek, ahelyett, hogy elernyednének, mintha szándékosan akarnának elárulni engem. Ha meztelenül fekszem le, akkor Gui tudja, hogy vágyom rá, de a köntös vagy egy alsónadrág jelzés, hogy aznap nem akarom megosztani vele a testemet. Félix vallomása óta egyszer sem szeretkeztünk. Viharfelhők gyülekeznek szép, kék egünkön. Gui sok mindenre képes a kedvemért, de a szerzetesi élet nincs benne a pakliban.

Amikor bebújt mellém az ágyba, megéreztem, hogy figyel. Még a lélegzetét is visszatartotta, hogy hallja az enyémet. Fölém hajolt, és elsimította a tarkómról a hajtincseket. Borzongatóan gyöngéd volt az érintése. Ha éppen nem azzal lett volna elfoglalva a szívem,

hogy a mellkasomban maradjon, akkor megszakadt volna. Puha csókokat szórt a nyakamra, aztán elfészkelte magát az ágyban, és álomba merült. Mindig csodáltam benne, hogy egyik pillanatról a másikra el tud aludni. Nem töpreng az életén, nem játszódnak le előtte a nap tragikus pillanatai, amelyek akár másképpen is alakulhattak volna. Egy könnyed sóhajtással átlibben álmországba.

Vártam egy kicsit, nehogy felébrezzem. Hagytam elmélyülni az álmát, aztán nekiláttam a lassan szokásommá váló tevékenységnek: - felültem, és figyeltem őt. Néztam az arcát, ami talán megváltozik, ha megtudja, hogy van egy fia. Vajon keletkezik egy újabb ránc a homlokán, vagy kisimul ez a régi? Boldog lesz, vagy szomorú? Bánatot vagy örömet okoz neki a tudat, hogy létrehozott egy életet? A hajszálai ugyanilyen zabolátlanok maradnak, vagy katonás rendbe állnak a súlyos hír hallatán? Egyetlen mondat elég lenne, és megtudnám, mi történne, de én képtelen vagyok kimondani ezt a mondatot. Megérintettem az ajkait, a borostát az állán. Mi lesz velem, ha Gui megváltozik?

- Mit művelsz?

Olyan váratlanul csendült fel Gui hangja, hogy csaknem leestem az ágyról ijedtemben.

- Semmit - bizonygattam remegve a zavartól. - Csak nem tudok aludni.

- Ezért bámulsz rám meredten a sötétben?

Erre nem tudtam, mit feleljek. Gui felült, és magához húzott.

- René.

Csak ennyit mondott, és én megértettem, hogy megőrül a vágytól. Megnyugodtam, mert kisebb gondja is nagyobb volt annál, minthogy a viselkedésemen filozofáljon. Ajkai szenvedélyesen tapadtak a számra. Nem tudta eldönteni, hol érintsen meg először. Kezei hisztérikusan siklottak a testemen ide-oda. Gui érintése, Gui vágya, Gui gyönyöre sok évvel ezelőtt életre

hívott egy pimasz kisfiút. Nem tudtam koncentrálni, darabokra hullottam a karjaiban, és vártam, hogy összeszedjen.

Tényleg olyan lettem, mint egy pillangó: a köntösöm kék selyemszárnyai csillogva terültek szét az ágyon, miközben én Gui ölelésében vergődtem.

- Mi a baj? - hallottam egyszer csak a kérdését.

Kinyitottam a szemem, találkozott a tekintetünk. A farkam ernyedten és hidegen simult Gui tenyerébe.

- Nem érdekes - súgtam a fülébe. Átkulcsoltam a csípőjét a combjaimmal, hogy belém hatolhasson. - Tedd be nyugodtan.

Gui erre úgy tépte ki magát a karjaimból, mintha ráznék, még a szikrát is látni véltem a szoba sötétjében.

- Jesszusom, René! Hogy mondhatasz nekem ilyet?! Még csak fel sem vagy izgulva.

- Sajnálom.

Percekig hallgattunk, közben próbáltam tenni valamit az ügy érdekében, de Gui a hátam mögé fogta a karjaimat, és úgy ölelt magához. A rabja voltam.

- Bánt valami? - kérdezte végül. - Beszélj hozzám, mondd el, mi a baj, kérlek!

- Nincsen semmi baj, hidd el - próbáltam meggyőzni. - Csak az utóbbi napokban az jár a fejemben, hogy talán megfosztalak valamitől.

- *Megfosztasz valamitől?* - ismételte Gui a szavaimat. - Mégis mitől?

Nem engedett ki a szorításából. Hozzám simult a teste, és én nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy Félix hús a húsából, vér a véréből.

- Családod lehetne. Normális életed lehetne - feleltem.

Gui felsóhajtott, és elengedett. Lefeküdt, hogy a plafonra szegezhesse a tekintetét. Ellopta a szokásomat, mert a plafon bámulása nehéz helyzetekben eddig az én privilégiumom volt. Hozzábújtam. Meglestem, mit lát odafent. Égi seregek csatáját

láttam, az angyalok harsonákat fújtak, vad lovak vágtaztak végtelen harcmezőkön. De ez csak az én vízióm volt, Gui nem látott mást, csak repedések hálózatát.

- Miért hallgatsz? - faggattam, mert elviselhetetlen volt a csendje.

- Belefáradtam, hogy folyton arról kell győzködnöm téged, mennyire szeretlek - mondta. - Most szépen csendben megvárom, amíg rájössz magadtól. Okos fiú vagy, nem fog sok időt igénybe venni.

Lehet, hogy nem is vagyok olyan okos, mint amilyennek gondol, mert fenntartás nélkül hittem egy gyereknek. És mi van, ha hazudik, vagy csak hallott valamit, amit sajátos módon értelmezett? Ráadásul ez a lehetőség csak akkor jutott eszembe, amikor Gui már megint miattam szenvedett. Összekuporodtam az ágy végében, és utáltam magamat. Ezt gyakran csinálom, ha kétségbe vagyok esve.

Talán azért akarom elhinni, hogy Félix igazat mond, mert akkor Guinek van valamije, amit én soha nem tudok megadni neki.

- Most mit művelsz? - szólalt meg Gui egy durcás kisfiú hangján.

- Te mondtad, hogy gondolkodjak - hívtam fel a figyelmét a tényre. - Hát, most azt teszem.

Gui sóhajtva fordult hasra, és a párnájába rejtette az arcát. A holdfény ezüstje úgy siklott végig a testén, mint egy kígyó. Egy kígyó... a gonosz csábító, aki felébresztette az emberben a tudásvágyat, pedig milyen jó is lehetett együgyű nyugalomban élni. A fénykígyó bennem is felébresztette a vágyat, hogy magamévá tegyem a valaha látott leggyönyörűbb testet a földön. Tenyeremmel követtem a fény ösvényét Gui nyakszirtjétől egészen le a feneke domborulatáig, majd az ajkaimmal is bejártam ugyanezt a zárandokutat. Amíg odalent időztem, Gui teste hol megfeszült, hol elernyed, attól függően, hogy éppen milyen gondolatok cikáztak a fejében. Általában nem lelkesíti a fordított szereposztás, de néha ő maga használja arra, hogy bizonyítsa a

szerelmét. Ilyenkor mindig törékeny és sebezhető, de lehet, hogy csak én látom annak, mert elhódít a dominancia mámore, a tudat, hogy én birtoklom őt, és nem ő engem. Talán Gui az egyetlen ember, aki megért, de arra még nem jött rá, hogy nincs szükségem bizonyítékra, mert nem kell meggyőznie a szerelméről. Én benne sohasem kételkedem, csak magamban. *Méltó vagyok-e rá, hogy valaki ennyire szeressen?*

Reggel Gui elfuvarozott a galériáig, ahol mostanában gályázom. Alig szólt hozzám az úton, ezért végig azon törtem a fejem, hogy vajon mit rontottam el tegnap éjjel. Akkor úgy tűnt, hogy élvezte...

- Haragszol rám? - kockáztattam meg a kérdést, amikor megérkeztünk.

- Mert megdugtál? Azért nem - felelte, és rágyújtott egy cigarettára. - De azért zabos vagyok, hogy úgy véled, mi nem vagyunk család.

- Az vagyunk?

- Már hogy a picsába ne lennénk?!

- Ez az érvelés meggyőző volt - mondtam vigyorogva, mire Gui adott egy füstízű csókot.

- Remélem is, mert nem óhajtok több szót vesztegetni erre a baromságra.

Szeretem, ahogy Gui intézi a problémákat, de én nem tudok ilyen egyszerűen átsiklani felettük.

Melő után megvártam Félixet az iskola előtt. Nem lelkesedett a jelenlétemért, de hát én sem lelkesedem az ő létezéséért. Egy-egy.

- Te meg mit keresel itt? - kérdezte fintorogva. A szeplők táncot jártak az orra körül.

- Azt mondtad, szükséged van egy apára. Akkor kezdj el hozzászokni egy felnőtt férfi jelenlétéhez.

- Az lehet, hogy felnőtt, de hogy férfi...

- Akarsz egy megelőlegezett atyai pofont?

- Nem ragaszkodom hozzá.

Félixék lakásában olyan felfordulás uralkodott, amit még Gui is csak nagy erőfeszítések árán tudna összehozni.

- Anya késő estig dolgozik, ezért én vagyok a rendfelelős - magyarázta Félix.

Kitúrtuk a kanapét a nagy halom szennyes alól. Elindítottam egy mosást, mert kényszeres takarító vagyok, aztán leroskadtam Félix mellé, és tévét néztünk. Később pattogattam egy kis kukoricát is. Nem tudom, miért csináltam. *Mit akarok én ettől a kisfiútól? És ő mit akar tőlem? Vajon milyen úrt töltünk ki egymás életében?*

- Gondolkodtam a csók dolgon - tudatta velem Félix büszkén -, és arra jutottam, hogy igazad van, rémesen undorító dolog.

- Én nem ezt mondtam.

- Mindegy. Végül is van még időm. Te már tizenhárom voltál, amikor megerősza...

- Az nem volt erőszak!

- Egy ember öntudatlan állapotát arra használni, hogy a saját vágyaidat kielégítsd, az erőszak.

- Hol hallasz te ilyen dolgokat? - kérdeztem, mert nem akartam elhinni, hogy egy kilencéves oktat ki.

- A fejemben.

Ezzel lezártuk a témát, hogy Félix egy újba kezdhesen.

- Neked van apukád? - kérdezte.

- Kettő is. Egyik rosszabb, mint a másik. Én a helyedben szerencsésnek érezném magam. Az anyukád nem akar férjhez menni?

- Nem tudom. Sok hapsival randizik, de amikor meglátnak engem, mindig elmenekülnek.

- Ezt meg tudom érteni.

- Hé!

Amíg Félix megírta a leckéjét, én kitakarítottam a nappalit, közben azon törtem a fejem, hogy vajon létezik-e normális család,

vagy ez is csak amolyan ködös-homályos fogalom, mint a világbéke. Lehet, hogy a *normális* szó csak arra való, hogy folyton bűnösen kívülállónak érezze magát az ember. A *normális* a leghatásosabb tömegpusztító fegyver.

Este nyolc is elmúlt már, de én még mindig Félixék kanapéján dekkoltam, és megpróbáltam lerajzolni egy dinoszauruszt.

- Szerintem ijesztőbbnek kellene lennie, mert ez egy húsevő - kötekedett Félix.

- Egy húsevő titkolja a gonoszságát, hogy könnyebben törbe csalhassa a prédáját. Nézd meg a szemét. Látod, hogy figyel?

Éppen most keresi a gyenge pontjaidat, és ha nem vagy elég óvatos, akkor meg is találja.

- Azért csöpögjön egy kis vér a fogairól - javasolta Félix, és felém nyújtotta a piros ceruzát. Amikor elvettem tőle, tekintete a csuklómon őrzött sebhelyekre vándorolt.

- Ezek honnan vannak?

- Egy csatából.

- Te harcoltál?! - csodálkozott.

- Igen, magammal, de végül én győztem.

- Anya azt mondta, hogy egyszer nagy butaságot csináltál. Erre gondolt?

- Lehet.

- Nem kellene ilyeneket csinálnod.

- Ebben igazad van.

Zoé érkezése szakította félbe a beszélgetésünket. Láttam már meglepett embert, de az a pillanat, amikor észrevette a jelenlétemet, felülmúlta még a trójaiak traumáját is. Mondjuk, meg tudom érteni. Mi egy fából készült ló farából kipotyogó néhány száz görög ahhoz képest, hogy Zoé a gyereke apjának férfi szeretőjét találta a nappalijában este kilenckor?!

- Én csak éppen egy dinoszaurusz projekten dolgozom - próbáltam magyarázni a helyzetet, és felmutattam a rajzot. - Nem

akarom bántani a fiadat.

- Miért gondolnám, hogy bántani akarod a fiamat? - kérdezte Zoé.

- Mert általában azt hiszik az ilyenekről, mint amilyen én vagyok.

- Akik azt hiszik, hülyék! Ha már itt vagy, kérsz egy rántottát? Én farkaséhes vagyok.

Fura volt békésen rántottát enni Zoé konyhájában, de hát a feje tetejére állt a világom, mint ahogy azt már mondtam. - Fantasztikus gyereked van - dicsértem Félixet, csak hogy megtörjem a csendet.

- Igen, tudom. Elképesztő dolgokat művel. Még téged is rávett arra, hogy kibújj a gubódból. Bocsánat, ezt nem sértésnek szántam.

- Nem vettem annak - nyugtattam meg. - Gui mesélte, hogy beléd volt zúgva egy kicsit akkor nyáron.

- Tényleg?

Nem, de néha muszáj hazudni, hogy az ember hamarabb célt érjen.

- Talán... De barátnak sokkal jobb, mint szeretőnek - mosolyodott el Zoé. Egy egészen apró, szomorkás mosoly volt, amit lehet, hogy ő észre sem vett, de nekem elárulta az igazságot. Félix nem hazudott. - Guillaume csak azért volt velem, mert veled nem lehetett. Szerintem ezt mindannyian tudtuk, mármint az összes lány, aki besétált a csapdájába, csak te meg ő nem.

- Sajnálom.

- Mit? - kérdezte Zoé nevetve. - Néha, amikor meglátlak titeket, irigylem tőletek a szerelmet. Van valami olyan kincsetek, ami csak keveseknek adatik meg.

- Neked meg itt van Félix. Egy ilyen kisfiú is csak keveseknek adatik meg.

Gui majdnem kitért a hitéből, amikor megtudta, hogy hol töltöttem az estét. Percekig csak némán bámult rám.

- Na, akkor vegyük át még egyszer - mondta, miután visszanyerte a beszédképességét. - Te önszántadból átmentél a szomszédba, és hangokat adtál ki a szádon?

- Mi ezen olyan meglepő? Zoé klassz ember. Most szállt be a műköröm bizniszbe, és megígértem neki, hogy segítek összedobni egy szórólapot.

- Zoé kért meg rá?

- Nem. Félixszel rajzoltam éppen, amikor hazajött, aztán meghívott vacsorára.

- Félixszel rajzoltál?

- Igen, nemrég összebarátkoztunk. Jópofa kisfiú.

Gui még szeretkezés közben sem tudott napirendre térni váratlan szocializálódásom ténye felett.

- Összebarátkoztatok? - kérdezte, miközben éppen azzal volt elfoglalva, hogy összefogja a bokáimat, és megtámassza őket az egyik vállán, de az izzadtságtól folyton lecsúsztak róla.

- Nem tudnál most rám figyelni? - kértem tőle, mert kezdett fárasztani ez a bénázás.

- Éppen baszottul rád figyelek. Mikor barátkoztatok össze?

- Miért olyan fontos ez? O, tejó ég!

Gui feladta a küzdelmet, és hasra fordított. Rám feküdt.

- Ha ezt így folytatod, akkor az ágyneműtartóban fogok kikötni - figyelmeztettem, de nem hallgatott rám.

- Mi ütött beléd, René? - faggatott tovább.

- Énbelém? Te kefélsz úgy, mint egy kiéhezett oroszlán. Lassíts már!

- Honnan tudod, hogyan kefél egy oroszlán?

- Láttam a National Geographicon.

És ez így folytatódott, amíg végre el nem ment.

- Ne haragudj rám, de... - suttogta bűnbánóan, és megpuszilta a fülem tövét ott, ahol a legjobban szeretem a csókját érezni. -

Valahányszor megváltozol, úgy érzem, mintha kicsúszna a lábam alól a talaj. Nem tudom, hogy most örüljek vagy féljek.

- Örüljél.

Semmi nem izgatóbb az alvás öntudatlanságánál.

Roy nyaralójában töltöttük a hétvégét, és odakint megállás nélkül esett. A tenger hullámai dühösen tajtékoztak a parti szikláknak csapódva. Az eső monoton szimfóniája álomba ringatta Guit, és én kiélhettem rajta minden titkos vágyamat. Néztem. Néha a szem romlottabb, mint a test. Már ha a fantázia kalandozásai romlottak. Azt képzeltem, hogy egy olyan sokadik életet élek, amelyben szilánkokra hullott lelkem egy darabja ott pihen mellettem a zuhogó eső ringató, ablakon kopogó dallamában.

A valóság rám nehezedő súlya legördült a vállamról ezen a könnyes, őszi délutánon, és kedvemre kószálhattam a gondolataim között.

Jó úgy egyedül lenni, hogy közben Gui velem van.

A neve kápráztatott el először: Guillaume.

Amikor kimondom, már érzem is az ízét, körbevesz az illata. Ennek a névnek sajátosan sejtelmes ragyogása van. Olyan, mint a szobrok márványbőre. Olyan, mint Gui.

Ez a név szelíden uralkodik az érzékek felett. A mássalhangzók zöngése felizgat, a magánhangzók harmóniája kielégít. Szeretem ismételtetni magamban, és hallani a visszhangját, ahogy kóborol a lelkemben.

Órákon át néztem az álmát, és töprengtem. Ha ő valóban a részem, akkor nincs mitől félnem, mert senki nem veszítheti el önmagát. Már a sorsot sem akarom irányítani, sőt még jobb belátásra bírni sem. Ha az ember elfogadó-üzemmódba kapcsol, akkor megszállja a nyugalom, a *lesz, ami lesz* felszabadító érzése. És most távol voltunk a hétköznapiaktól, az egyetlen közeli dolog Gui mellettem heverő teste volt. Hosszú, fekete szempillákkal

szegélyezett szemhéjai néha megrebbentek. Talán álmodott. Vajon ha felébred, emlékezni fog rá, hol járt és mit látott?

Lassan megszálottsággá nő bennem Gui figyelése. Úgy kutatom rajta az érzelmeket, mint egy festményen a megbújó ecsetvonásokat. A megfigyelő szerepe biztonságos, mert néma maradhat. A szavak mostanában az ellenségeim. Folyton el akarják mondani az igazságot, és ráadásul pont egy olyan igazságot, ami egy új és ijesztő világot fog megnyitni előttünk. Ösztönös emberi tulajdonság félni az ismeretlentől. Végre úgy érezhetem, hogy nem különbözök a többiektől.

Gui álmában is szabad.

Ahogy ott feküdt mellettem, a testemben lüktető vágyhoz csatlakozott az irigység felzaklató érzése. Én miért nem tudok ilyen szabad lenni? Gui olyan szanaszét és összevissza, mint egy szénakazal, mégis megmagyarázhatatlan nyugalom és erő árad belőle.

Amikor kezdett besötétedni, lementem a konyhába, hogy valami kaja után nézzek. Miközben azon tanakodtam, hogy mit szeretne vacsorázni Gui, Roy a hátam mögé lopakodott, és beleszuszogott a nyakamba.

- Hol hagytad a szerelemtől lángoló kedvest? - kérdezte.

- Alszik - feleltem, és igyekeztem elkerülni lélegzete körülöttem örvénylő páráját.

- Ennyire kifárasztottad?

- Roy, kérlek, szállj le erről a témáról! Felejtsd el, amit láttál!

- Hogyan lehetne elfeledni egy valóra vált álmot? - sóhajtott, de utána azonnal elnevette magát. Neki csak egy ostoba vicc az életem.

- Jól szórakozol? - kérdeztem, de közben arra gondoltam, hogy ez az egész csak színjáték, a Roy című előadás része.

- Kétségtelen, hogy néha elszórakoztat az élet - felelte. - Bár többnyire elborzaszt, ezért élek minden kínálkozó lehetőséggel, ami elhiteti velem, hogy minden szép és jó.

- Ezt gyakoroltad? Elképeszt az életfilozófiád, igazi mérnöki pontossággal megalkotott csoda.

- Aha. Csak úgy, mint a tiéd, kincsem. Tankönyvet írhatnál az önsajnálatról.

Ezután átmeneti fegyverszünetet kötöttünk, mert úgysem volt értelme folytatni a harcot. Mindig ez van, sosem hagyjuk ki a lehetőséget, ha egymás sértegetéséről van szó.

Csináltam egy szendvicset neki is, ő meg felbontott egy üveg bort, és megkínált. Csöndben falatoztunk, közben az ablakon kopogó esőt hallgattuk. Gui fóliába csomagolt szendvicse úgy árválkodott közöttünk, mint egy harcmezőn nyíló virág.

Fogalmam sincs, mi jött rám, de megszállt az az érzés, hogy Roy talán segíthet megoldani a dilemmámat. Nem értem ezt a fickót, de kezdem sejteni, miért bízik benne Gui.

- Monddd, Roy, mit szeretsz ilyen makacsul Guiben? - kérdeztem.

Ezen meglepődött, és harapott néhányat a szendvicséből, mielőtt felelt volna.

- Furcsa egy kérdés ez pont attól, aki már hosszú évek óta szereti - vélte.

- Azt tudom, hogy én miért szeretem, de...

- De az én okaimat nem ismered - fejezte be Roy a mondatomat.

- Nem tudom, lehet-e okot találni a szeretetted, de ha feltétlen szükséged van egyre, akkor, mondjuk az érzékenysége miatt. Egyébként meggyőződése, hogy ostoba és felszínes okok miatt vagy úgy oda érte.

- Tényleg?

- Téged a vadsága, a szabadsága és az érzékisége vonz. Nem látsz az álarca mögé. - Ezt úgy mondta, mint egy verset, amelynek minden szavához kötődik egy emlék vagy érzelem.

Remek alkalom kínálkozott arra, hogy kifaggassam arról a Guiről, akit nem ismerek.

- Mi van az álarca mögött?

Roy megint elgondolkodott, talán azon töprengett, megossza-e velem a szívében élő túlidealizált férfi képét.

- Jó, ha tudod, hogy mindent tőlem tanult - hívta fel a figyelmemet. - Szóval, miközben éppen elmész, gondolj rám és légy hálás nekem - tréfált.

- Csak elméleti alapon, és azóta sokat fejlődött - helyesbítettem.

- Elmondta?

- Persze, hogy elmondta.

- De te most arra vagy kíváncsi, amit nem mondott el. Igaz? Miért most szántad rá magad, hogy kifaggass?

- Mert most kell tudnom, milyen Gui. Életbevágóan fontos.

Roy nem tudta titkolni a kíváncsiságát, ami ott ült a homlokán a ráncok között. Hallgatott és agyait.

- Utállak, de nincs más, akivel beszélhetnék erről - magyaráztam, és töltöttem magamnak még egy pohár bort. Jó, ha az ilyen helyzetekben kölcsönzünk egy kis mámoros álbátorságot.

Roy keresztbe fonta karjait a mellkasán, mintha meg akarná védeni magát valamitől, vagy csak ki akarná szorítani magából a reménytelen szerelmet.

- Ugyanezt érezte ő is, amikor először bekopogott hozzám a bőrröndjével, amibe becsomagolta az egész életét meg a fájdalmat, amit te okoztál neki - mondta, és olyan szemrehányóan nézett rám, mintha joga lenne ítéletet mondani felettem.

- Ő is utált? - próbáltam ironizálni, mert nem akartam újra dühöt érezni. Félek a dühtől.

- Örülök, hogy az utóbbi időben megtaláltad a humorérzékedet. Ha kevesebbet kefélnél félre, majdnem ideális lennél, már-már azt mondanám, hogy megérdemled Gui szerelmét. Mielőtt megkérdeznéd, honnan tudok róla, elárulom, hogy ebben a városban a legpletykásabbak a melegek. Igazi forródrót üzemel. És ha a *tökéletes pár* legtökéletesebb tagja csúnya-rosszat tesz, akkor már fel is száll a galambposta.

- Roy, Guillaume tudja, milyen vagyok, és így szeret.

- Ha ez igaz, akkor mi a gond?

- Most nem rólam vagy a kapcsolatunkról van szó, hanem Guiról. Egy tőlem független Guiról, akit féltek. -

Ezzel végre sikerült elérnem, hogy véresen komolyan vegyen. Előredőlt a székén, és az öklére támasztotta az állát.

- Nem létezik *egy tőled független Gui* - mondta, miközben úgy meredt rám, mintha belém akarná szuggerálni ezt az igazságot.

Anya felhívott, és csak ennyit mondott: Itt van. Még most is emlék' szem a szél süvítésére. Futok. Lerohanok az egyetem lépcsőjén, taxiba ülök, mert tömegközlekedéssel lehetetlen lenne eljutni a kórházig fél óra alatt. Hiába ígérte meg Anya, hogy ott tartja Guít, én jobban ismerem nála. Tudom, hogy egy hadsereg sem tudná feltartóztatni akkor, amikor éppen menekülőre fogja. Ösztönösen cselekszem, nem gondolom végig a találkozást, nem írom meg előre a forgatókönyvet. Csak az az egy dolog jár a fejemben, hogy időben odaérjek. Akkor értek meg mindent - öt és magamat -, amikor összeütközünk az ajtóban. Úgy képzem, hogy a húsunk és a csontjaink egy pillanatra egymásba olvadnak, és ez az érzés reményt ad: minden törés össze' forr egyszer. Összetartozunk. Gui ezt már nagyon régóta tudta, de én csak azután jöttem rá, hogy majdnem végzetes hibát követtem el. Öt akartam próbára tenni, és végül én buktam el a vizsgán.

- Köszönöm - csúszott ki a számon, miután leperegtek előttem életem egyik legfontosabb napjának emlékfoszlányai.

Roy meglepődött.

- Te beszélted rá, hogy akkor megbocsásson nekem? - kérdeztem.

- Beszéltem vele, de ő döntött úgy, hogy beletörődik a végzetébe. Ne hidd, hogy nem okozol fájdalmat neki *a játszadozásaiddal*. Lehet, hogy te gyönyörűen rajzolsz, de ő művészien fest álarcot magának. Ki a nagyobb tehetség: az, aki megörökíti a valóságot,

vagy az, aki olyannak alkotja meg, amilyennek a szerelme szeretné látni?

- Nem mertem elhinni, hogy szeret - vallottam be.

- Miért nem?

- Te nem élted végig azt, amit én. Te nem láttad azt a sok lányt... azt az egy lányt... Szabad volt, és én leláncoltam.

Roy szemei elkerekedtek.

- A szerelem már csak ilyen. Sokan hálásak a sorsnak ezért a rabságért. Most is kételkedsz benne? Mert ha igen, akkor még ostobább vagy, mint gondoltam.

- Ahogy mondtad, mi összetartozunk, és ha néha elfog a kétség, akkor nemcsak magamban, hanem benne is meginog a hitem - magyaráztam, mert azt akartam, hogy legalább egy kicsit valóban megértsen engem.

Roy felsóhajtott.

- Biztos, hogy megvan még a farkad? - kérdezte, szemügyre véve a sliccem tájkáját. - Úgy komplikálod a dolgokat, mint egy csaj.

- Guinek van egy kilencéves fia. Ne kérdezd, honnan tudom, csak tudom, és kész. - Ezt úgy közöltem, mintha azt mondtam volna, hogy pók mászik a falon.

Csend lett a konyhában. Eddig is csend volt, de most még a szavak sem röpködtek közöttünk. Roy vetett rám egy kutató pillantást, én meg bólintottam, mert nem akartam kimondani még egyszer.

- Szóval, a tanácsomat kéred - szólalt meg egy évszázadnak tűnő hallgatás után. - Ne mondd el neki.

- És ha boldoggá tenné a hír?

- Ne *te* mondd el neki.

Miután okosabb ugyan nem lettem, de a feloldozást megkaptam a felelősség alól, szinte szárnyaim nőttek a megkönnyebbüléstől. Még a suhogásukat is hallani véltem, *miközben felszálltam a lépcsőn.*

Gui még mindig aludt. Olyan volt, mint egy kisgyerek, aki éppen a legmélyebb álmában kóborol sárkányok-nyomait kutatva. Odabújtam mellé, és lehúztam a sliccét. Imádom így ébresztteni. Hallgattam, ahogy lassan kéjes zihálás váltotta fel az öntudatlan nyögéseket.

Néhány perc múlva Gui a hajamba markolt, és felrántotta a fejem.

- Hé! Máskor szólj előre, mert még leharapom ijedtemben - figyelmeztettem, miközben igyekeztem rávenni az ujjait, hogy kigabalyodjanak a hajamból.

- Hol jártál? - kérdezte olyan szemrehányóan, mintha a világvégére kóboroltam volna el, amíg ő aludt.

Belebújtam az ölelésébe, de közben a farkára igazítottam a tenyeremet, nehogy magányosnak érezze magát odalent, amíg társalgunk.

- Royjal beszélgettem - feleltem.

Gui erre megcsókolt, és mutatóujjával körberajzolta az ajkaimat újra meg újra.

- Ezt most miért csinálod? - érdeklődtem.

- Csak próbálok rájönni, hogy mi ütött beléjük - mondta, továbbra is az ajkaimon nyugtatva az ujját. - Miért akarnak mostanában mindenkivel beszélgetni?

- Érdeklődöm az emberek iránt. Ez jó dolog, nem?

- Aha, én meg a zabtermesztés iránt érdeklődöm, mert finom és egészséges.

- Mi van? Nem hiszel nekem?

- Nem én. Miben sántikálsz, cicám?

- Rólad faggattam Royt - vallottam be a féligazságot. - Tudni akartam, hogy mit műveltél, amíg nála laktál.

Gui ezen elgondolkodott. Még mindig nem hitt nekem, de legyőzte magában a kíváncsiságot meg a kételyeit, és belement a játékba. Mindig ezt teszi.

- És mit mesélt? - kérdezte végül, és én olyan nagyon hálás voltam neki azért, amiért ennyire szeret engem, hogy muszáj volt csókokkal teleszórnom a nyakát. Amikor a tenyerem megmozdult a farkán, felnyögött.

- Azt mondta, hogy te voltál a legkelendőbb pincérfiú a bár történetében.

- Mixer - javított ki Gui most is, mint sok évvel ezelőtt azon a napon, amikor végre összeszedtem a bátorságomat, hogy visszahódítsam.

- Akkor az. Igaz, hogy egy dúsgazdag arab olajsejk meg akart szöktetni?

- Naná! De nem tesz jót a bőrömnek a sivatagi levegő.

- Folytassam? - kérdeztem, mert láttam, ahogy Gui tekintetében lassan bekúszik a vágy fátyolfelhője.

- Mindenképpen - sóhajtotta, és most azért merültek el az ujjai a hajamban, hogy a teste délebbi tájaira navigálja a fejemet.

Megint figyelt közben. Ugyanazzal a meglepett és elfogult tekintettel nézte, amit csinálok, ahogy mindig teszi. Csak akkor adta meg magát a gyönyörnek, amikor már nem bírt tovább rám koncentrálni. Az orgazmus pillanatában mindenki magányos. Miközben tele lett a szám az ő ízével, eszembe jutott Roy gondolata, hogy Gui nem létezik nélkülem. Ha ez így van, és mi nem csupán össze-, hanem egymásbatartozunk, akkor én meg nem létezek nélküle. Talán ezért hajszolom úgy a vágyat, hogy belém hatoljon, és megtöltsön a magjával.

- A holdat bámultam, és rád gondoltam - szólalt meg Gui, mire meglepetten kaptam fel a fejemet. - Amikor Roynál laktam. Ezt csináltam.

- Én is ezt csináltam - vallottam be, és olyan szenvedélyesen csókoltam meg, ahogy csak tőlem tellett. - Hiányoltalak.

XI.

Üszők. Szabadon. Hullámok hátán lovagolok. Régmúlt korok hőse vagyok, egy bús lovag, aki büszkén harcol a víz felszínén tükröződő báránnyelbőrökkel. Napsugarak ragyogtatják meg körülöttem a tengert. Boldog vagyok. Egy világnyi álmóvalóságból a legfájdalmasabb életre ébredni, de két erős kar fonódik rám, mint öreg ház szürke falaira a repkény, és én nem küzdök tovább a sorssal. Ma reggel is elfogadom, hogy létezem - és még örülök is neki.

Gui elmerült a világomban, mire egy nagy csomó víz loccsant ki a padlóra. Habos hullámokon sodródtak közös emlékeink a lefolyó felé. Nem bántam, mert most először a jövőnk jobban érdekelt, mint a múltunk.

- Szóval itt szoktál gondolkodni - jegyezte meg Gui, miközben úgy nézett körbe a fürdőszobában, mintha egy elvarázsolt kastélyba csöppent volna.

- Kellemes hely, nem?

- Az bizony - értett egyet, és rögtön magához is ölelt. Mozdulata megint vízáradatot indított el.

- Te mosol fel! - figyelmeztettem.

- Vállalom. Szóval, mondd, mit látsz a vízben!

- Téged - árultam el neki. - A térded kikandikál a habvárunkból.

Gui érintése szerteszét szaladt a testemen. Ujjai csiklandó áramütéseket hagytak maguk után, és én libabőrös lettem.

- Fázol? - kérdezte.

- Egy picit - füllentettem. - Ölelj szorosabban!

Néha rám tör a sötétség. Ilyenkor nem látom a kiutat, még azt sem tudom, honnan nem tudok kijutni. Valami körém hurkolódik,

csomót köt rám, és én érzem a szorítását. Átölel a fájdalom. Csak néhány éve jöttem rá, hogy a fájdalom szeret engem, és talán én is viszontszeretem őt.

Guinek egyetlen igazi vetélytársa van: a kín, ami bennem lakik, a kín, ami én magam vagyok.

Boldog voltam ma reggel a mi kis élményfürdőnkben, de még a vágy legvadabb és legédesebb rombolása közben is voltak pillanatok, amikor sírni szerettem volna.

- Ölelj szorosabban! - kértem Guit ezekben a pillanatokban.
Ölelj szorosabban, mint a fájdalmam! Védj meg önmagámtól!

Vannak dolgok, amelyeken nem lehet változtatni, és vannak emberek, akiket nem lehet megmenteni. Az élet már csak ilyen. De ma nem akartam erre a szomorú igazságra gondolni, mert ez Gui napja volt, a huszonnyolcadik születésnapja.

Egész délután Anna műtermét díszítettük Félixszel. Égősorokat aggattunk a plafonra, mintha karácsony lenne. Kartonlapokkal borítottuk be a falakat, és repülő sirályokat meg hullámszórt tengert festettünk rájuk. A felhők között cirádás, színes betűk szálltak:

B-O-L-D-O-G-S-Z-Ü-L-E-T-É-S-N-A-P-O-T-!

Egyszer egy *szeretlek-et* kaptam Guitól születésnapomra. Kitalálta, hogy már nagyon régóta vágytam egy ilyen ajándékra. De ő vajon mire vágyik? Félix felé pillantottam, aki éppen egy széken egyensúlyozva nyújtózkodott a csillár felé. Nem volt veszélytelen művelet, ezért odasétáltam hozzá és átöleltem a derekát, hogy megtartsam. Meglepetten pislogott le rám.

- Most molesztálsz? - kérdezte.

- Nyugi, nem vagy az esetem. Túl kicsi a farkad - nyugtattam meg.

- Ha anyu tudná, hogy miket mondasz nekem, tuti kinyírna!

- És ahhoz mit szólna, ha elárulnám neki, hogy te miket mondasz nekem? - kontráztam rá.

- Ez övön aluli volt - duzzogott Félix.

- Te kezdted az övön aluli témát - jegyeztem meg. Óvatosan leemeltem a székről. Olyan könnyű volt, mintha szalmával lenne kitömve. - Gyere, tekerjük fel a szőnyeget!

A szoba közepén jártunk, amikor Félix felsóhajtott, és lehuppant a földre. A szőnyeg úgy hevert mellettünk, mint egy kivágott fatörzs. Egy erdő mélyén ültünk, és a tenger hullámozott körülöttünk. Pont annyira volt valószerűtlen ez az összkép, amennyire a tény, hogy mi ketten *együtt* ücsörögtünk.

- El fognak múlni valamikor a sebeid? - kérdezte Félix, és megérintette a hegeket a csuklómon.

- Nem hiszem. Bizonyos sebek nem gyógyulnak be soha.

- Az enyém sem fog - mondta, és felemelte a pólóját. A mellkasán, keresztben, egy nagy forradás futott végig. - Autóbaleset - magyarázta. - Pont aznap nem kapcsoltam be az övét, amikor anyunak kedve támadt felcsavarodni egy fára. Miután a kórházban magamhoz tértem, egyetértettem vele, hogy inkább a fát választotta, mint a kamiont, pedig mindenemből csövek lógtak ki, és egy masina bosszantóan pittyegett mellettem.

- Kamiont?

- Ja, élénk vágott egy kanyarban.

Végighúztam a mutatóujjam az érdes sebhelyen.

- Vagány, mi! - nevetett Félix.

- Ti meg mit műveltek? - Anna meglepett hangja betöltötte az egész műtermet. Egy kartonlap ijedtében levált a falról.

- *Kié a nagyobb?*-at játszunk - feleltem, mire Anna olyan vad hunyorgásba kezdett, amitől mókás fintorba gyűrődött az arca, de hiába erőlködött, nem láthatott semmit, mert mindketten elrejtettük előle a rossz emlékeinket.

- Gui hívott - tudatta velünk végül, miután beletörődött, hogy nem avatjuk be a titkainkba. - Azt kérdi, mikor jöhet meglepődni.

- Szerintem hétre kész leszünk - néztem az órára. - Feltéve, ha Roy nemcsak magába tömi, hanem tálcára is rakja a

szendvicseket.

Amint Anna újra kettesben hagyott minket, Félix megcsóválta

- Fura egy születésnap ez. Az ünnepelt telefonálja össze a vendégeket, rendeli a kaját - sorolta.

- Ez azért van, mert én genetikailag képtelen vagyok mindenféle rendezvény megszervezésére. Ellenben díszletfelelősként remekelek.

- És hol marad az igazi meglepetés?

Erre vetettem egy sokatmondó pillantást rá.

- Na, ne! Ugorjak elő a tortából? - kérdezte elképedten.

- Mondtam már, ha azt akarod, hogy tudja, akkor neked kell előállnod a vallomással.

- Ez nem egyszerű - nyafogta Félix.

- Velem mégis sikerült egészen egyszerűen közölnöd - emlékeztettem.

- De te nem ő vagy.

- Hát, ez bizony egy szomorú igazság.

Amikor elkezdtek gyülekezni a vendégek, Anna bagózáson kapott az erkélyen.

- Ilyet se gyakran látni tőled - jegyezte meg, majd kért egy slukkot.

- Ideges vagyok.

- Ezek miatt? - kérdezte, és lebiggyesztette a száját.

- Milyen ezek? Ne tárgyasítsd a barátainkat!

- Még te beszélsz?! Ijesztően megváltoztál az utóbbi hónapokban - vetette a szememre.

- Előnyömről vagy hátrányokról?

Erre elvagyorodott.

- Nocsak, megtaláltad a humorérzékedet is.

- Mostanában mindenki ezzel jön, kezdem unni. Mellesleg, nem veszett el, csak elrejtettem - árultam el.

Hagytuk, hogy néhány perc némán kússzon el- mellettünk, közben a várost néztük. Olyan volt, mint egy makett. Miniatúr villamos siklott a zöld pázsitszőnyegre fektetett síneken, icipici autók dudáltak, hallani véltem, ahogy a liliputi sofőrök egymás felmenőit szidják. Milyen egyszerű az élet a távolból szemlélve. Átlátható, megérthető, elviselhető, nevetséges.

- Szeretnék veled egy új fotósorozatot csinálni - törte meg a csendet végül Anna.

- Hízolgó, de jövő hónaptól főállásban leszek.

- Igen, errefelé is csiripelték a madarak a sikeredet.

- Persze, ezt is Guillaume-nak köszönhetem.

- Miért? Tán ő festette meg azt a cégtáblát? - élcelődött Anna. Kihallottam a hangjából a féltékenységet, ami mindig akkor csendül fel benne, amikor Guiról beszélek.

- Az élet építőkövek sorozata. Mi meg csak rakjuk őket egymásra, mint a gyerekek, és nem is sejtjük, hogy a játék vérre megy - magyaráztam.

- Vérre?

- Értsd: célra és értelemre. Ha Gui nem kér meg rá, hogy fessek a könyvesboltnak cégtáblát, akkor még mindig gályázhatnak mellékállásokban.

- És ha anyád nem ment volna hozzá Gui apjához, akkor... - kezdte Anna a szekálást.

- Akkor most nem lennék itt - fejeztem be a mondatát.

- Ebben biztos vagy?

Sosem értettem, hogy Anya és Anna miért Guit hibáztatja a törtétekért. Gui hozott értem áldozatot, és nem én őérte, de ezt a nők valahogy nem akarják elfogadni. Egy másik férfi nem lett volna képes visszahúzni abból a néhány évvel ezelőtti sötétségből. Csak az ő karjai voltak elég hosszúak és erősek ahhoz, hogy leérjenek hozzám a mélységbe.

- Halálbiztos - éltem morbid módon a szóvicc lehetőségével.

- Mindegy. Akkor is akarok veled egy új sorozatot. Szóval, mint barát kérlek, hogy szakíts rám egy kis időt a szörnyen elfoglalt életedben.

- Megint álarcot aggatsz rám?

- Nem, most leveszem rólad.

Úgy fújtam ki a füstöt, ahogyan Guillaume szokta: hosszan és élvezettel, mintha egy átszerelmeskedett délután emlékét leheltem volna ki magamból.

- Nem én bújok álarc mögé, hanem ti képzelitek az arcomra - súgtam a fülébe, és egy lágy csókot leheltem a szájára. Nem tudom, miért tettem, talán kárpótolni akartam minden veszteségéért. - Hívj fel, és megbeszéljük, mikor tudjuk összehozni.

Abban igaza volt, hogy megváltoztam. Nem tudom, mikor történt. Egyetlen röpké pillanat műve lehetett. Észre sem vettem, és többé már nem a régi önmagam voltam. Ijesztő az ilyen belső változás, mert az ember eszébe juttatja, hogy még a saját személyisége felett sincsen hatalma. Én, aki rettegek minden változástól, most megint a belső világom homályában bolyongok. Pont akkor veszítettem el magam, amikor már kezdtem *rám találni*. De van ebben a folyamatban valami borzongatóan kalandos, mert Gui velem tart ezen az úton is.

A reggeli fürdő után Gui megállt mellettem a tükör előtt, és alaposan szemügyre vett, majd, miután megunt a bámulást, megbökött a mutatóujjával.

- Ez most mi volt? - érdeklődtem.

- Csak ellenőriztem, hogy még mindig olyan-e a tapintásod, mint máskor.

- Nem taperoltál eleget a kádban?

- A víz befolyásoló tényező, rontja az ítélőképességemet, sőt teljesen taccsra vágja, ha te is benne tartózkodsz - mondta, és belekócolt a hajamba. Bosszús lettem, mert már éppen sikerült az

elaludt tincseimet művészien széltépázottra varázsolnom. Kezddhettem előlről az egész műveletet. - Szeretem a hajadat. Kiszámíthatóan göndörödik a tarkódon, és sosem okoz csalódást a szőkesége.

- Szentimentális vénember!

- Két hónap múlva te siránkozol - emlékeztetett. Újra rám nézett a tükörben. Pedig a tükör mindig torz képet mutat, ezt igazán tudhatná. Csak ő láthat engem olyannak, amilyen valójában vagyok.

- El fogsz késni a melóból - figyelmeztettem, és kibújtam időközben rám fonódott öleléséből.

Hátrált néhány lépést, és a legnagyobb lelki nyugalommal letelepedett a kád szélére. Rágyújtott. Meztelen teste füstfelhőbe burkolózott.

- Ma szabin vagyok, elvégre szülsinapcsim van - közölte csak úgy mellesleg. - De ne izgulj, úgy teszek, mintha nem lennék itt.

Erről eszembe jutott, hogy egyszer egy teljes évig játszott a szellemet. Rossz emlék volt, lúdbőrt csalt a hátamra. Azóta, hogy *megszelídítettem*, már nem csinál ilyeneket. Még maga elől is elrejtí a fájdalmát, mert tudja, hogy én meglátom a szemében. Abban a gyönyörű mélybarna tekintetében, ami elsötétül, amikor szomorú.

Mérlegeltem, és arra a következtetésre jutottam, hogy muszáj még egy kis időt szánnom rá ezen a reggelen. Térdre ereszkedtem előtte a kifröccsent víztől csúszós padlón. Meglepetten tekintett le rám. Csodálkozó ajkai között karikába táncolt a cigarettafüst.

- Nem garantálom, hogy életet tudsz lehelni belé, eléggé lestrapáltad az elmúlt tíz év alatt - kesergett.

Azért én mégiscsak tettem egy próbát. Gui ujjai közül kihullott a cigarettacsikk, és a habvármaradványunkba zuhant, mint egy ágyúgolyó- Gyönyörű volt, ahogy megfeszültek az izmai, miközben

hátrahajolt, és a kád másik szélébe kapaszkodva megtartotta magát. Szobrász voltam, aki éppen valami fenségeset csalt elő egy érző-légző emberi testből. Művészetté faragtam a természetet.

Gui ma nem nézett rám közben. Nem emlékszem, hogy valaha történt volna ilyen. Újra meg újra felpillantottam, de nem tudtam elkapni a tekintetét. Hiába rajzoltam csiklandós titkos üzeneteket a hasára, ő makacsul hátrahajtotta a fejét, és csak az élvezetére figyelt. Úgy tűnt, nem sajátíthattam ki a változást, Gui is követelt belőle egy kis ijesztő, elbizonytalanító részt. Hiányzott a nézése, hiányoztak az ujjai a hajamból.

- Baj van? - kérdeztem, amikor már a konyhában szürcsöltük a kávé.

- Mi baj lenne? - nevetett rám. - Az előbb szoptál le. Az élet szép. Itt a tavasz, a fák rügyeznek, a madarak énekelnek.

Az ablakhoz sétáltam, és kinéztem rajta, hogy eltereljem a figyelmemet a szorongásomról.

Korán kelő gyerekek játszottak a homokozóban. A mérleghintán copfos kislányok szálltak az ég felé, és zuhantak a mélybe. Gui mögém lopózott és átölelt, olyan szorosan, mintha attól félt volna, hogy szárnyakat bontok és kirepülök az ablakon. Nem mondott semmit, csak ölelt hosszú percekig át, majd elengedett, és nekiállt újságot olvasni. Még toporogtam egy kicsit körülötte, arra várva, hátha segít megértenem ezt a szokatlan, szavak nélküli érzelemkitörését, de nem állt szándékában megtárgyalni a történeteket. Amikor meguntam a várakozást és az önkínzást, felhívtam Zoét, és kölcsönkértem tőle Félixet.

- Kezdek féltékeny lenni arra a kölyökre - kiáltotta utánam Gui, de már csapódott mögöttem a bejárati ajtó, így eljátszhattam, hogy nem ért utol a hangja.

Vettünk két tölcsér fagyit, és letelepedtünk egy padra a játszótéren. Félix tekintete valahol a távolban rábukkant valami szépre, és

rátapadt. Én őt figyeltem. Guillaume vonásait kerestem rajta. Találtam is néhányat, például a szempillái görbületét meg a vágást az állán. Az egyik kedvenc helyem Guin ez a kis borostamezőn futó ösvény. Még az állcsontja is tükrözi az életében végbement hasadást, úgy, mint az a makacs forgó a feje búbján, ami kibogozhatatlanul kócoszá fésüli a tincseit.

- Miért bámulsz? - kérdezte Félix.

- Guit keresem benned - feleltem.

- De hát én jöttem obelóle! - tiltakozott Félix, és nekem muszáj volt már megint kinevetnem.

- Gondolkodtam a dolgon - fordítottam komolyra a szót. - Szerintem meg kellene mondanod anyukádnak, hogy kíváncsi, hallgatkozó kisfiú vagy, és tudod a titkát, aztán eldöntitek, mi legyen.

Félix hallgatott, ezért folytattam a magyarázkodást.

- Én nem mondhatom el Guinek, mert ez nem az én dolgom. Te még jóval a mi szerelmünk előtt fogantál, szóval egy másik világba tartozol.

- Ufó vagyok?

- Tudom, hogy értesz, ne játszd az ostobát!

- De már akkor is szerettétek egymást.

- Igen, szerettük... titokban, attól félve, hogy a másik egyszer rájön, és nem szeret viszont.

- Jaj, de bonyolult dolog ez a szerelem! - sóhajtott Félix.

- Hát, az. Talán az az oka, hogy túl komplikáltan van összerakva az ember. Ha még saját magadat sem vagy képes kiismerni, akkor a másik pláne örök rejtély marad. Lassan tizenöt éve lett az életem része Gui, de még mindig úgy érzem, mintha csak néhány napja találkoztunk volna. Nem tudom megmondani, mit fog csinálni, vagy hogyan fog érezni, amikor megtudja, hogy van egy fia. Ez megrémít, de boldoggá is tesz, mert azt bizonyítja, hogy mázlista vagyok.

- Mázlista?

- Találtam valaki olyat, aki örök rejtély marad, akit újra és újra meg kell fejtenem. És talán ő is ugyanígy érez irántam. Talán ez a titka az igazi szerelemnek, talán ez maga a szerelem. Olyan ez, mint a hullámvasút. Félsz tőle, mégis égsz a vágytól, hogy felszállj rá, és zuhanj, majd emelkedj, zuhanj és szárnyalj.

- Húha, megint előjött belőled a művésziélek! Szörnyen idegesítő vagy ilyenkor, és hazug. Látom a tekintetedben, hogy utálod a hullámvasutat.

- Najó, akkor elmondom egyszerűbben. Ne várd tőlem, hogy előálljak Guinek ezzel a *van egy fiad* dologgal, mert egy gyáva, egoista, önző szörnyeteg vagyok, aki retteg, hogy bármiféle változás elrabolja tőle az egyetlen embert, akit igazán szeret.

- Ez már sokkal érthetőbb és igazabb magyarázat volt, de akkor ez azt jelenti, hogy te senkit sem szeretsz, csak Guit - mondta szemrehányóan Félix. - Engem egy cseppet sem szeretsz?

Ez volt az a pillanat, amikor lepergett a szemem előtt az egész életem. Ott ült mellettem egy kilencéves kisfiú - Guillaume fia -, egy játszótér kellős közepén, és megfejtette a titkomat. Rájött, hogy félek szeretni.

- Mert én eléggé kedvellek - folytatta Félix. - Még senki nem beszélt velem úgy, ahogyan te. Néha ugyan furá vagy, de az a jópofán flúgos fajta.

Fogalmam sem volt, mit kellene reagálnom erre. Érzelmi analfabéta vagyok. Vajon Gui mióta tudja ezt? Mert egész biztosan tudja, és ezért nem örül bele a féltékenységbe, amikor megcsalom. Tudja, hogy rajta kívül képtelen lennék bárkit is szeretni. Ő is megfejtette a titkomat. Talán akkor jött rá, amikor felvágtam az ereimet az ágyán. Rájött, hogy ezzel akartam magamhoz láncolni: *Ha megmenti az életemet, akkor bebizonyítja, hogy szeret, és én viszont merhetem szeretni.* Már akkor értett engem, amikor nekem fogalmam sem volt magamról. Rájött, hogy a félelmet szublimálom fájdalommá. Ő pont azért szeret engem, mert kiismert, és nem azért, mert örök rejtély vagyok..

Nem jutott jobb megoldás az eszembe, ezért-megöleltem Félixet. Úgy látszik, a testem képes arra, amire a lelkem nem. Félix karjai körém fonódtak. Pont úgy ölelt, mint az apja. Ők ketten olyan könnyen és tiszta szívből tudnak szeretni, mint amilyen könnyedén a szél táncoltat egy lehullott falevelet.

- Aszta! Meg fogod csinálni velem aput? - viccelt Félix, de nekem nem volt kedvem nevetni, mert akkor éreztem először, hogy szerethetném ezt a kisfiút, ha lenne hozzá elég bátorságom.

Amikor Gui végre betoppant, érkezett a szülinapi bulik legidegesítőbb pillanata. Pezsgősüvegek durrogtak, mindenki tapsolt, nekem meg oda kellett mennem az ünnepekhez, hogy egy kis erotikával fűszerezzük az este hangulatát. Mert hát milyen szeretők azok, akik nem nyilvánítják ki szerelmüket egy ilyen nagy napon az összes ismerősük guvadó tekintete előtt?! Tudom jól, Gui utálja kirakatba pakolni az intimitást, ezért úgy öleltem át, hogy csak a nyakszirtemet kelljen megcsókolnia. Mindig így csináljuk, ha parancsba adják a csókot. De ma Gui ki volt fordulva önmagából. Magához szorított és a számra tapadt, még a fenekem is megfogta közben. Majdnem egy teljes percig csókolt szenvedélyesen a kitört tapsviharban.

- Fiúk, menjetek szobára! - harsogta túl Roy a taps és a röhögés kakofóniáját.

Ez már sok volt. Eltoltam magamtól Guit, és búvóhely után néztem. A büféasztal felé iszkoltam, de a tömeg követett, mint egy vezérürüt. Szerencsére a kaja végül elvonta rólunk a figyelmet.

- Most duzzogsz? - kérdezte Gui, és már megint a seggemet markolászta.

- Mi ütött beléd? Muszáj volt népszínházát rendezned?

- Nincs benned semmi melegbúszkeség? Csak nem szégyellsz minket?

Erre rögtön elmúlt a támadókedvem. Gui szemében furcsa fény csillant. A tengeren láttam ilyen fényeket az éjszakai égboltról

visszacsillogni.

- Nem, dehogy! - tiltakoztam. - Csak... Ezzel megbánthatunk másokat.

- Kiket?

- Például a boldogtalan barátainkat, akik most még magányosabbnak érzik magukat - mondtam, mert azt mégsem vallhattam be, hogy Félixet akartam megóvni egy esetleges traumától.

Felelős lettem ezért a kisfiúért. Lehet, hogy így kezdődik az egész. Mármint a folyamat, amely végül összekapcsol két embert, és szeretetnek nevezi magát. Gui is azt mondta egyszer, hogy felelős vagyok érte. Akkor nem értettem, mit akart ezzel. Szerelmi vallomást láttam a tetovált rókában, de Gui üzenete, éppen ellenkezőleg, a szerelem mögött rejtőző kitartó szeretette vonatkozott, ami akkor sem múlik el, amikor a vágy lángja már ellobbant.

Gui nem kommentálta a magyarázatomat, csak fogta magát, és megint megcsókolt, de most nem haragudtam rá, mert éreztem, hogy ez egy ösztönös csók volt. Nem volt vele más célja, csak az, hogy kimutassa, mennyire szeret.

- Tetszik a dekoráció? - érdeklődtem témaváltás céljából.

- Igen, határozottan tetszel. Jobban mutat ez a műterem, ha te is benne vagy.

Leültem a sarokban árválkodó kanapéra, és figyeltem, ahogy Gui a barátainkkal beszélget. Pontosabban a barátaival, mert a szó szoros értelmében helytelen a többes szám. Talán Anna az egyetlen kivétel, akit nem Gui ragyogása ígézett meg, hanem az én sötétségem. Annyira elmerengtem, hogy észre sem vettem, mikor ült le mellém Yuu.. Már egy ideje ott lehetett, mert a kitartóan kutató pillantása rángatott ki a gondolataimból.

- Mi van? - kérdeztem ellenségesen.

- Emberszámba is vehetnél néha - jegyezte meg.- Miért nem vagy képes feldolgozni és elfelejteni, hogy Gui lefeküdt velem?

- Te csak a bosszúja eszköze voltál.

Yuu belecsavarta a mutatóujját az egyik hosszú, fekete hajtincsébe, és rám vigyorgott.

- Jó helyen voltam jó időben.

- Most viszont határozottan rossz helyen vagy rossz időben - figyelmeztettem, mert hallottam, ahogy tiktakolni kezd az agyamban a harag időzítője.

- Sokat töprengtem, vajon mi a fenét eszik rajtad Gui. Valamit nagyon tudhatsz, hogy így elvetted az eszét. Szarsz mindenkire, csak a saját kis világod érdekel. Okos vagy, de rémesen unalmas. Szép vagy, de van nálad ezer jobb pasi is a városban.

- Ő nem a farkakra bukik.

- Pedig egészen jól szopja őket.

- Na, jó! Most kussolj el! - szólítottam fel. Felpattantam, de ő megragadta a csuklóm, és visszarántott.

- Várj! - mondta. Elképedten bámultam rá, mert soha azelőtt nem találtam őt vonzónak, de abban a pillanatban valami meghatóan széppé varázsolta. Volt a tekintetében valami meghatározhatatlan. Egy olyan érzelem, amelyet én nem voltam képes megfejteni. - Már régen el akarok mondani neked valamit. Lehet, hogy hülyeség, de azt hiszem, há ezt elmondtam volna, akkor nem csináltál volna annyi baromságot. Aznap este, amikor lefeküdtünk, Gui mesélt nekem rólad, de akkor nem hittem, hogy komolyan így érez irántad. Tudod, olyan hihetetlennek tűnt, hogy van valaki, akit ennyire szeretnek. Megkérdeztem, milyen vagy, és ő ezt felelte: *Olyan fehér a bőre, hogy félek, beszennyezem, ha megérintem, mégis örülden kívánom, hogy megérintsem. A haja szőke. Mézszínű hullámok csiklandozzák a nyakamat, amikor a vállamra hajtja a fejét. A teste olyan kecses és törékeny, mint egy pillangó. A csókja egyszerre lágy és érzéki. Szeretem az ajkai ízét, a szempillái rezzenését. Azt a boldogságot pedig, amit akkor érzek,*

amikor a testébe hatolok, nem tudom leírni szavakkal. Az a mennyország.

- Ezt így megjegyezted? - kételkedtem.

- Egy ilyen ömlengést nem lehet elfelejteni.

Egyszeriben leesett, mit akart Yuu.

- Roy elmondta, hogy mi a helyzet, igaz? Ő küldött rám, hogy megnyugtass.

- Lehet, de ez nem változtat azon, amit Gui mondott rólad. Ezt védj jól az eszedbe!

Éppen felelni akartam valami frappánsat, de akkor megláttam Félixet Gui mellett. Elmélyülten beszélgettek egy repülő sirály kiterjesztett szárnyai alatt.

A szívem akkorát dobbant, hogy még Yuu is meghallotta, és feléjük nézett.

- Gyáva! - vetette a szememre.

- Nem érted az egészet - fordultam újra felé. - Ez most nem rólam szól, hanem róla.

- Csak attól vagy beszarva, hogy elveszíted.

- Még szép, hogy félek! Te talán nem félnél a helyemben? A szerelem már csak ilyen: félünk, hogy egyszer elveszítjük. De te nem ismered őt úgy, ahogy én. Láttam már, hogy milyen nála egy lelki válság. Nem olyan erős, mint amilyennek mutatja magát.

- De te ott vagy neki, és ha kell, átsegíted rajta - mondta Yuu. Ezt végszónak szánta, mert utána felállt és elsétált. Örültem, hogy végre magamra hagyott.

Nem szeretem a társaságot a válságos pillanatokban.

Félix és Gui negyedórát beszélgettek. Néha felnevettek, néha elkomorodtak. Nem remegtek meg körülöttük a falak, nem szólaltak meg az angyalok harsonái, nem történt semmi, csak egészen egyszerűen szavakat cseréltek. Aztán, mintha mi sem történt volna, feltápáskodtak, és Gui elindult a sörösüvegek felé,

Félix meg az erkélyre. Kirázott a hideg, de a hátamon mégis csiklandó veritékcseppek indultak útnak.

Olyan félve közelítettem meg Guit, mintha egy bíró lenne, aki éppen ítéletet készül mondani felettem.

- Szia, cica! - köszönt rám, és átkarolta a derekamat. - Nem unatkozol nagyon?

Megráztam a fejem, mert beszélni nemigen tudtam a torkomban dobogó szívemtől.

- Most hallottam, hogy rámozdultál Félixre - újságolta. - Ne izgulj, majd minden szombaton megyek hozzád beszélőre.

Mivel még mindig nem szóltam egy kukkot sem, Gui homlokán megjelentek a kis aggodalmas ráncok.

- Jól vagy? - kérdezte.

Bólintottam, és két tenyerem közé zártam az arcát. Olyan nagyon szép volt, és olyan nagyon nem értette, hogy mi a csuda ütött belém. Még mindig nem tudott semmiről. Soha olyan boldog nem voltam, mint abban a percben, amikor erre rájöttem. Lesimogattam a ráncokat a homlokáról. Megcsókoltam. Magához ölelt, én meg a hajába bújtattam az ujjaimat, és megmarkoltam az örökké lázadó, kócos tincseit. Gui még mindig az enyém volt. Csak az enyém. Éreztem a szorításából, kiéreztem az ajkai ízéből, a borostája szúrós simogatásából.

- Szeretlek - súgtam a fülébe.

- Tudom - súgta vissza.

Félix az erkélykorlátra könyökölve nézte a város éjszakai fényeit. Csatlakoztam hozzá. Csillogó gyöngyök szóródtak szét a makett kanyargós utcáin. A műteremből kiszűrődő zene ritmusfoszlányai úgy szálltak a fekete, csillagatlan égbolt felé, mint a nyárfa pihéi. Újra szépnek láttam az életet.

- Nem mondtad el neki - böktém ki nagy sokára.

- Nem.

- Miért?

- Mert vannak dolgok, amiket nem kell kimondani. És jó, hogy ez így van.

Végigsétáltunk a város kanyargós, sötét utcáin. Gui és én. Kéz a kézben, mint régen, amikor világgá akartuk kiáltani a szerelmünket. Az éjszaka kölcsönözte a bátorságot, amelytől a nappali fényben szikrázó tekintetek megfosztottak minket. Úgy tűnik, a gyávaság egyenes arányban növekszik a korral. Régen azt tartották, hogy ez a bölcsességgel van így, de én nem lettem bölcsőbb az évek múlásával. Ismerem a világot, de nem értem. Ismerem önmagam, de mégsem tudom, ki vagyok. Néha elfogyok, aztán megtelek, mint a hold. Néha elrejttem a napot. Csillagfelhőbe takarózok, mint egy gyerek, aki sosem akar felnőni. De mától van törvény az összevisszaságomban, egy aranyfonál, ami végigvezet az életem: *Szeretni akarok*.

Éjfélkor értünk haza, pont a szellemek órájában, de nem féltünk, mert a mi életünkben a kísértés nem áttetsző, bár az igaz, hogy néha lepedőbe burkolódik. Agyba bújtunk. Egyikünk sem volt álmos, csak néztük egymást, mint a szerelmes tinik.

A sötétben sokkal ragyogóbb a tekintet fénye, mert a sejtalem vággyal festi meg a pupillák feneketlen mélységét. Bele akartam zuhanni Gui pillantásába. Szempillái néha eltakarták előlem a szakadékot, de én tudtam, hogy ott van - mindig ott van - a függöny mögött, a közönség előtt gondosan elrejtve. Jegy és engedély nélkül szöktem be az előadásra. Az észrevétlenség rejtekéből lehet a legtöbbet látni, és Gui nem sejtette, hogy utána leselkedek.

- Mire gondolsz? - kérdezte megtörve a romantikus hallgatást.

- Arra, amit Yuunak mondtál - árultam el vigyorogva. - Szóval, olyan vagyok, mint a mennyország?

Gui egyik szemöldöke meglepett ívbe emelkedett.

- Nem, inkább olyan vagy, mint a pokol: forró és tüzes. Mellesleg, mikor emlegettem én Yuu előtt a mennyországot vagy téged?

- Amikor megdugtad.

- Ja, már emlékszem. Mögötte emlegettem.

- Hahaha. Ezt nevezik gyilkos humornak?

Gui elmosolyodott. Utálom ezt a mosolyát, mert mindig olyankor veti be, amikor valami hülyeséget csinállok.

- Nézd a dolog pozitív oldalát - javasolta. - Legalább lett összehasonlítási alapom, és tuti biztos lehetek benne, hogy páratlan vagy az ágyban.

Duzzogva húztam magamra a takarót, de Gui betört a búvóhelyemre.

- Hé, pisze! - mondta. - Te vagy a pecsét a sorsomon.

- Tényleg?

- Örökké szeretni foglak, és semmi nem állhat az utamba.

- Megszállott vagy.

- Te tettél azzá.

Megsimogattam az arcát. Néhány fekete, kócos hajtincse rögtön ráhullott az ujjaimra, mintha ők is érintést követeltek volna maguknak. Odakint megdörrent az ég. Egy váratlan dörrenés volt, mintha csak nekünk szólt volna, mert nem eredt el az eső, az éjszakára visszahullott a csend.

- Bújj ide! - súgtam Guinek, és ő rögtön el is fészkelte magát az ölelésemben.

Újra az a kisfiú volt, aki sok évvel ezelőtt nálam keresett menedéket a vihar elől. Azóta az éjszaka óta jelentem neki én a világot. Az egyetlen biztonságos hely vagyok, ahol elrejtőzhet a félelmei elől.

A vihar változtatott meg mindent.

Villámcsapás szülte ezt a szerelmet.

Guillaume lassan álomba merült, és én úgy szorítottam őt a karjaimban, mintha soha többé nem akarnám elengedni. Azt mondta, hogy semmi nem állhat az útjába. Hát, az enyémbe sem. Sem a múlt, sem a jövő. Semmi. Még én sem.

Utószó

Guillaume figyelte, ahogy az érintése halványpiros nyomot hagy maga után René bőrén. Már régóta tisztában volt vele, hogy a fiút megsebzí még a leggyöngédebb simogatás is, de most sem tudott nem rácsodálkozni erre az elképesztő érzékenységre. René eközben megfordult az ölelésében, és arcát a párnába rejtette előle. Teste a szeretkezés ritmusára táncolt. Ringott, hánykolódott, mint egy bárka a viharos tengeren. Karjait előrenyújtotta, belemarkolt a lepedőbe. Guillaume tekintete ekkor átköltözött René ujjaira. A mindenség bújt meg abban ez egészen egyszerű mozdulatban, amellyel a fiú a kék rombolását próbálta kordában tartani. Erő és gyöngeség, ellenállás és megadás, bátorság és félelem, fény és sötétség. René egész ellentmondásos személyisége ott küzdött előtte a szerelemmel.

- Csodás vagy! - súgta a fülébe Gui. Mindig ezt mondta ezekben a pillanatokban. Unásig ismételte, de mégsem jutott frappánsabb az eszébe. Szerette ezt a szót, mert annyi mindent fejezett ki. Megmutatta, hogy milyen hihetetlen, ami kettejükkel történik ilyenkor. Kevés olyan szó van, amely képes hangokká formálni a tetteket, és ha véletlenül ráakadunk egyre, akkor azt feltétlenül újra meg újra el kell mondanunk. Guillaume is ezt tette. René füléhez hajolt, reggeli borostája megcsiklandozta a fiú tarkóját, és egyre csak ismételte a varázsszót.

Gui már nagyon régóta nem faggatta magát arról, hogy mi köti ilyen félelmetes erővel Renéhez. Úgy vélte, az embernek előbb-

utóbb el kell fogadnia a sorsát, és csak hálás lehetett azért, hogy az ő sorsa - amit néha-hajlamos volt végzetnek nevezni - ilyen szépségben öltött testet. Senki és semmi nem tudta úgy felizgatni és kielégíteni, mint ez a fiú. Ha éppen nem a testére vágyott, akkor a lelkét akarta megkaparintani. Csókolta, ízlelte, birtokolta a fizikai lényét, leste, tanulmányozta, hitte a metafizikáját. René ott kísértett idegpályái útvesztőiben minden gondolatokkal kitöltött másodpercében. Csak akkor nem gondolkodott rajta, amikor szeretkeztek.

Rákulcsolta érintését René kezére, mire a fiú ujjainak szorítása meglazult a lepedőn, és oldalra fordította a fejét, hogy ajkaik találkozhassanak. Csókjaikba belemart a kéj, és tépte, cibálta, sóhajokkal szakította meg őket. Közeledtek a szeretkezésnek ahhoz a pillanatához, amikor megszűnik létezni a földhöz ragadt emberi valóság. Már a gravitáció törvénye sem uralkodott felettük. Testükben fellobbant az extázis lángja, kirepítve őket az idő és tér nélküli, pusztá, csupasz létezésbe.

Gui valahol olvasta, hogy egyesek *kishalainak* nevezik az orgazmust. Hát, akkor ők most *egymásba haltak*. Örült, hogy René örökös újjászületéssé lett keresztelve.

- Bámulatosan szép vagy közben - állapította meg, és megcsókolta. - Csak rád kell nézni, és jobb vagy, mint bármilyen afrodiziákum.

- Afrodiziákumra van szükséged, hogy felálljon? - incselkedett René.

- Nem, rád van szükségem.

- Nekem meg egy kiadós reggelire, lehetőleg ágyban tálalva.

Gui a fiú tarkóján hullámozó szőke tincsek közé csempészett egy utolsó simogatást, utána feltápáskodott, hogy halált megvető bátorsággal lerombolja az öröklét és időtlenség illúzióját, amely a szeretkezés egyre halványodó emlékeként még ott kísértett a hálószozában. Felöltözött, és kicsoszogott a konyhába.

- Lemegyek a boltba, mert nincs raktáron semmi - mondta Renének visszatérve a hálóba, de a fiú akkor már mélyen aludt. Szemei alatt, hosszú szempillákba rejtőzve, ott sötétlettek a fáradtság karikái. Gui elgyönyörködött a látványban néhány áhítatos percig.

*

A lépcsőházban hangosan Roppantak a léptei, a nejlonzacskók idegesítően zizegtek a kezében. Gyalog szaladt fel a megkopott kőlépcsősorokon. Csak kettőt kopogott, és Zoé már ajtót is nyitott.

- De friss vagy! - jegyezte meg Gui. Adott egy puszit a homlokára. - Félix?

- Még alszik. Kérsz kávét?

- Nem, kösz. Hoztam egy vicces földönkívülit. - Beletúrt az egyik bevásárlószatyorba, és egy nagyfejű-nagyszemű, zöld műanyag lényt húzott elő belőle. - Cukor van benne, és ha meghúzod hátul ezt az ízét, a szemeid közé köpi. Jó móka.

- Baromság - Ítélezett Zoé az ajándék felett.

- Most miért? Szerintem jópofa. Félix imádni fogja.

- Félix értelmes gyerek - mondta Zoé úgy, mintha az intelligencia meggátolná a játékosság és humorérzék kifejlődését.

- Naná, hogy az! Elvégre én csináltam - szögezte le Gui. Bemasírozott a konyhába, és töltött magának egy pohár narancslevet.

Amíg ivott, Zoé figyelte, és azon morfondírozott, hogyan kérdezzen rá a dologra, de Gui megelőzte.

- Egyelőre minden okés - jelentette ki.

- És ha mondjuk René egy nap mégis úgy dönt, hogy eléd áll és bevallja, hogy van egy fiad? Mi ajó francot fogsz csinálni akkor?

- Meglepődök.

- Hogy vagy képes erre a színjátékra? És még Félixet is belerángattad!

Gui egy pillanatra elgondolkodott. Nem tudta, van-e értelme hosszabb magyarázatba bocsátkoznia, mert Zoé úgysem értheti meg az ő kapcsolatukat.

- Figyelj! - mondta. - Ezt már megtárgyaltuk párszor. Ha kész tények elé állítottam volna, akkor René összezavarodott volna. Örült dolgokra képes, ha megijed. Elkezdett volna kombinálni és komplikálni. Így legalább megadtam neki a döntés lehetőségét.

- Mindent Renéért! - sóhajtotta Zoé.

- Pontosan! Egy kölyökkori felelőtlenség miatt nem teszem kockára a boldogságomat, még akkor sem, ha egy ilyen fantasztikus gyerek született belőle. Nekem Rene a minden, És ez soha nem fog változni.

- Ezzel már régóta tisztában vagyok.

Gui látta átsuhanni a lemondó szomorúságot Zoé arcán, ezért odament hozzá, és megölelte. Furcsa, suta ölelés volt, ahogyan azok ölelkeznek, akik zavarban vannak egymás társaságában.

- Fontosak vagytok. A szomszédba költöztem, csak hogy Félix közelében legyek. Amiben csak tudok, segítek, támogatlak titeket, de többet nem vagyok képes, és nem is akarok vállalni.

- Nem is várom el. Ezt sem várom el. Néha bánom.

- Mit? Hogy két éve felhívtál a hírrel, hogy van egy fiam, aki az intenzíven fekszik, és rohanjak a kórházba vért adni? Hát, az valóban eléggé rázós volt. - Gui letette a játék úrlényt az asztalra, és rámosolygott. - De ne bánd! Én nem bánom. - Zoéra pillantott. - Bocsáss meg, hogy belekényszerítettelek ebbe, de muszáj volt, mert Renének meg kellett ismernie Félixet.

Az emlegetett számár, aki merő véletlenségből pottyant erre a világra, álmosan bukkant fel a konyhaajtóban.

- Jó reggelt! - üdvözölte az apját. Tekintete az asztalon ácsorgó úrlényre siklott. - Ezt azért hoztad, hogy megvesztegess? - kérdezte. - Újabb tervet kovácsolunk? Szerintem egyre jobban játszom a szerepemet. Nem találod úgy, hogy kivételes tehetség vagyok?

Gui megsimogatta a kisfiú álmától kócos haját.

- Nem lesz több terv, mert ez bevált.

- René örült, hogy végül nem árultam el neked ezt az apa dolgot - mesélte Félix. - Meg is köszönte.

- Ő már csak ilyen illedelmes, jó fiú - jelentette ki Gui, majd Zoéhoz fordult. - Látod! Nem kell aggódnod, hogy felforgatjuk az életedet. René nem családcentrikus alkat.

- Pedig azt mondta, hogy szívesen lenne a másik apukám - szolt közbe Félix.

- Mondta a fenét! - hitetlenkedett Gui.

- Najó, nem mondta, de tudom, hogy ezt gondolta.

Gui felkapta a fejét.

- Hallod ezt? A gyerekünk gondolatolvasó! Rohanjunk vele rögvest a showbizniszbe.

Zoé elnevette magát. Olyan sok minden volt ebben a nevetésben, hogy Gui nem győzte összeszedni a szerteszét szóródott érzelmeket. Amikor mindegyikre rábukkant, tenyerébe gyűjtötte és visszaajándékozta őket az egyetlen nőnek, akibe néhány óra erejéig talán valóban szerelmes volt.

Zoé figyelte, ahogy a határozott férfiujjak az ő tétova érintésébe kulcsolódnak.

- Még ha nehéz is, nem számít - mondta. - Örülök, hogy te vagy Félix apja.

- Köszönök mindent. Köszönöm, hogy részt veszel ebben a... furcsa összeesküvésben - suttogta Gui. Elengedte Zoé kezét. Búcsút intett.

Mielőtt kilépett volna az ajtón, Félix belekapaszkodott a karjába, és visszahúzta.

- Megszeretett engem - árulta el kipirult arccal a kisfiú.

- Reméltem, hogy így lesz - mosolyodott el Gui boldogan. Egymásra kacsintottak.

Amikor Gui hazaért, René még mindig mélyen aludt, egyik karjával a párnát ölelve a feje alatt, másikkal őt keresve maga mellett. Hosszú művészujjai magányosan pihentek az ágy árván hagyott térfelén összegubancolódott paplancsomón. Gui csendesen odalopakodott, és visszabújt mellé. Lélegzetvisszafojtva nézte a homlokába göndörödő szőkeséget. Nem akarta felébreszteni, hátha valami szépet álmodott.

Titkok

Kedves Naplóm!

Szeretek írni. Ezért is vezetlek Téged. Elég csúnyák a betűim, de ez nem zavar, mert fontosabbak a történetek, amiket leírok. Némelyik igaz, némelyik mese. Anyu szerint szebb lenne az írásom, ha összekötném a betűket, de szerintem meg az nem lenne jó, mert a betűk szeretnek szabadon futkározni a papíron.

Az iskolában ma a titkokról beszélgettünk, arról, hogy vannak dolgok, amiket csak gondolni lehet, kimondani nem.

A mi családukban úgy nyüzsögnek a titkok, mint a hangyák eső előtt a járda repedéseiben. Az osztályfőnöki óra végén találtam ki, hogy ma este ezekről a titkokról fogok írni Neked.

Sok-sok éven át utáltam a titkokat, mert fárasztó volt őrizni őket. Fájdalmas dolog.

Például, ha azt kérték tőlem fogalmazásórán, hogy írjak a családomról, mindig szörnyű zavarba jöttem, mert nem mondhattam el az igazat, viszont hazudni sem akartam. Ma már tudom, hogy szeretetből is lehet titkokat őrizni.

Most pedig elmesélem Neked, kedves Naplóm, az én féltve óvott titkaimat.

Nagyon-nagyon sokáig csak Anyu volt nekem. Ezzel nem volt semmi baj, de néha szégyelltem egy kicsit, hogy én más vagyok, mint a többiek. Apu szerint büszkének kell lennem, hogy én más vagyok. Ő nagyon más és nagyon büszke. Anyu azt szokta mondani, hogy *túl nagy az arca*. De ez nem igaz, mert Apu arca nem nagyobb, mint Anyué. Szeretem Apu arcát, mert mindig találok rajta mosolyt vagy nevetést. Tud komoly is lenni, de velem ritkán az, csak Renével az. Renével egészen más, mint velem vagy Anyuval. Mi nem sok arcát ismerjük, de ő minden arcát ismeri. Ezért egy kicsit irigylem Renét.

Anyu sokáig azt hazudta, hogy nem ismeri az apukámat, mert a káposzták között talált. Én ezt elhittem... úgy ötéves koromig, aztán az egyik osztálytársam elmesélte, hogyan lesz a gyerek, és akkor nagyon furcsán kezdtem el nézni Anyura. Erre elküldték szemészhez, aki ráírta a kórlapomra, hogy még nem vagyok kancsal, de ha így folytatom, akkor az leszek. Apu nem szereti az orvosokat, én sem szeretem őket.

Szóval eljött az idő, amikor Anyu már nem kamuzhatott tovább, és akkor elmondta, hogy az apukám elment és soha többé nem fog visszajönni. Ennek nem örültem, és tudni akartam, hová ment. Nem akartam volna utánamenni, vagy ilyesmi, de ha tudtam volna, akkor a fogalmazásórán a cím alá egy mondattal többet írhattam volna. Például: *Nekem csak Anyu van. Apu az Óperenciás tengeren tálon lakik.* De Anyu csak annyit árult el, hogy Apu lement a térképről, ezért nem találhatjuk meg soha.

Furcsa volt tudni, hogy van egy apukám valahol, de végül elfeledkeztem róla. A játékaimat is hamar megunom, és minden karácsonyra újakat kérek. De aztán valami olyan dolog történt, ami előcsalta Aput a rejtekéből.

Hétéves voltam, amikor beültem a kocsinkba, és majdnem nem szálltam ki belőle soha többé. Nem emlékszem a balesetre. Egy kicsit meghaltam miatta, de szerencsére nem nagyon. Miután magamhoz tértem, egy férfi állt az ágyam mellett. Borostás volt az álla, a haja meg olyan, mintha szélvihar tombolt volna a fekete szálak között.

- Most mit kezdjek veled? - kérdezte, én meg megrántottam a váltam, mert fogalmam sem volt, mit kezdhetne velem.

Ekkor találkoztam először Apuval. Ünneplőben kellett volna lennünk, de rajta farmer volt és egy gyűrött póló, rajtam meg a pizsamám és mindenholnan csövek lógtak ki belőlem.

- Ki vagy te? - kérdeztem, mert akkor még nem tudtam, hogy ki ő.

- Ez jó kérdés - sóhajtott, és megvakarta az állán a borostát. Az is fekete volt, mint a haja.

- Nem tudod, hogy ki vagy? - csodálkoztam. - Talán amnéziád van?

Erre nagyon furán nézett rám. Úgy szokták mondani, hogy *szemügyre vett*.

Apunak nagy szemei vannak, és bennük mélybarna a tekintet.

Közelebb lépett hozzám. Megpiszkálta az egyik zsinórt, amiből vörös vér csurgott belém, aztán zsebre dugta a kezét, és fel-alá kezdett járkálni olyan sebességgel, amitől majdnem elszédültem.

- Anyu nem szereti, ha idegenek ólálkodnak a közelemben. Ha meglátja, hogy itt vagy, kiabálni fog veled - figyelmeztettem.

- Ha meglátom anyádat, én fogok kiabálni vele - dünnyögte, és kibámult az ablakon.

Sokáig állt háttal nekem, egészen addig, amíg egy nővér be nem jött a szobába, és meg nem kérdezte, hogy mit keres itt.

- Nyugi, az apja vagyok - mondta, és köhögött, mintha birizgálta volna valami a torkát.

- Nekem nincs is apukám! - tiltakoztam. - Vagyis van, de lement a térképről, és nem jön soha-soha vissza.

- Legyen szíves, hölgyem, hagyjon magunkra - kérte a nővért a kócos férfi, aki azt mondta magáról, hogy az apukám. - Éppen családi életet élünk.

Na igen, Apu szereti elküldeni a fenébe azokat, akik bosszantják.

- Tényleg az apukám vagy? - kérdeztem, mert már régen kettesben voltunk, de ő nem szólt semmit.

- Úgy tűnik - sóhajtott gondterhelten.

- Miért tűnik úgy? Még csak nem is hasonlítunk egymásra.

- Szereted a csokoládépudingot?

- Persze, hogy szeretem.

- Én is. Na látod, hogy hasonlítunk - kacsintott rám.

- Egy nagycsomó ember szereti a csokoládépudingot, mégsem mind az apukám - érveltem. - Honnan veszed, hogy te az vagy?

Nem tudott felelni, mert Anyu jelent meg a küszöbön. Ő is a torkát köszörülte. Nagyon illedelmesek voltak, egyáltalán nem kiabáltak egymással. Váltottak néhány szót, de olyan halkán, hogy nem értettem egy mukkot sem, aztán Apu újra felém fordult, és megint zsebre dugta a kezét.

- Azért csináltassunk egy tesztet - mondta.

- Ne félj, nem kell a pénzed - hadarta Anyu. Anyu akkor hadar, ha valaki felidegesíti.

- Nem a pénzről van szó. Csak biztos akarok lenni benne, hogy tényleg van egy fiam.

Mindketten engem bámultak. Ez nagyon zavart, mert hát pizsamában voltam és mindenhol csövek lógtak ki belőlem.

Ezután már volt apukám.

Es igazából most kezdődik a mese érdekes része, mert nekem nemcsak Anyu és Apu a családom, hanem René is. René az a férfi, akit Apu szeret.

Ezen lehet, hogy sokan felháborodnának, de Anyu nem háborodott fel, mert már nagyon régóta tudta. Szerintem ezért számúzta Aput a térképről. De aztán majdnem nekünk jött egy kamion, mi pedig felcsavarodtunk egy fára, és én olyan lapos lettem, mint egy palacsinta, meg kifolyt belőlem egy nagy csomó vér. Apunak sok vére volt, amiből nekem tudott ajándékozni annyit, hogy neki még maradt bőven.

Miután Aput meggyőzte néhány vízjeles papírlapra nyomtatott százalékszámítás, leült az ágyamra - akkor már nem lógott ki belőlem semmi -, és megmondta a nevét. Tetszett a neve. Az enyém is tetszett neki. Tetszettünk egymásnak.

Minden hétfvégén eljött a kórházba, és hozott nekem ajándékokat. Anyu ilyenkor nem repesett az örömtől, mert attól félt, hogy elkényeztetett kölyök lesz belőlem, de Apu szerint már így is az voltam. Aztán gyógyultnak nyilvánítottak, és hazaküldtek

a kórházból. És csodák csodájára Apu otthon is meglátogatott minket minden második hétvégén.

Egy fényképen láttam Renét először, amit Apu a pénztárcájában őrzött. A suliban sokat beszélgetünk a szerelemről, de azt hiszem, hogy egyetlen szó sem képes kifejezni azt, amit egy kép. Apu a tárcájában hordja a szerelme fényképét, hogy az olyan unalmas tevékenységek közepette is vethessen rá egy pillantást, mint a bevásárlás vagy a tankolás.

Amíg nem láttam, azt hittem róla, hogy nő, és Anyu hagyta, hogy azt higgyem, ezért egy kicsit meglepődtem, de csak egy kicsit, mert René olyan szép, mint egy nő.

- Apu! - mondtam egy délután. - Szeretnék találkozni Vele.

- Kivel?

- A fiúval, aki a pénztárcádban van.

Apu erre ijedten kapott a tárcája után.

- Egy fiú van benne?! - álmélkodott, és rázogatni kezdte. - Még megfullad a szerencsétlen!

- Hülye vagy. Légy szíves vegyél komolyan! - kértem.

- Rendben - bólintott nagyon felnőttes ábrázattal, amelyről kivételesen hiányzott a borosta. - Ez nagyon bonyolult. 0 nagyon bonyolult.

- Amióta megjelentél, semmi nem egyszerű - világosítottam fel. - Hogy hívják?

Apu megmondta, és nekem olyan érzésem támadt, mintha René belépett volna a szobába. Apu megidézte, mint egy szellemet. Egészen addig nem is tudtam, hogy élő embert is meg lehet idézni.

- Szereted őt - állapítottam meg.

- Honnan tudod? - kérdezte.

- Onnan, hogy te vagy a hülye és nem én - feleltem. - Meg abból, ahogyan kimondtad a nevét.

Két év múlva, amikor már elég nagy lettem hozzá, hogy ne szúrjam el, fondorlatos tervet szőttünk.

Apu mindent elmesélt Renéről. Olyan sokat mesélt, hogy néha feleslegesnek éreztem, hogy találkozzak vele, mert ott volt minden beszélgetésünkben, és akkor is ott volt a fejemben, amikor nem beszélünk róla. Kezdtém félni tőle. Félttem, hogy nem szeret majd.

Apunak sok időbe telt meggyőznie arról Anyut, hogy nekünk, mármint nekem és Neki, találkozoznunk kell. Azt hiszem, Apu szeret az apukám lenni. Én is szeretek a fia lenni. Anyu már kevésbé lelkes, de én tudom, hogy szereti Aput, mert mindig szépen felöltözik, amikor meglátogat minket. Anyu egyfolytában azon van, hogy találjon nekem egy rendes apát, de az ő kedvükért nem csípi úgy ki magát, mint az igazi Apu kedvéért, pedig Apu Renét szereti. Bonyolult a felnőttek világa. Nem is értem, hogyan igazodnak el benne. Hogy nem botlanak el egymás érzéseiben?

Nagy sokára végre találkoztam Renével. Először csak a liftben láttam, meg néha a lépcsőházban, miután Apu és ő a szomszédba költöztek. Ilyenkor úgy tettem, mintha nem tudnám, kicsoda, és Anyu is úgy tett. Máshogy nézett ki, mint a képen Apu pénztárcájában. Rövidebb lett a haja, és vékonyabb az arca, de még mindig szép volt. A keze tetszik a legjobban. Nagyon hosszúak és vékonyak az ujjai. Az én ujjaim nem szeretik a ceruzát, de az övéi nagyon jó barátságban vannak vele. René amolyan művészféle. Apu szerint emiatt művel néha érthetetlen dolgokat. Azt hiszem, ő egy olyan matekpélda, amit csak nagyon kevesek tudnak megoldani. A legbonyolultabb szöveges feladat, amit valaha írtak. A szöveges feladatok mindig megrémítenek, annyira, hogy hozzájuk sem merek kezdeni. Lehet, hogy René sem olyan bonyolult, csak senki nem mer hozzákezdeni. Szerintem Apunak éppen ez tetszik benne, ez a rejtélyesség. Szereti nézegetni rajta a gubancokat, és esze ágában sincs kibogozni őket, úgy tetszenek neki, ahogy vannak.

- Gyere csak ide! - mondta egy napon Apu. - Itt az idő.

- Támadunk! Végre! - lelkesedtem azonnal, és mindent felkiáltójellel mondtam.

- Csak bekerítünk.
- És ha nem akar beszélgetni velem? - aggodalmaskodtam.
- Egészen biztosan nem akar, mert antiszoc a drágám.
- Antiszoc? Az meg mit jelent?
- Nem igazán kedveli az emberek társaságát.
- De hát te is ember vagy, mégis szeret.

Apu erre felnevetett.

- Néha még ő is tesz kivételeket - magyarázta.
- Velem is kivételt fog tenni?
- Ha elég ügyes vagy, talán.

- *Talán...* A *talán* egyáltalán nem biztos - hívtam fel a figyelmét.

És elég ügyes voltam! Vagy René nem is volt annyira antiszoc, mint azt Apu hitte. Van egy olyan sejtésem, hogy a szerelem meghamisítja a valóságot. Olyan szemüveget biggyeszt az emberek orrára, amitől homályosan kezdenek el látni.

Elég gyorsan összebarátkoztunk, főleg miután közöltem vele, hogy Apu az apukám. Most már két szövetségesem volt. Úgy éreztem magam, mint egy kettősügynök.

A terv szerint Renének meg kellett tudnia, hogy Apu az apukám, de arról nem tudhatott, hogy ezt Apu is tudja. Ez egy kicsit bonyolult. Mindannyiunknak nagyon kell figyelniünk, hogy ki ne kotyogjuk véletlenül az igazságot. Anyut ez nagyon idegesíti, de engem szórakoztat. A felnőttek vicces játékokat játszanak egymással.

Szeretek Apuval lenni, amikor Renével van. Olyankor mindig csendes, és folyton őt bámulja, nem veszi észre, ha eggyel több muffint csenek el a süteményestálból. Totál bele van zúgva, ami fura, mert azt hallottam, hogy idővel megkopik a szerelem. De úgy tűnik, ők ebben is mások. Tizenhárom éves koruk óta szerelmesek egymásba. Hajói számolom, akkor már tizenöt éve.

Minden szerdán René jön értem a suliba, mert akkor szabadnapja van, és nincs jobb dolga, mint én. Ezeken a délutánokon sokat beszélgetünk. 0 nagyon okos, majdnem minden

kérdésemre tudja a választ, de a saját kérdéseire nem tudja, pedig rengeteg kérdése van, és ha már nagyon nem férnek el benne, akkor engem zaklat velük. Olyan a beszélgetésünk, mint egy kérdezz-felelek. Amikor belefáradunk a sok okosságba meg a sok talányba, leülünk a konyhaasztalhoz, és rajzolunk valamit, és akkor egyszeriben ott teremnek a válaszok a papíron. A színes ceruzák a legvarázslatosabb dolgok a világon. (Kár, hogy csak kevesen képesek megszelídíteni őket.) Apu tudja, hogy René varázsló, talán ezért szereti annyira, hogy még akkor is muszáj megcsókolnia, ha egy rakás ember van körülöttük. Egyfolytában csókolóznak. Szerintem, ha nem kellene munkába járniuk, akkor az egész napot átcsókolóznák. Én is szeretnék már csókolózni, de René azt tanácsolta, hogy várjak még, mert azzal igazán jó a csók, akit szeretünk.

Amikor a híradóban bementék, hogy mostantól az *olyanok*, mint Apu és René, ugyanúgy összeházasodhatnak, mint a nem *olyanok*, eszembe jutott, mit kérjek a tizenkettedik születésnapomra. Esküvőt még úgysem kértem soha. Miután előálltam az ötletemmel, René olyan hangosan nevetett, hogy zengett az egész ház. Még egyszer sem hallottam így nevetni. Apu viszont nem nevetett, hanem rágyújtott egy cigarettára, és miközben fehér füst táncolt ki a szájából, ezt mondta ködbe vesző szavakkal:

- Gyere hozzám!

René erre abbahagyta a nevetést, és letérdelt Apu elé - amúgy ennek fordítva kellett volna történnie, de az ő esetükben minden keszeker - , és így szólt:

- Cigaretta akarok lenni. Cigaretta az ajkaid között, füstgomoly a tüdődben, nikotin a véredben. Be akarom járni az egész testedet, hogy aztán szárnyakat növesztve, kéjtől ittasan táncolhassak a levegőben.

- Ez igent jelent? - érdeklődte meg Apu.

- Már régóta jegyesek vagyunk.

- Hát akkor éppen ideje, hogy összeházasodjunk. Akarsz törvényesen az enyém lenni?

- Törvénytelenül is régóta a tiéd vagyok...

És ezt még jó sokáig folytatták, de én meguntam, és inkább hazamentem leckét írni, mert még az is izgalmasabb időtöltés, mint a szerelem. Apu szerint ezt csak azért gondolom így, mert még kis suttyó vagyok. Szerintem meg ő éppen a szerelemtől lett ilyen nagy suttyó.

Az esküvő csudaszép volt. Egy csomó ember tolongott körülöttük, és mindegyik gratulálni akart, ezért René rettentően zavarban volt. Apu csak addig játszotta a nagymenőt, amíg az anyakönyvvezető elé nem álltak. Akkor fordult a kocka, és René volt az, aki lesimogatta Apu könnyeit. Először nem értettem a dolgot, de Anyu elmagyarázta, hogy néha a boldogság is könnyeket csal a szembe, nem csak a bánat. Jó lett volna, ha feketét és fehéret viselnek a nagy napon, ahogy az szokás, de mindketten halványkékben voltak. Apu azt mondta, azért, mert René szereti az eget és a felhőket. Amikor az anyakönyvvezető kijelentette, hogy mostantól házasok, Apu és René hosszan csókolták egymást. Anyu lehunyta a szemét, a kövér és hangos barátunk pedig fütyülni kezdett.

Aztán, az esküvői bulin René odajött hozzám, és leült mellém a sarokba, ahol álmosan kuporogtam. A vállára hajtottam a fejem. Csontos a válla, mert ő elég vézna, de a haja nagyon jó illatú. Szeretem a haján keresztül nézni a világot. Apu észrevett minket, és ránk mosolygott. A mosolya átküzdötte magát az egész szobán, a benne összezsúfolódott embereken, és megpihent René ajkain. Mindig így csinálják: megmosolyogatják egymást.

Egy este, nem sokkal ezután, René és én almás pitét sütöttünk, mert szerda volt és az a mi napunk. Miután pukkadásig ettük magunkat, ő megbökte az orrom azzal az ujjával, amelyiken a csillogó karikagyűrűt hordja, és megkérdezte, nem félek-e, hogy úgy megnő, mint Pinokkió.

- Miért nőne meg?! - csodálkoztam.
- Mert kis hazug vagy - felelte, de nem volt dühös.
- Nem is vagyok hazug! - tiltakoztam.
- Akkor összeesküvő vagy. Összejátszol a nagy hazuggal.

Ekkor sejteni kezdtem, mire akar kilyukadni, és egyszeriben túl szűk lett a hasam a benne lévő pitének. De mielőtt beparáztam volna, és kidobtam volna a taccsot a szőnyegpadlóra, René magához ölelt. Összekócolta a hajamat.

- De hát... hogyan jöttél rá? - dadogtam. Azért dadogtam, mert a szavak ezúttal féltek kijönni a számon.

- El se hinnéd, mennyi mindenről árulkodik egyetlen mosoly. De ne félj, nem mondom el neki, hogy tudom, hogy tudja - súgta a fülembe.

Nos, én megmondtam. Annyi sok titok van a családukban, mint hangyák a hangyabolyban.

Furcsák ezek a titkok, mert igazából nem is titkok, hiszen mindenki tudja mindenki titkát, csak hogy nem áruljuk el egymásnak, hogy tudjuk.

Bonyolult dolog a szeretet.

Some little foolish
thing*

* Apró kis bolondság

*Baby do you understand me now
If sometimes you see that I'm mad**

- Szabad egy táncra? - Felé nyújtom a karom. Mozdulatom áttöri féltve óvott személyes szféráját, melynek szilánkjai, mint csillagszórószikrák, szétszóródnak körülötte a terem homályában. Ujjaim tétován tapogatóznak a világában, azt remélve, hátha most végre valóban elérnek hozzá. Félénk tanácstalanság árnyéka suhan át ajkain, tekintetében elsötétül a tenger kékje. Zavarba hoztam. Habozik. Míg ő azon töpreng, megadja-e magát nekem, a dal lassan megszökik előlünk. Nem várhatok tovább a válaszára. - Gyere, cicám! - sürgetem. Érintésem rásiklik a vállán meggyűrődött póló fehérségére. - Ez a mi dalunk.

Fülel, már hallja is a jól ismert taktusokat és szavakat, amelyeket ő maga ajándékozott nekem az esküvőnk napján.

- Rendben. - Ezt olyankor mondja, amikor kicsit bosszús, hogy kicsikartam belőle az igent.

Jön. Léptei lépteim nyomában törnek utat az emberek dzsungelében a táncparkett felé. Nincsenek sokan, de a mi párosunk egyedül is képes megtölteni akár az egész univerzumot. Ösvény nyílik előttünk, és mi egyszeriben egy kis konfettivirágos tisztáson találjuk magunkat.

Felé fordulok. Nahát, mosolyog! Ügy igazán mosolyog! Sok mosolyát ismerem. Eddig huszonhét félét számoltam össze, de az is lehet, hogy huszonnyolcat, mert kettő becsapósan egyformának tűnik, ha ugyanaz a napsugár süt rájuk. A diszkógömb alatt a közös múltunk mosolya ragyog rám. Ezt szeretem a legjobban, mert miattam született. Talán egy kissé önző vagyok. Ez a másik hibám amellet, hogy túl makacsul szeretek.

Most ő nyújtja felém a karját, és én tenyerembe zárom hosszú, vékony ujjait. Jegygyűrűjének hidege áramütést bizserget a

bőrömrre.

*Doncha know no one alive can always be an angel?
When everything goes wrong, you see some bad**

Leheletnyi csók csiklandozza meg a nyakamat. A tánclépést figyelve elszalasztottam a pillanatot, mialatt rám csempészte. Szemében pajkos szikra villan. Felnőtt lett belőle mellettem, és mellette én is felnőttem. Egyszerre megrendítő és mámorító tetten érni az idő múlását az arcvonásain, rajtakapni a haja szőkeségében, felfedezni a bőre bársonyán.

Néhány csinosan határozott tánclépés után elbizonytalanodik.

- Figyelnek minket - suttogja aggódalmasan, mire megpörgetem, és visszarántom magamhoz.

- Így járnak azok, akik szilveszter éjjel magánszámot adnak elő egy buzibárban - figyelmeztetem.

- Okés, én mentem! - Már indul is. Menekülőre fogja. Ennyi év után igazán tudhatná, hogy tőlem soha nem szabadulhat. Derékon ragadom, és egy tangóelemmel fűszerezem meg az előadásunkat.

Hátrahajlik. Csípője veszélyesen szorosan simul hozzám. A tánc üteme, a dal duruzsolása, az emberek körvonalai egy pillanatra a vágyam ködébe vesznek.

Amíg én a forrósággal küzdök, ő a félelem hidegével van elfoglalva. Lehunyja a szemét, megpróbálja elhinni, hogy erősen tartom, nem hagyom lezuhanni.

A feje búbjára divatosan feltűzött kontyból egy hosszú, szőke hajtincs szökik ki. Nem tudom megállni, hogy ne említsem meg:

- Gyönyörű vagy. - Ez az a szó, amit szerintem soha senki annyiszor nem ejtett ki a száján, mint én. Szeretlek és gyönyörű, ezek az én szó-kincseim. Mindig más hangsúllyal mondom őket, így sosem válnak unalmassá, legalábbis ő mindig úgy csodálkozik rájuk, mintha először hallaná őket.

Visszahúzó magamhoz.

Egyre többen gyűlnek körénk, már csak mi ketten táncolunk.

- Most már tényleg rajtunk a világ szeme - tréfál, pedig egyáltalán nem tartja nevetségesnek a ránk tapadó figyelmet.

Nos, igen, ennek a világnak mi vagyunk a sztárjai. Évek óta figyelik minden lépésünket. Ha a történetünket megírta volna valaki, akkor bestseller vált volna belőlünk, melyet egyfolytában újra kell nyomtatni, mert mindig akad valaki, aki felfedez magának minket.

- Vajon miért vagyunk érdekesek? - gondolkodok hangosan, és ő rám néz. Bűnbánat törli le ajkáról az időközben visszaköltözött mosolyt.

But I'm just a soul whose intentions are good

*Oh Lord, please don't let me be misunderstood**

Tenyere a tenyerembe simul. Átveszi a vezetést. Most én pördülök meg. Mivel nem számítottam erre a fordulatra, megtántorodok, de nem esek el.

Folyton meglep. Nem állítom, hogy ezek a meglepetések mindig jók. Nem. Volt idő, amikor rémesek voltak.

Észreveszi a felhőt a szememben.

- Bocsáss meg! - Ezt meg ő ismételési folyton, pedig már évek óta nem tett semmi olyat, amit meg kellene bocsátanom. Ilyenkor az az érzésem, hogy a pusztaság létezéséért kér bocsánatot, azért hogy felforgatta vele az életemet.

Megint hátradöntöm, mert szeretek gyönyörködni a felfordulásban. Újabb szőke tincs hullámozik bele a hirtelen jött szabadságba.

- Egyedül azt nem tudnám megbocsátani, ha nem lennél - kacsintok rá, és a dallam gyorsuló ütemére fokozom a ritmust. De én csak egy jó szándékú lélek vagyok. Uram, kérlek, ne engedd, hogy félreismerjenek!

Eleinte bukdácsolva követ, de rátalál az összhangra, és egyre magabiztosabb lesz, míg végül nekem kell őt követnem. Ez nem újdonság. Az ágyban is így búvöl el.

*Ya know sometimes baby I'm so carefree
With a joy that's hard to hide**

Suhanunk. Felkacag, mert már csak a táncunkra figyel... és rám. Farmere kék szövete megfeszül a combján. Karcsú teste ölelésbe invitál. Rémisztő ez a soha el nem múló szenvedély. Ujjai az ujjaim között, szája a számon, hosszú csók forralja tovább a véretem. Úgy képzelem, hogy ez az érzés túl fog élni minket. A szerelemünk halhatatlan.

- Mire gondolsz? - kíváncsiskodik.

- Költői képekre - felelem. - Ocsmányul romantikus monológ stand-upol a fejemben.

- És sikere van?

- Az önbizalmam tapsikol, még azt is elhiszi, hogy poéta vagyok.

Megtalál az a nézése, amely azon szokott tanakodni, hogy ittam-e vagy szívtam-e. Pedig ez csak az ő részegítő, hallucinogén hatása. Legutoljára akkor voltam önmagam, mielőtt megismertem.

*And then sometimes again it seems that all I have is worry
And then you're bound to see my other side***

Mivel ritkán produkáljuk magunkat, áhítat kíséri a táncunkat. A szemkápráztató fények úgy siklanak a falakon és a padlón, mint a kígyók.

Utálom a szilvesztert, ezért én nem is az újévet ünneplem ezen az éjszakán, hanem kettőnket, és az éppen tizenhat évvel ezelőtt elkezdődött új életemet.

Megint gyorsul a dallam. Felcsendül a refrén.

*But I'm just a soul whose intentions are good
Oh Lord, please don't let me be misunderstood**

Átkarolom a derekát. A két szabadszellemű hajtincs megcirógatja az arcomat, miközben csókolózunk. Érzem az ujjam alatt, hogy a hátán csillogó izzadtság átnedvesíti pólója vékony anyagát. Kölni és veríték illata keveredik minden lélegzetvételembe.

- Emlékszel? - Nem kell hozzátennem, hogy mire, mert mi akár szavak nélkül is értjük egymást.

Bólint, és elpirul. Elképesztő kettőssége libabőrt csal rám. Ő, aki nem riad vissza a legbűnösebb tettektől sem, zavarba jön a legártatlanabb szavaktól.

- Sok-sok pajzán gondolatomba lopakodott be azóta ujjaid első érintése.

Lecövekelek. Egy ilyen felkavaró vallomásra a mozdulatlanság ünnepélyessége a legjobb válasz. Mivel éppen megpörgettem, a lendülettől újra nekem csapódik.

- Ha így folytatod, agyrázkódást kapok - figyelmeztet. - Elég hobbant vagyok e nélkül is.

Megnyugtató szeszélynek vagy múló agybajnak beállítani mindazt, amit nagyon is tiszta tudattal tett velünk.

Figyelem. Elkapom a pillantását és nem eresztém. Kapcsolatunk a szépség és a rútság szenvedélyes keringője, de éppen ettől izgalmas. Mi ketten valóban elmondhatjuk, hogy látjuk egymást.

*If I seem edgy
I want you to know
I never mean to take it out on you
Life has its problems
And I get more than my share
But that's one thing I never mean to do**

Ő is figyel engem. Vajon milyen mélyen lát belém? Mindent lát? Igen, úgy vélem, mindent. Már nincsenek titkaink.

Érintése a hátamról a mellkasomra vándorol. Felém lép, én hátrálok. Újra táncolunk. Forog a világ körülöttünk. Lépteink úzik egymást, hol én vagyok a vadász, hol ő. Lesimogatja rólam az inget, mire tapsvihar orkánja söpör végig a termen. Azt hiszem, furábbnál is furább barátaink ebben a szent pillanatban esnek extázisba.

- Hé! - háborgók. - Szégyenlős vagyok.

- Te kértél fel táncolni - szánja magyarázatnak a hármasszámú lefegyverző mosolyával.

- A tánc nem egyenlő a meztelenkedéssel.

- Ha velem táncolsz, akkor igen. Mellesleg nem vagy még meztelen. Ez egy melegbár, szóval túl vagy öltözve.

Magamhoz szorítom. Érzem, hogy egy másodpercre elakad a lélegzete. Tüdeje szíve felgyorsuló ritmusára kezdi el kapkodni a levegőt. Még mindig vékony és törékeny, de már nem félek, hogy összeroppan, mert bízom benne, hogy gondosan foltoztatja a hajszáltrepedéseit.

*Cause I love you***

- Szeretlek. - Ritkán ragadtatja magát hasonló vallomásra, ezért kiélvezem a különleges alkalmat.

Tudom, hogy szeret. És azt is tudom, hogy bár úgy tűnik, én küzdök érte szakadatlanul, valójában ő az, aki többet harcol.

Oh baby

I'm just human

*Don't you know I have faults like anyone?**

Kapok tőle egy újabb csókot, pedig nyilvánosan ritkán osztogatja a gyöngédséget. Jegygyűrűmön megcsillan a

diszkógömb ezüsthéja, miközben simogatást rejtek a tarkójára. Hogyan történhetett meg éppen velem, hogy tartozom valakihez? Buta kérdés ennyi boldog év után, de a bennem lapuló kisfiú még emlékszik a múltjára, és újra meg újra rácsodálkozik a felnőttre, akivé lett.

- Húzzunk haza! - cövekel le. Tenyere puhasága mohón kóborol a mellkasomon.

Farkasszemet nézünk. Én lesem a kéket, ő figyeli a barnát. Vajon melyik szín adja meg magát előbb? Szempillák hosszú, fekete íve kavargat hullámokat a tengeren. Én nyertem! Elfordul tőlem. Felveszi a földről az ingem, és szapora léptekkel elindul kifelé. Csalódott fütytyzó és fülsértő taps tölti be az űrt, melyet maga után hagyott.

Utánafutok.

A kocsiban Nina Simone újra rázendít a dalra, most már azon a CD-n, amit az „igen”-ért kaptam cserébe szerelmi vallomás gyanánt. Repesztek.

Kibújik a cipőjéből és a zoknijából, megtámasztja a térdét a műszerfalon, meztelen talpa az ülés szövetének feszül. Izgató.

- Az utat nézd! - szól rám.

- Akkor ne meztelenkedj!

- Én?! - bököm magára csodálkozva, mert én vagyok az, aki a tél közepén félmeztelenül ülök a volánnál. Felkapcsolja a fűtést, felveszi a hangerőt.

Sometimes I find myself alone regretting

Some little foolish thing

*Some simple thing that I've done**

- Már nem is emlékszem, mikor táncoltunk utoljára - mereng.

- Az esküvőnkön - segítetek neki az emlékezésben.

- A nászéjszakánkon - pontosít, és nekem megint letéved az útról a tekintetem.

- Nem voltál szűz - szipogom.

- Annyira hülye vagy! - Felém lendül a keze, de mozdulata simogatássá szelődül, amikor eléri a fejemet. Ujjai belegabalyodnak a hajszálaimba. - Mire gondoltál tánc közben? - faggat.

- Ricky Martinra.

- Ma este teljesen alkalmatlan vagy az értelmes társalgásra - duzzogja.

- Kettőnkre - adom meg magam.

A lábujjait piszkálja, közben az előttünk haladó autó hátsó fényszóróit bámulja. Szereti a fényt. Különös kapcsolata van a fénnel. Folyton a saját sötétségében bolyong, ezért van az, hogy nem képes ellenállni egyetlen fényes szikrának sem.

*Cause I'm just a sóul whose intentions are good
Oh Lord, please don't let me be misunderstood***

Mert én egy jó szándékú lélek vagyok. Uram, kérlek, ne engedd, hogy félreismerjenek!

- Nem tudlak megunni. - Ezt a kevésbé romantikus vallomást a piros lámpánál kapom.

- Hát, ez jó hír - mosolygok rá, hogy a mosolyommal rejtsem el a megbántottságom. Mi lesz, ha egyszer meg tud unni?

Felém fordul, egészen kicsire kuporodik össze az ülésen. Kutató-álmélkodó pillantást vet rám. A fiamra emlékeztet, ami azért fura, mert ő nem belőlem van. Vagy igen? Hm... Végül is a fantáziám teremtett mítoszt köré, amelybe végül muszáj volt beleszeretnem.

- Ma éjjel mindenki engem irigyelt - dicsekszik. - Még én is irigyeltem magamat - kacagja, mire én is felnevetek, csak hogy ne maradjon magára a fene nagy vidámságban. - Ha nem szeretnélek

- folytatja -, most belezúgnék a mosolyodba, aztán a szemedbe, a szádba, és persze ebbe itt. - Pont akkor bújik a tenyere a combjaim közé, amikor a lámpa zöldre vált. Pech.

- Cicám, érik a közlekedési baleset - figyelmeztetem, és ő elhúzódik.

- Boldog vagyok. - Ezt csak úgy mellékesen, nagyon halkán jegyzi meg.

- Hallottam ám! - Az úttesten kocsonyás masszává nyúlnak a fények.

- Akkor jó.

Vállára hullámoznak selymes, szőke tincsei, és én elveszek bennük.

- Életed legjobb döntése volt, hogy újra megnövesztetted a hajad - lihegem a fülébe, és ha már arrafelé járok, nyelvemmel megízlelem a fülcimpáját.

- Életed legjobb döntése volt, hogy nem követed a szakálldivatot - súgja vissza. Csókjai a nyakamat veszik célba.

Hozzám simuló meztelensége elveszi a maradék eszemet is. Én sem tudom megunni. Kvittek vagyunk. Mivel nem jutottunk beljebb, jobb támasz híján a bejárati ajtó kilincsébe kapaszkodik. Egyszerre keserű és édes a bőre.

- Várj! - Ujjai a homlokomat cirógatják. Legyőzi magában a vágy rombolását, és elindul a hálósoba felé. A térdelésből négykézlábra ereszkedem, és úgy követem. - Bolond vagy! - neveti.

A háló sötétjében eltűnik előlem, ezért egy gyors evolúciós ugrással homo erectusszá egyenesedek, hogy elérjem a villanykapcsolót.

A paplan alól kukucskál rám.

- Nem félsz az öregségtől? - kérdi, és nekem egy teljes percebe telik, mire rájövök, hogy egy csodás játékra invitál.

- Még nem - felelem.

- Meg akarok öregedni... veled - változtat önkényesen a tizenhat éve megírt szövegkönyvön.

- Biztos vagyok benne, hogy kíváncsian vársz, akárcsak a nagyid - vigyorgok rá, és kissé felpörgetem az eseményeket: - No, és te, keféltél már? - idézem.

Hallgat, de közben ledobja magáról a takarót. A hátára fekszik. Újra feltáru előttem a meztelensége.

- De magadhoz nyúltál már? - folytatom.

Nagyon lassan mozdul. Ujjai végigsiklanak a testén, megállapodnak az ágyékán. Olyan nagyot nyelek, hogy csaknem kiugrik a nyakamból az ádámcsutkám.

- Hát, keféltél már néhányszor, és gondolom, te is. - Már ő sem ragaszkodik a szöveghűséghez. Rekedt a hangja az élvezettől, amelyet saját magának ad.

Kiröppen a fejből a múlt darabka, és a jelen kápráztató valóságába csöppenek. Olyan mohón vetem rá magam, hogy meglepődni sincs ideje. Tétován ficáncol csókjaim tengerében, végül úgy dönt, rábízta magát a hullámokra. Izmai elernyednek, szeme lecsukódik, hosszú szempillái árnyékot festenek arca kéjtől és vágytól tépett szépségére...

Alszik. A hajnalnak hála, csodálhatom az álmát. Óvatos csókot lopok a szájáról, mert egy pletykás kisfiú elárulta, hogy ő is lopott tőlem egyet. A kis rafkós! - ezen a gondolon elmosolyodom. Hülyén nézhetek ki a magányos vigyorommal ebben a félhomályban. Előkotrom a földre dobott farmerom zsebéből az utolsó szál cigarettám. Miközben kiséhajtom a füstöt, a dal záró sorai járnak a fejemben.

Dont let me be misunderstood

I try so hard

So please don't let me be misunderstood

- Nem hagyom - Ígérem.

Felébreszti a hangom.

- Jó reggelt! - köszönt álmos mosollyal, és megcirógatja a borostakezdeményemet.

- Jó reggelt, René!

Magyarázat

* Soha ne hagyd, hogy közénk álljanak a félreértések. Én annyira igyekszem, ezért kérek, te se engedd, hogy bármi is közénk álljon!

* Baby, most már megértesz, ugye, még akkor is, ha néha őrülnék látszom.

* Ugye tudod, hogy egyetlen ember sem lehet örökké angyal, mert amikor minden rosszra fordul, meglátjuk a dolgok árnyoldalát.

* Tudod, néha annyira gondtalannak érzem magam, hogy nem tudom elrejtetni a boldogságomat.

** Aztán újra úgy érzem, az élet csupa gyöttelelem, és ismét szembesülsz a lényem sötét oldalával.

* De én csak egy jó szándékú lélek vagyok. Uram, kérek, ne engedd, hogy félreismerjenek!

* Amikor kibírhatatlan vagyok, akkor is tudnod kell, hogy sosem hibáztatnálak téged. Az élet telis-tele van buktatókkal, és ebből nekem talán több jut, mint ami jár, de téged soha nem akarlak bántani.

** Mert szeretlek

* Hisz én is csak egy ember vagyok, és nekem is vannak hibáim, mint bárki másnak.

* Néha magányosan rágódom az apróságokon, az egyszerű kis semmiségeken, amiket tettem.